

SARA SHEPARD

SEVİMLİ KÜÇÜK YALANCILAR

MÜKEMMEL

Sırları olan, gizemli, güzel bir kıza asla güvenme

Dedikodunun zehirli bir sarmaşık gibi etrafta dolandığı Rosewood'da yaşayan dört mükemmel kız, aslında göründükleri gibi değillerdir.

Spencer, Aria, Emily, Hanna ve en yakın arkadaşları Alison; Rosewood lisesinde öğrencilikleri boyunca lüks evlerinden çıkıp, Pucci bikinileriyle solaryuma gider ve titizce manikürlenmiş ellerinin arkasından gülücük saçarlardı. Etraflarındaki herkesin sevdiği fakat gizliden gizliye de nefret ettiği kızlardı bunlar; Alison dışında.

Ve bir gece Alison aniden ortadan kayboldu. Spencer, Aria, Emily ve Hannah'ın üzüntülerinin arkasında birazcık rahatlamaları da görülebiliyordu. Alison'un cesedi evinin arka bahçesinde bulunmuş ve en yakın arkadaşlarının hafızalarında Alison'la alakalı kötü anıları canlanmıştı.

A. ise artık harekete geçmenin vakti geldiğine inanıyordu, kızların bildiği bütün sırlarını kullanmanın vakti gelmişti. Alison'un cinayetini en yakın arkadaşlarından birinin işlediğini söylüyordu. Sırların daha karanlık, anıların daha ölümcül olmaya başladığı bu olaylar zinciri, sevimli küçük arkadaşların o mükemmel hayatlarını zindana çevireceğe benziyor.

ISBN: 978-605-5872-84-7

15.00TL

İLYADA

SARA SHEPARD

MÜKEMMEL

SEVİMLİ KÜÇÜK
YALANCILAR - 3

MÜKEMMEL

SARA SHEPARD

İLYADA YAYINLARI:17
GENÇLİK:09

SEVİMLİ KÜÇÜK YALANCILAR-3
MÜKEMMEL

ORİJİNAL ADI: A PRETTY LITTLE LIARS NOVEL
PERFECT
YAYINA HAZIRLAYAN: ŞAHİN GÜÇ
ÇEVİREN: CİHANGİR ÇIRAK
DİZGİ: ELİF YAVUZ
KAPAK TASARIM: ŞAHİN GÜÇ
KAPAK UYGULAMA: METE GİRİŞGEN
BASKI: MELİSA MATBAACILIK
KAPAK FİLMİ: MAT YAPIM
REDAKSİYON: SEDA EYÜPOĞLU

1. BASIM KASIM 2009
İSBN: 978-605-5872-84-7
YAYUNEVİ SERTİFİKA NO:12330
Copyright © SARA SHEPARD

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İLYADA
İLYADA YAYINLARI
Bir Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti Markasıdır.
Cevizlik Mh. Sakızlıyalı Sk. No:25 Bakırköy/İstanbul
Tel: 0 212 583 24 50 - Fax: 0 212 570 73 98

SEVİMLİ KÜÇÜK YALANCILAR - 3

MÜKEMMEL

SARA SHEPARD

İLYADA

Ara ve bulacaksın–araştırılmayan şey, fark edilmeyecektir.

–SOFOKLES

Arkadaşlarını Yakın Tut...

Hiç size karşı değişen bir arkadaşınız oldu mu? Tanıdığınızı sandığınız birinden... tamamen bambaşka birine dönüşen? Büyüyünce ahmaklaşıp, çirkinleşen ve sivilcelenen anaokulundaki erkek arkadaşınızdan ya da yaz kampından tanıdığınız, Noel tatilinde ziyaretinize geldiğinde konuşacak hiçbir şeyiniz olmayan o kızdan, hatta arkadaş grubunuzda olup da birden kopup, gotik ya da Outward Bound çocuklarından birine dönen kızdan da bahsetmiyorum. Hayır. Ben ruh ikizinizden bahsediyorum. Hakkında her şeyi bildiğiniz kızdan. Hakkınızdaki her şeyi bilen kızdan. Bir gün bir bakmışsınız bambaşka biri olmuş.

Böyle şeyler olur. Rosewood'ta oldu.

"Yavaş ol Aria. Suratın *böyle* donup kalacak." Spencer

Hastings bir portakallı buz şeker açıp ağzına koydu. Şaşı gözlü, sarhoş korsan suratlı en iyi arkadaşı Aria Montgomery'nin yüzünün, Sony Handycam'ini odaklamaya çalışırkenki halini ima ediyordu.

Üzerinde dalgıç gözlükleri takmış bir civciv resminin olduğu, "YÜZMEYE HAZIR PİLİÇ! SADECE SU EKLEYİN!" yazan tişörtünü düzelten Emily Fields;

"Annem gibi konuştun, Spence." dedi gülerek. Arkadaşları Emily'nin o aptal yüzme tişörtlerini giymesini yasaklamıştı. Emily içeri girdiğinde "Yüzmeye Hazır Salak! Sadece ezik ekleyin!" diye espri yaptı Alison DiLaurentis.

"Annen bunu da mı diyor?" diye sordu Hanna Marin, yeşil renkli buzlu şekerini çöpe atarken. Hanna hep herkesten daha hızlı yerdi. "*Suratın böyle donup kalacak*," diye taklidini yaptı.

Alison, Hanna'yı yukardan aşağı süzüp kaba bir kahkaha attı.

"Annen seni, *kızın* böyle donup kalacak diye uyarmalıydı."

Hanna suratını asarak pembe beyaz çizgili tişörtünü aşağı çekiştirdi. Onu Alison'dan ödünç almıştı ama hep yukarı kalkıp karnındaki beyaz çizgiyi ifşa ediyordu. Alison sandaletiyle Hanna'nın ayağına yavaşça dokundu. "Şaka yapıyorum."

Mayıs ayının bir cuma günü, yedinci sınıfın sonuna doğruydu ve en iyi arkadaşlar Alison, Hanna, Spencer, Aria ve Emily, Spencerlar'ın lüks dekore edilmiş oturma odasında bir kutu buzlu şeker, bir büyük şişe vişne-vanilyalı Diet Dr Pepper'la ve cep telefonları sehpanın üstüne yayılmış

halde toplanmışlardı. Bir ay önce Alison okula son model LG kapaklı cep telefonuyla gelmişti ve diğerleri aynı gün, aynısından kendilerine de almak için koşuşturmuşlardı. Alison'nunkine uysun diye hepsinde pembe deri kılıflar da vardı, pembe tiftik yününden olan kılıfıyla Aria hariç. O kılıfını kendi örmüştü.

Aria kamerasını odaklamak için, ileri geri yakınlaştırmalar yapıyordu. "Neyse, hem benim suratım *öyle* donup kalmayacak. Şu pozu ayarlamak için konsantre oluyorum. Bu ilerisi için. Ünlü olacağımız zaman."

"E hepimiz biliyoruz ki, *ben* ünlü olacağım." Alison omuzlarını gerdi ve başını yana çevirerek kuğumsu boynunu gösterdi.

"Sen niye ünlü olacakmışsın?" diye meydan okudu Spencer, muhtemelen niyet ettiğinden daha cadalozca.

"Benim kendi şovum olacak. Daha akıllı, daha sevimli bir Paris Hilton olacağım."

Spencer homurdandı ama Emily düşünceli bir halde solgun dudaklarını büzmüştü. Hanna'ysa gerçekten inanarak kafa salladı. *Alison*'du bu. O Rosewood Pennsylvania'da uzun süre kalamazdı. Rosewood elbette nispeten cazibeli bir yerdi–tüm sakinleri *Town&Country* tanıtım fotoğrafları için figüran modeller gibi görünüyordu–ama hepsi Alison'nun kaderinde daha muazzam şeyler olduğunu biliyorlardı.

Alison, bir buçuk sene önce onları, en iyi arkadaşları olmaları için bilinmezlikten çekip almıştı. Yanlarında Alison'la onlar, gittikleri özel okul Rosewood Day'in en gözde kızları olmuşlardı. Çok fazla güce sahiplerdi; kimin havalı olup olmadığına karar vermek, en iyi partileri vermek, etüt salo-

nundaki en iyi sandalyeleri kapmak, okul başkanlığı için yarışıp açık ara farkla kazanmak gibi. Aslında şu son madde sadece Spencer için geçerliydi. Akıllarına getirmemek için çok uğraştıkları Jenna Cavanaugh'un ezkaza kör edilişi gibi küçük pürüzler dışında, hayatları geçer nottan pek iyiye dönüşmüştü.

"Bir talk show çeksek nasıl olur?" diye önerdi Aria. O hep, kendini grubun film yapımcısı olarak görürdü. Büyüyünce yapmak istediği birçok şeyin arasında yeni Jean-Luc Godard olmak da vardı. "Alison, sen ünlüsün. Spencer, sen de muhabir."

"Ben de makyöz kız olacağım," diyerek gönüllü olan Hanna, sırt çantasının içindeki benekli plastik makyaj çantasını aramaya koyuldu.

"Ben saçı yaparım." Emily, kızılımsı sarı lülesini kulağının arkasına atarak hemen Alison'nun yanına koştu. Sahte Fransız aksanıyla Alison'a; "harikulade saçların var *chérie*," dedi.

Alison, buzlu şekerini ağzından çıkardı. "*Chérie, kız arkadaş* demek değil mi?"

Diğerleri hemen güldü ama Emily somurtmuştu. "Hayır, o *petite amie*." Son zamanlarda Em, Alison'nun şakalarına karşı hassaslaşmıştı. Eskiden hiç böyle değildi.

"Tamam," dedi Aria, kamerasını ayarlayıp. "Hazır mısınız kızlar?"

Spencer hemen koltuğa atlayıp yılbaşı partisinden kalma elmas taklidi tacı başına taktı. Etrafta sürekli bununla dolaşıp durmuştu.

"Bunu takamazsın," dedi Alison birden.

"Neden?" Spencer, tacı düz durması için ayarladı.

"Çünkü illa biri prenses olacaksa, o *benim*."

"Neden hep *sen* prenses oluyorsun?" diye mırıldandı Spencer. Ortama bir gerginlik dalgası yayıldı. Spencer ve Alison, son zamanlarda geçinemiyorlardı ve kimse nedenini bilmiyordu.

Alison'nun telefonu bipledi. Eğilip aldı, açtı ve kimse görmesin diye, kendine doğru biraz eğdi. "Güzel." Hızlıca cevap yazmaya başladı.

"Kiminle konuşuyorsun?" Emily'nin sesi yumurta kabuğu kadar ince ve alçaktan çıkmıştı.

"Söyleyemem. Kusura bakmayın." Alison başını kaldırmadan cevapladı.

"Söyleyemez misin?" Spencer sinirliydi. "Ne demek söyleyemezsin?"

Alison başını kaldırdı. "Pardon, *prenses*. *Her şeyi* bilmek zorunda değilsin." Ali telefonun kapağını kapadı ve deri koltuğun üstüne bıraktı. "Çekmeye başlama Aria, tuvalete gitmem lazım." Spencerlar'ın oturma odasından çıkıp koridordaki tuvalete yöneldi ve giderken buzlu şekerinin sapını da çöp kutusuna attı.

Tuvalet kapısının kapandığı duyulduktan sonra lafa ilk giren Spencer oldu. "Bazen onu *öldürmek* istemiyor musunuz?"

Diğerleri, çekinmiş görünüyordu. Daha önce Alison hakkında hiç kötü konuşmamışlardı. Bu, okul içinde Rosewood Day bayrağını yakmak ya da Johnny Depp'in aslında *o kadar da* tatlı değil, biraz yaşlı ve ürkünç olduğunu itiraf etmek kadar hainceydi.

Tabi ki onlar, içten içe biraz daha farklı hissediyorlardı. Bu ilkbahar, Alison pek fazla yanlarında olmamıştı. Okulun çim hokeyi takımından liseli kızlarla yakınlaşmış ve Aria, Emily, Spencer veya Hanna'yı öğle yemeğine ya da King James Alışveriş Merkezi'ne hiç davet etmemişti.

Alison, sır saklamaya da başlamıştı. Gizli kısa mesajlar, gizli telefon görüşmeleri ve diğerlerine söylemeyeceği şeyler hakkında gizli kıkırdamalar. Bazen Alison'u çevirim içiyken görür, fakat mesaj yazdıklarında cevap alamazlardı. Alison'a yüreklerini açmışlardı–başkalarına söylemedikleri şeyleri söylemişlerdi, başka *kimsenin* bilmesini istemedikleri şeyleri–ve karşılığında ondan da aynı şeyi beklemişlerdi. Yaklaşık bir yıl önce Jenna'nın başına gelen o korkunç şeyden sonra, Alison hepsinden sonsuza kadar birbirlerinden hiçbir şey saklamayacaklarına dair söz almamış mıydı?

Kızlar, işlerin böyle gitmesi halinde sekizinci sınıfın nasıl olacağını düşünmek bile istemiyorlardı. Fakat bu *Alison*'dan nefret ettikleri anlamına gelmiyordu.

Aria bir tutam uzun siyah saçını parmağına dolayarak heyecanla güldü. "O kadar tatlı olduğu için öldürmekse, belki." Kamerasının güç düğmesine basarak çalıştırdı.

"Ve sıfır beden giydiği için," diye ekledi Hanna.

"Ben de bunu kast ettim." Spencer, Alison'un iki yastık arasında duran telefonuna baktı. "Mesajlarını okumak ister misiniz?"

"Ben isterim," diye fısıldadı Hanna.

Emily yarım oturduğu koltuk kolluğundan fırladı. "Bilemiyorum...." Yakınında bile olmak, onu suçlu yapacakmış gibi, Alison'un telefonundan santim santim geri çekiliyordu.

Spencer, Alison'un telefonunu kaldırdı. Boş ekrana merakla bakıyordu. "Haydi ama. Kim mesaj atmış bilmek istemiyor musunuz?"

"Muhtemelen Katy'dir," diye fısıldadı Emily, Alison'un hokey arkadaşlarından birini kast ederek. "Onu bırakmalısın Spencer."

Aria, kamerayı üçayaktan çıkarıp Spencer'a doğru yürüdü. "Haydi yapalım."

Bir araya geldiler. Spencer, telefon kapağını açtı ve bir tuşa bastı. "Kilitli."

"Şifresini biliyor musun?" diye sordu Aria, hâlâ çekiyordu.

"Doğum tarihini dene," diye fısıldadı Hanna. Telefonu Spencer'dan alıp şifreyi girdi. Ekran değişmemişti. "Şimdi ne yapacağım?"

Alison gelmeden sesini duydular. "Ne yapıyorsunuz?"

Spencer, telefonu tekrar kanepeye bıraktı. Hanna, öyle ani ve ters bir biçimde geri çekildi ki bacağını sehpaya vurdu.

Alison, kaşları çatık bir halde paldır küldür içeri girdi. "Telefonuma mı bakıyordunuz siz?"

"Tabi ki hayır!" dedi Hanna.

"Evet," diye itiraf etti Emily, tekrar oturduğu koltuktan kalkarak. Aria, ona birden baktı ve tekrar kameranın arkasına saklandı.

Ama artık Alison'un umurunda değildi. Spencer'ın lise sondaki ablası olan Melissa, garajdan Hastingsler'in mutfağına dalmıştı. Hastingsler'in mahallesindeki Otto adlı resto-

ranın poşeti, bileğine bağlıydı. Sevimli erkek arkadaşı Ian da onunla birlikteydi. Alison biraz doğruldu. Spencer dağınık sarı saçlarını düzleştirdi ve tacını düzeltti.

Ian, oturma odasına girdi. "Selam kızlar."

"Selam," dedi Spencer yüksek sesle. "Nasılsın Ian?"

"İyiyim." Ian, Spencer'a bakıp gülümsedi. "Güzel taç."

"Teşekkürler!" Spencer, kömür siyahı kirpiklerini titretti.

Alison gözlerini yuvarladı. "Biraz daha belli et istersen," dedi monoton bir sesle.

Ian'a âşık olmamak güçtü. Kıvırcık sarı saçları, mükemmel beyaz dişleri ve harika mavi gözleri vardı ve hiçbiri son futbol maçında, saha kenarında formasını değiştirirken, çıplak göğsünü gördükleri o beş harika saniyeyi unutamazdı. Neredeyse tüm evren, onun yakışıklılığının, annesi Bayan Hastings gibi göstermelik iffetli geçinen Melissa gibi biriyle harcandığına inanıyordu.

Ian hemen Alison'un yanına oturdu. "Evet, ne yapıyorsunuz kızlar?"

"Hiç," dedi Aria, kameranın odağını ayarlayarak. "Film çekiyoruz."

"Film mi?" Ian neşeli görünüyordu. "Ben de içinde olabilir miyim?"

"Tabi ki," dedi Spencer çabucak. Hemen onun yanına oturdu.

Ian kameraya sırıttı. "Peki benim repliklerim neler?"

"Bu bir talk show," diye açıkladı Spencer. Tepkisini ölçmek için Alison'a şöyle bir baktı ama Alison karşılık vermedi. "Ben sunucuyum. Sen ve Ali konuklarımsınız. İlk seni

yapacağım."

Alison alaycı bir şekilde gırtlağından güldü ve Spencer'ın yanakları, üstündeki Ralph Lauren tişört kadar kızardı. Ian'sa kayıtsız kaldı. "Tamam. Yap bakalım."

Spencer oturduğu yerde doğruldu ve kalın bacaklarını, tıpkı bir televizyon şovu sunucusu gibi üst üste attı. Hanna'nın karaoke makinesinin pembe mikrofonunu alıp çenesinin altına doğru tuttu. "Spencer Hastings Show'a hoş geldiniz. İlk sorum–"

"Rosewood'taki favori öğretmeni kimmiş diye sor," diye seslendi Aria.

Alison ona doğru döndü. Mavi gözleri parıldıyordu. "Güzel soru Aria. Ona öğretmenlerinden biriyle, boş otoparklarda *buluşmak* isteyip istemediğini de sormalısın."

Aria'nın ağzı açık kalmıştı. Zigonun kenarında ayakta duran Hanna ve Emily, kafaları karışmış bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Tüm hocalarım birer köpek," dedi Ian yavaşça, olup biteni anlamadan.

"Ian, bana yardım eder misin *lütfen*?" Melissa mutfakta bir şeyler tıkırdatıyordu.

"Bir saniye," diye seslendi Ian.

"*Ian*." Melissa rahatsız görünüyordu.

"Buldum." Spencer, uzun sarı saçlarını kulağının arkasına attı. Ian'ın, Melissa'dan çok onlarla ilgilenmesine bayılıyordu. "Sana verilebilecek en iyi mezuniyet hediyesi ne olabilir?"

"*Ian*," Melissa dişlerini sıkarak seslendi ve Spencer geniş Fransız kapıdan, mutfaktaki ablasına doğru baktı. Buz-

dolabından gelen ışık, yüzüne gölge düşürmüştü. "Yardıma ihtiyacım var!"

"Sakin ol," diye umursamayan bir cevap verdi Ian. "Paraşütle atlama dersi isterdim."

"Paraşütle atlama mı?" dedi Aria. "O nedir?"

"Bir binanın tepesinden paraşütle atlamak," diye açıkladı Ian.

Ian, paraşütle atlamış bir arkadaşı olan Hunter Queenan'ın hikâyesini anlatmaya başladığında, kızlar hevesle önlerine doğru eğildiler. Aria kamerayı, Ian'ın taştan oyulmuş gibi duran çenesine doğru odakladı. Gözü bir an Alison'a doğru kaydı. Alison, Ian'ın yanında durmuş, boşluğa doğru bakıyordu. Alison *sıkılmış* mıydı? Muhtemelen yapacak daha iyi şeyleri vardı; kısa mesaj, kesin şu göz alıcı ve büyük arkadaşlarıyla olan planlarıyla alakalıydı.

Aria, yanında durduğu kanepenin yastığının üstünde duran Alison'un telefonuna bir daha baktı. Onlardan ne saklıyordu? Ne işler çeviriyordu?

Bazen onu öldürmek istemiyor musunuz? Ian konuşurken, Spencer'ın bu sorusu, Aria'nın aklında yankılandı. İç-ten içe, hepsinin böyle hissettiğini biliyordu. Onları geride bırakmak yerine, Alison birden… gitse, belki de daha iyi olurdu.

"Yani Hunter'ın dediğine göre, paraşütle atladığında en inanılmaz heyecanı tatmış," diye bitirdi sözlerini Ian. "Her şeyden daha iyi. Seks dâhil."

"*Ian,*" Melissa uyardı.

"Bu inanılmaz." Spencer, Ian'ın diğer yanında oturan Alison'a baktı. "Değil mi?"

"Evet." Alison uykulu görünüyordu, sanki transa girmiş gibiydi. "İnanılmaz."

Haftanın geri kalanı çok yoğun geçmişti: Finaller, parti planlamaları, daha fazla toplantılar ve daha fazla tansiyon. Daha sonra, yedinci sınıfın son gününün akşamı Alison ortadan kayboldu. Göz açıp kapayıncaya kadar… gitmişti.

Polis, ipuçları bulabilmek için Rosewood'u köşe bucak aradı. Polis, Alison'un son zamanlarda garip davranıp davranmadığını ya da yakın zamanda sıra dışı bir şey yaşanıp yaşanmadığına dair sorularla, dört kızı ayrı ayrı sorguladı. Hepsi derin ve dikkatlice düşündüler. Kaybolduğu gece bir tuhaftı–onları hipnotize ediyordu, ardından Spencer'la perdeler hakkında yaptıkları aptal bir tartışmadan sonra bir hışımla dışarı çıkmış… *ve bir daha geri dönmemişti.* Fakat başka tuhaf geceler de olmuş muydu? Alison'un telefonundaki mesajlarını okumaya yeltendikleri geceyi düşündüler, ama üzerinde çok durmadılar–Ian ve Melissa gittikten sonra, Alison'un durgunluğu geçmişti. O gece bir dans yarışması yapmış ve Hanna'nın karaoke makinesiyle oynamışlardı. Alison'un telefonundaki gizemli mesajlar unutulmuştu.

Sonra polisler Alison'a yakın olan herhangi birinin ona zarar vermek isteyip istemeyeceğini sordular. Hanna, Aria ve Emily'nin aklına hemen aynı şey geldi: *Bazen onu öldürmek istemiyor musunuz?* diye homurdanmıştı Spencer. Ama hayır. O sadece şaka yapmıştı. Değil mi?

"Kimse Alison'a zarar vermek istemiyordu," dedi Emily, aklındaki şüpheleri bir tarafa iterek.

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi Aria kendi sorgu-

sunda, gözlerini veranda salıncağında yan yana oturdukları iri yarı polisten kaçırarak.

"Sanmıyorum," dedi Hanna kendi sorgusunda, Jenna'nın kazasından sonra, Alison'un kızlar için yaptığı açık mavi ipli bileklikle oynayarak. "Alison öyle herkesle sıkı fıkı değildi. Sadece bizimleydi. Biz de onu ölümüne severdik."

Elbette, Spencer Alison'a kızgın görünüyordu. Ama aslında, içten içe hepsi öyle değil miydi? Alison mükemmeldi–güzel, akıllı, seksi, karşı konulmaz–ve onları ekmişti. Belki bunun için ondan nefret etmişlerdi. Fakat bu, hiçbirinin onun gitmesini istediği anlamına gelmiyordu.

Aslında, gözümüzün önünde olmalarına rağmen gözden kaçırdığımız şeyler inanılmaz.

1

SPENCER'IN ÇABASI KARŞILIĞINI VERİYOR

Spencer Hastings, pazartesi günü saat altı buçukta uyuyor olmalıydı. Onun yerine bir terapistin mavi ve yeşil boyalı bekleme odasında, kendini bir akvaryuma kısılmış gibi hissederek bekliyordu. Ablası Melissa onun tam karşısında zümrüt yeşili bir koltukta oturuyordu. Melissa başını *Yükselen Pazarlar İlkeleri* ders kitabından kaldırdı–Pennsylvania Üniversitesi MBA programındaydı–ve Spencer'a anaç bir edayla gülümsedi.

"Dr. Evans'ı görmeye başladığımdan beri zihnimin çok açıldığını hissediyorum," dedi Melissa sakince, onun ran-

devusu da kardeşinden hemen sonraydı. "Ona bayılacaksın. İnanılmazdır."

Tabi ki inanılmazdır, diye düşündü Spencer haylazca. Melissa kendisini bir saat boyunca aralıksız dinlemeye istekli herkesi, inanılmaz bulurdu.

"Ama sana biraz ağır gelebilir," diye uyardı Melissa, kitabını kapatarak. "Sana kendin hakkında duymak istemeyeceğin şeyler söyleyecektir."

Spencer doğruldu. "Altı yaşında değilim. Eleştiri kaldırabilirim."

Melissa, Spencer'dan emin olmadığını açıkça gösteren bir şekilde kaşını kaldırdı. Spencer *Philadelphia* dergisinin arkasına saklanarak, tekrardan neden orada olduğunu anlamaya çalıştı. Spencer'ın annesi, Veronica, kızının eski dostu Alison DiLaurentis'in ölü, Toby Cavanaugh'unsa intihar etmiş halde bulunmasından sonra onun için bir terapistten–Melissa'nın terapistinden–randevu almıştı. Spencer bu randevunun aynı zamanda Melissa'nın eski erkek arkadaşı Wren'le neden ilişki yaşadığını da anlamak için olduğundan şüphelendi. Spencer halinden memnundu ama. Gerçekten. En büyük düşmanının terapistine gitmek çirkin bir kızın plastik cerrahına gitmek gibi değil miydi? Spencer ilk seansından, oransız bir çift sahte çirkin göğse denk bir ruh sağlığıyla çıkmak istemiyordu.

Tam bu sırada ofis kapısı açıldı ve kaplumbağa kabuğu gözlüklü, üzerinde siyah bir tunik ve siyah pantolon olan sarışın, minyon bir kadın kafasını dışarı uzattı.

"Spencer?" dedi. "Ben Dr. Evans. İçeri gel."

Spencer uzun adımlarla hızlıca, bekleme odasına hiç

benzemeyen büyük ve aydınlık olan Dr. Evans'ın ofisine girdi. Bir siyah deri kanepe ve gri süet sandalye vardı. Ayrıca üstünde telefon, bir yığın dosya, ince boyunlu krom bir lamba ve coğrafya öğretmeni Bay Craft'ın çok sevdiği o su içen kuş oyuncaklarından olan geniş bir masa vardı. Dr. Evans süet sandalyesine oturdu ve Spencer'ın da kanepeye oturmasını işaret etti.

"Evet," dedi Dr. Evans, rahatça yerleştiklerinde, "senin hakkında çok şey duydum."

Spencer burnunu kırıştırdı ve bekleme odasına doğru baktı. "Melissa'dan herhalde."

"Annenden." Dr. Evans kırmızı not defterinin ilk sayfasını açtı. "Hayatında bir kargaşa yaşandığını söyledi, özellikle son zamanlarda."

Spencer gözlerini kanepenin kenarındaki sehpaya dikti. Üzerinde bir kâse şeker, bir kutu peçete–*tabi* ki–ve bir de şu üzerinde delikleri olan bir tahtadan yapılmış zekâ oyunlarından vardı, bir tane kalana dek parçaları birbirinin üstünden atlattığınız türden. Eskiden DiLaurentisler'in yuvasında da vardı; Spencer ve Alison onu beraber çözmüşlerdi ki, bu onların dâhi oldukları anlamına geliyordu. "Sanırım baş ediyorum," diye mırıldandı Spencer. "İntihara eğilimli filan değilim."

"Yakın bir arkadaşın öldü. Bir de komşun. Bu zor olmalı."

Spencer başını arkaya yasladı ve yukarı baktı. Pürüzlü sıvanmış tavanın sanki aknesi vardı. Muhtemelen biriyle konuşması gerekiyordu–ailesine Alison ve Toby'den ya da sadece A olarak bilinen bir takipçinin ona bıraktığı korkunç

notlardan ailesine bahsedecek değildi. Eski dostlarıysa Spencer'ın, Toby'nin üvey kardeşi olan Jenna'nın, onlar tarafından kör edildiğini hep bildiğini itiraf ettikten sonra Spencer'dan kaçınıyorlardı–onlardan üç uzun yıl boyunca sakladığı bir sırdı bu.

Fakat Toby'nin intiharının üstünden üç hafta ve işçilerin Alison'un cesedini toprak altından çıkarmalarının da üstünden neredeyse bir ay geçmişti. Spencer bunlarla daha iyi başa çıkıyordu, zira A yok olmuştu. Rosewood'un Foxy hayır gününden beri bir daha kendisine not gelmemişti. Başta A'nın sessizliği Spencer'ı tedirgin etmişti–belki de fırtına öncesi sessizlikti–ama zaman geçtikçe rahatlamaya başlamıştı. Manikürlü tırnakları tekrar uzamaya başlamıştı. Artık çalışma masasının ışığı kapalı uyuyabiliyordu. Matematik testinden A+ ve Plato'nun *Cumhuriyet*'i üzerine yazdığı kompozisyondan da A almıştı. Wren'le ayrılmış olması–Wren onu Melissa için terk etmişti ve Melissa da sonra onu terk etmişti–artık eskisi kadar acıtmıyordu ve ailesi de gündelik ihmalkârlığa geri dönmüştü. Melissa'nın varlığını bile–kendi evinin küçük bir ordu tarafından yenilenmesi yapılırken burada kalıyordu–çoğu zaman hoş görüyordu.

Belki de kâbus sona ermişti.

Spencer, dizine kadar uzanan, keçi derisinden yapılmış soluk açık kahverengi çizmeleri içinde ayak parmaklarını oynatıyordu. Dr. Evans'a A'dan bahsedecek kadar rahattı fakat bu tartışmalı bir noktaydı. Yok olduğuna göre niye A'dan bahsedecekti ki?

"Zor, ama Alison kaybolalı yıllar olmuştu. Ben devam ettim," dedi sonunda Spencer. Belki de Dr. Evans, Spencer'ın konuşmayacağını ve seansı kısa keseceğini fark etmişti.

Dr. Evans not defterine bir şeyler yazdı. Spencer bunun ne olduğunu merak etmişti. "Anladığım kadarıyla ablanın sevgili problemleri varmış."

Spencer'ın tüyleri bir an diken diken oldu. Aklına Melissa'nın yaşadığı Wren bozgununun aşırı derecede çarpıtılmış bir versiyonu geldi–muhtemelen içinde Spencer'ın Melissa'nın yatağı üstünde Wren'in çıplak karnından krema yerken Melissa'nın camdan çaresizce izleyişi olan bir senaryoydu. "Çok önemli bir şey değildi," diye mırıldandı.

Dr. Evans omuzlarını düşürüp Spencer'a annesinin de kullandığı *beni kandıramazsın* bakışı attı. "O ilk önce ablanın erkek arkadaşıydı, değil mi? Ve sen onunla ablandan gizli beraber oldun?"

Spencer dişlerini sıktı. "Bakın, yanlış olduğunu biliyorum, tamam mı? Başka bir nutka ihtiyacım yok."

Dr. Evans ona baktı. "Sana nutuk çekmeyeceğim. Belki…" Bir parmağını yanağına dayadı. "Belki de kendince nedenlerin vardı."

Spencer'ın gözleri büyüdü. Kulakları düzgün mü çalışıyordu–Dr. Evans gerçekten tek suçlunun Spencer olmadığını mı ima ediyordu? Belki de bir saatlik terapi için verilen 175dolar o kadar da fahiş bir fiyat değildi.

"Sen ve ablan hiç beraber vakit geçiriyor musunuz?" diye sordu Dr. Evans bir sürelik sessizlikten sonra.

Spencer bir Hershey's Kiss almak için şeker kâsesine uzandı. Gümüş renkli bağı bir hamlede açtı, folyosunu avuç içiyle düzleştirdi ve şekeri ağzına attı. "Asla. Ailecek oldu-

ğumuz zamanlar hariç–yine de *benimle* konuştuğu olmaz. Tek yaptığı şey ebeveynlerime başarıları ve evinin yenilenmesi hakkında böbürlenmektir." Spencer doğruca Dr. Evans'a bakıyordu. "Sanırım ailemin ona sadece üniversiteden mezun oldu diye şehrin içinde ev aldığını biliyorsunuzdur."

"Ben aldım." Dr. Evans gerilerek kollarını havaya kaldırdı ve iki gümüş bilezik dirseğine doğru kaydı. "Çok büyüleyici."

Ve sonra göz kırptı.

Spencer kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissetti. Görünüşe bakılırsa Dr. Evans da sabır ağacı lifi ve jüt lifinden dokuma halılar arasındaki değer karşılaştırmasını umursamıyordu. *Evet.*

Biraz daha konuştular, Spencer'ın daha da hoşuna gitmeye başlamıştı ki Dr. Evans duvarda asılı Salvador Dalí tablolarındaki eriyen saatleri göstererek seansın bittiğini ima ediyordu. Spencer güle güle diyip kapıyı açtı, terapist sanki beynini açıp tamir etmiş gibi başını ovuşturuyordu. Aslında düşündüğü kadar da işkenceli geçmemişti.

Ofisin kapısını kapatıp döndü. Şaşırtıcı bir şekilde annesi açık yeşil koltukta oturmuş *Main Line* stil dergisini okuyordu.

"Anne." Spencer kaşlarını çattı. "Burada ne yapıyorsun?"

Veronica Hastings sanki doğruca ailenin ahırından gelmiş gibi duruyordu. Beyaz bir Petit Bateau, dar kot pantolon ve binici botları giymişti. "Haberlerim var," dedi.

Melissa ve Bayan Hastings'in suratlarında çok ciddi bir ifade vardı. Spencer'ın içi dışına çıkacak gibiydi. Birisi öldü.

Birisi–Alison'un katili–gene öldürdü. Belki de A geri dönmüştü. *Lütfen, hayır*, dedi içinden.

"Bay McAdam aradı," dedi Bayan Hastings ayağa kalkıp. Bay McAdam, Spencer'ın İleri Ekonomi dersi hocasıydı. "Birkaç hafta önce yazdığın bazı ödevler hakkında konuşmak istiyormuş." Bir adım yaklaştı, Chanel No. 5 parfümünün kokusu Spencer'ın burnunu gıdıklıyordu. "Spencer, içinden bir tanesini Altın Orkide'ye aday göstermek istiyor."

Spencer geri çekildi. "Altın *Orkide* mi?"

Altın Orkide ülkedeki *en* itibarlı kompozisyon yarışmasıydı, lise ödevlerinin Oskar'ıydı. Kazanırsa *People* ve *Time* onunla ilgili yazı yazacaktı. Yale, Harvard ve Stanford onu kaydetmek için yalvaracaktı. Spencer, Altın Orkide'yi kazananların başarılarını, diğer insanların ünlüleri takip ettiği gibi takip etmişti.1998'in Altın Orkide sahibi şu an çok ünlü bir moda dergisinin editörüydü. 1994'te kazanan yirmi seksiz yaşında milletvekili olmuştu.

"Bu doğru." Annesi gülümsedi.

"Aman Tanrım." Spencer bayılacakmış gibi hissetti. Fakat heyecandan değil, korkudan. Teslim ettiği ödevler kendisinin değildi–Melissa'nındı. Spencer'ın acele ödevi bitirmesi gerekiyordu ve A ona Melissa'nın eski kompozisyonlarından "ödünç" almasını tavsiye etmişti. Son birkaç hafta çok fazla şey olmuştu ve bu aklından çıkıvermişti.

Spencer çekinmişti. Bay McAdam–ya da diğer adıyla Squidward–Melissa onun öğrencisiyken Melissa'yı çok severdi. Melissa'nın kompozisyonunu nasıl hatırlayamadı, özellikle *bu kadar* iyiyken?

Annesi onu kolundan tuttu, Spencer bir an ürktü–anne-

sinin elleri hep bir ceset kadar soğuktu. "Seninle gurur duyuyoruz, Spencer!"

Spencer mimiklerini kontrol edemiyordu. Durum daha fazla derinlik kazanmadan bunun önüne geçmesi gerekiyordu. "Anne, yapamam–"

Ama Bayan Hastings dinlemiyordu. "*Philadelphia Sentinel*'deki Jordana'yı aradım bile. Hatırlıyor musun Jordana'yı? Ahırlarda eskiden binicilik dersleri alıyordu hani? Neyse, çok heyecanlandı. Bu civardan daha önce kimse aday gösterilmemişti. Senin hakkında bir makale yazmak istiyor!"

Spencer gözünü kırptı. *Philadelphia Sentinel* gazetesini herkes okuyordu.

"Röportaj ve fotoğraf çekimleri ayarlandı," diye devam etti Bayan Hastings, safran rengi kocaman Tod's çantasını kapıp arabasının anahtarlarını şıngırdatarak. "Çarşamba okuldan önce. Sana bir stilist de gönderecekler. Eminim Uri aklını başından alacaktır."

Spencer annesiyle göz temasına geçmekten korkuyordu, bu yüzden bekleme odasındaki okunacak şeylere bakıyordu–bir sürü *New Yorker*'lar *Economist*'ler ve Dubble Bubble sakızları ve Lego'lar üstünde duran, düştü düşecek koca bir masal kitabı. Çalıntı kompozisyondan annesine bahsedemezdi–şimdi değil. Hem Altın Orkide'yi *kazanacak* diye bir şey de yoktu. Ülke çapında en iyi liselerden yüzlerce aday vardı. Muhtemelen ilk elemeyi bile geçemezdi.

"Kulağa çok iyi geliyor," dedi Spencer sahte bir heyesle.

Annesi havalı havalı yürüyerek çıktı. Spencer biraz durdu. Masal kitabının kapağındaki kurt resmine bakakalmıştı.

Kurt, üstüne bir sabahlık ve bone takmış, saf sarışın Kırmızı Başlıklı Kız'a kötü kötü bakıyordu. Eskiden bu Spencer'ın rüyalarına girerdi.

Melissa dikkat çekmek için öksürdü. Spencer döndüğünde ona bakıyordu.

"Tebrikler Spencer," dedi cansız bir şekilde. "Altın Orkide. Bu muazzam bir şey."

"Teşekkürler," dedi Spencer aynı cansızlıkla. Melissa'nın yüzünde tanıdık, tuhaf ve ürkütücü bir ifade vardı. Ardından Spencer fark etti ki: Melissa aynen o kötü kurda benziyordu.

2

CİNSELLİKLE DOLU BİR BAŞKA İLERİ İNGİLİZCE DERSİ

Aria Montgomery pazartesi günü İngilizce dersi sınıfına gelip oturdu, dışarıdan yağmur kokusu gelmeye başlamıştı. Anons sisteminden bir cızırtı geldi ve sınıftaki herkes tavandaki hoparlöre döndü.

"Merhaba öğrenciler! Ben Spencer Hastings, yedinci sınıf başkan yardımcınız." Sesi açık ve yüksek bir şekilde odada yankılandı. Sesi, sanki Anons dersi almış gibi, canlı ve kendinden emin geliyordu. "Herkese hatırlatmak isterim ki Rosewood Day Hammerheads yarın Drury Academy Eels'a karşı yüzecek. Bu sezonun en büyük karşılaşması bu

yüzden yarın gidip takıma destek verelim!" Bir süre durdu. "Evet!"

Sınıfın bir kısmı kıs kıs güldü. Aria rahatsız edici bir soğukluk hissetti. Olan bunca şeye rağmen–Alison cinayeti, Toby'nin intiharı, A–Spencer var olan her kulübün ya başkanı ya da asbaşkanıydı. Fakat Spencer'ın hevesi Aria'ya... sahte geliyordu. Spencer'ın, diğerlerinin görmediği bir yanını görmüştü. Spencer, Alison'un Toby Cavanaugh'u Jenna'nın başına gelen kaza hakkında sessiz kalması için tehdit ettiğini yıllardır biliyordu ve Aria onu böyle ciddi bir sırrı diğerlerinden sakladığı için hiç affedememişti.

"Pekâlâ, sınıf," dedi Ezra Fitz, Aria'nın İleri İngilizce öğretmeni. Tekrar tahtaya dönüp kalın el yazısıyla *The Scarlet Letter* yazdı, altını dört defa çizerek.

"Nathaniel Hawthorne'un bu başyapıtında Hester Prynne kocasını aldatır ve kasaba halkı boynuna büyük, kırmızı ve utanç verici bir *A* takar." Bay Fitz döndü ve köşeli gözlüklerini burnunun üstündeki eğimden yukarı itti. "AkLınıza başka benzer gözden düşme teması geliyor mu? Hataları yüzünden toplumdan dışlanmış ya da alay edilmiş kişiler?"

Noel Kahn elini kaldırdı ve Rolex saati bileğinden kaydı. "*The Real World*'te hani o psikopat kızın oy birliğiyle evden kovulduğu bölüm olabilir mi?"

Sınıf kahkaha attı ve Bay Fitz afallamış görünüyordu. "Çocuklar, bunun bir İleri İngilizce dersi olması gerekiyor." Bay Fitz Aria'nın sırasına dönmüştü. "Aria? Sen ne dersin? Fikrin var mı?"

Aria dondu. Kendi hayatı iyi bir örnekti. Az bir süre önce ailesiyle İzlanda'da uyum içinde yaşıyordu, Alison resmen ölmüş değildi ve A diye bir şey yoktu. Fakat olayların korkunç bir biçimde çözülmeye başlamasının ardından, Aria zengin Rosewood'a geri dönmüştü. Alison'un cesedi Aria'ların eski evinin arkasındaki bir kaldırım bloğunun altından çıkarılmıştı ve A Montgomery ailesinin en büyük sırrını ortaya çıkarmıştı: Aria'nın babası Byron, eşi Ella'yı öğrencilerinden biri olan Meredith ile aldatmıştı. Bu haber Ella'ya çok koymuştu ve Byron'u derhal evden kovdu. Aria'nın Byron'un sırrını üç senedir tuttuğu gerçeğini öğrenmesi de Ella'ya pek yardımcı olmamıştı. Ana-kız ilişkisi de pek iç açıcı değildi son zamanlarda.

Elbette, çok daha kötüsü olabilirdi. Aria, son üç haftadır A'dan hiç mesaj almamıştı. İddialara göre Byron'un Meredith'le yaşamaya başlamasına rağmen, en azından Ella, Aria'yla tekrar konuşmaya başlamıştı. Rosewood henüz uzaylılar tarafından da ele geçirilmemişti fakat kasabada olan tüm bu garip şeylerden sonra sırada onların olması Aria'yı pek de şaşırtmazdı.

"Aria?" diye yineledi Bay Fitz. "Bir fikrin var mı?"

Mason Byers Aria'nın imdadına yetişti. "Adem ile Havva ve o yılanın hikayesi olabilir mi?"

"Çok güzel," dedi Bay Fitz dalgın bir halde. Bir süre daha gözleri Aria'da kaldı ve sonra döndü. Aria sıcak fakat diken gibi batan bir heyecan hissetti. Aria Bay Fitz–Yani Ezra–ile bir üniversite barı olan Snooker's'ta tanışmışlardı, ileride Bay Fitz'in onun İleri İngilizce öğretmeni olacağını bilmeden. İlişkiyi bitiren oydu, ardından Aria, onun New York'ta bir kız arkadaşı olduğunu öğrenmişti. Fakat kin tutmamıştı. Kibar, tatlı ve tesadüfen harika olan erkek arkadaşı Sean Ac-

kard ile işler yolunda gidiyordu.

Ayrıca Ezra, Aria'nın gördüğü en iyi İngilizce öğretmeniydi. Okulun başladığı ay içerisinde dört muhteşem kitap vermiş ve Edward Albee'nin "The Sandbox"'unun bir uyarlamasını sahneletmişti. Yakında sınıfa, bir annenin çocuklarını öldürdüğü Yunan oyunu *Medea*'nın *Desperate Housewives* stili tefsirini yaptıracaktı. Ezra onların alışılmadık şekilde düşünmelerini istiyordu ve alışılmadık şeyler Aria'nın asıl hüneriydi. Şimdiyse, sınıf arkadaşı Noel Kahn ona Finlandiya yerine yeni bir takma isim bulmuştu; Dalkavuk. Okul için tekrar heyecanlanmak güzel bir histi aslında, arada bir Ezra ile işlerin arapsaçına dönmüş olduğunu bile unutuyordu.

Ezra ona fesat bir gülücük atana dek, tabi ki. Dayanamaz içi pır pır ederdi. Birazcık.

Aria'nın hemen önünde oturan Hanna Marin, elini kaldırdı. "Şu iki en iyi arkadaştan birinin birden *şeytanlaşıp* diğerinin erkek arkadaşını çaldığı kitap olabilir mi?"

Ezra başını kaşıdı. "Üzgünüm... O kitabı okuduğumu sanmıyorum."

Aria yumruklarını sıktı. Hanna'nın neyi kastettiğini *biliyordu*. "Son defa söylüyorum Hanna, Sean'ı senden çalmadım! Siz zaten ayrılmıştınız!"

Sınıfta bir kahkaha koptu. Hanna'nın omuzları kaskatı kesildi. "Birileri biraz egosantrik galiba," diye homurdandı arkasına dönmeden. "*Senin* hakkında konuştuğumu kim söyledi?"

Ama Aria biliyordu. Aria İzlanda'dan döndüğünde Hanna'nın, Alison'un tombul ve şapşal yalakası olmaktan, zayıf,

güzel ve marka giysiler giyen bir tanrıçaya dönüşmüş olmasına sersemlemişti. Görünüşe göre Hanna istediği her şeye sahip olmuş durumdaydı: O ve en iyi arkadaşı Mona Vanderwaal–o da dönüşüm geçirmiş bir ahmaktı–okula hâkimdi ve hatta Hanna altıncı sınıftan beri göz koyduğu Sean'ı kapmıştı. Aria, Hanna onu terk etmiş diye duyduktan sonra sadece Sean'la ilgilenmişti. Fakat sonradan durumun tam tersine olduğunu öğrendi.

Aria eski arkadaşıyla tekrar barışmayı ummuştu, özellikle hepsi A dan mesajlar aldıkları için. Lâkin konuşmuyorlardı bile–durumları Alison'un kayboluşundan sonraki garip ve endişeli o haftalardaki gibiydi. Aria, A'nın ailesine neler yaptığını onlara söylememişti bile. Aria'nın arkadaş kaldığı tek eski arkadaşı Emily Fields'ti–ama konuşmalarının çoğu Emily'nin, Toby'nin ölümü yüzünden ne kadar suçlu hissettiğinden oluşuyordu, ta ki Aria bunun onun suçu olmadığını ona her defasına anlatana kadar.

"Evet, neyse," dedi Ezra, *The Scarlet Letter*'ın kopyalarını her sıranın başına arkaya doğru iletilmesi için koyarak, "Herkesin kitabı beşinci bölüme kadar okumasını ve istediğiniz herhangi bir tema üzerine, Cuma günü teslim etmek üzere üç sayfalık kompozisyon yazmasını istiyorum. Tamam mı?"

Herkes sızlanmaya ve kendi aralarında konuşmaya başladı. Aria kitabı Tibet sığırı yününden çantasına koydu. Hanna yerden çantasını almak için eğildi. Aria, Hanna'nın ince ve soluk kolunu tuttu. "Bak, üzgünüm. Gerçekten."

Hanna kolunu çekip dudaklarını büzdü ve tek bir kelime etmeden *The Scarlet Letter*'ı çantasına koydu. Fermuarı

sürekli sıkışıyordu, sinirli bir şekilde homurdandı.

Hoparlörden klasik müzik tınıları duyulmaya başlamıştı, bu dersin bittiği anlamına geliyordu. Hanna sırasından sanki yangın varmış gibi fırladı. Aria yavaşça kalkıp, kalemini ve kitabını çantasına koyarak kapıya yöneldi.

"Aria."

Dönüp baktı. Meşe ağacından masasına, eski püskü karamel rengi çantasına kalçasını koymuş bir şekilde dayanmıştı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Özür dilerim," dedi. "Hanna ve benim aramda bir takım sorunlar var da. Bir daha olmayacak."

"Önemli değil." Ezra sütlü çay bardağını masaya koydu. "*Başka* şeyler de yolunda mı?"

Aria dudağını ısırıp neler olup bittiğini anlatmayı düşündü. Fakat niye? Bildiği gibi Ezra en az babası kadar adiydi. New York'ta gerçekten bir sevgilisi varsa, Aria'yla ilişki yaşadığında onu aldatmış oluyordu.

"Her şey iyi," diye kıvırdı.

"İyi. Sınıfta çok iyisin." Tatlı bir şekilde üst üste duran alt dişlerini göstererek gülümsedi.

"Evet, benim de hoşuma gidiyor," dedi kapıya doğru bir adım atarak. Fakat attığında süper yüksek topuklu botlarının azizliğine uğrayıp Ezra'nın masasına doğru sendeledi. Ezra onu bileğinden yakalayıp kaldırdı... biraz da kendisine doğru. Bedeni sıcak ve güvenliydi ve güzel de kokuyordu, biber tozu, sigara ve eski kitaplar gibi.

Aria hemen geri çekildi. "İyi misin?" diye sordu Ezra.

"Evet." Okul cekedini düzeltmekle meşguldü. "Pardon."

"Önemli değil," dedi Ezra, ellerini cebine koyarak. "Pekâlâ... görüşürüz."

"Evet. Görüşürüz."

Aria, nefesi hızlı ve kesik kesik bir halde sınıftan çıktı. Belki çıldırmış olabilirdi ama Ezra'nın onu gerektiğinden bir saniye daha fazla tuttuğundan emindi. Ve bu kesinlikle hoşuna gitmişti.

3

KÖTÜ REKLAM DİYE BİR ŞEY YOKTUR

Pazartesi günü öğleden sonraki boş dönemlerinde, Hanna Marin ve en iyi arkadaşı Mona Vanderwaal, Rosewood Day'in kafesi Steam'deki köşe masasında oturmuş en iyi yaptıkları şeyi yapıyorlardı: Kendileri kadar şahane olmayan herkesi yerden yere vurmak.

Mona, Hanna'yı çikolataya batırılmış biskotisiyle dürttü. Hanna için yiyecekler, yenecek şeylerden çok kalıplardı. "Jennifer Feldman'ınkiler kütük gibi değil mi?"

"Zavallı kız." Hanna alaycı bir şekilde dudak büktü. *Kütük*, Hanna'nın ağaç gövdeli bacaklara verdiği isimdi: Dizden bileğe kadar hiçbir incelme göstermeyen, düz ve şe-

kilsiz kalça ve baldırlar.

"Ayakları da o topuklularla içi fazla doldurulmuş sosisliler gibi duruyor!" Mona bir kahkaha attı.

Hanna bıyık altından gülerek, dalış takımında olan Jennifer'ın karşı duvara YÜZME KARŞILAŞMASI YARIN! ROSEWOOD DAY HAMMERHEADS VS. DRURY ACADEMY EELS! yazılı bir poster asmasını izledi. Ayak bilekleri iğrenç bir biçimde çirkindi. "Ayak bilekleri şişman kızlar Louboutin giyerlerse böyle olur işte," diye iç çekti Hanna. Besbelliydi ki, Christian Louboutin ayakkabılar onlar gibi ince ayak bilekli kızlar içindi.

Mona americanosundan kocaman bir yudum alıp patlıcan renkli Botkier çantasından Gucci ajandasını çıkardı. Hanna onaylayarak başını salladı. Bütün gün insanları eleştirmekten daha önemli yapacakları şeyler vardı, bir değil iki parti düzenlemek gibi: Biri onlar için diğeriyse Rosewood Day'in seçkinleri için.

"Önce en önemli şeyler." Mona kaleminin kapağını açtı. "Arkadaş dönümü. Bu gece ne yapsak? Alışveriş? Masaj? Akşam yemeği?"

"Hepsi," diye cevapladı Hanna. "Ve mutlaka Otter'a gitmeliyiz." Otter alışveriş merkezinde yeni açılmış üst düzey bir butikti.

"Otter'e *bayılıyorum*," diye kabul etti Mona.

"Akşam yemeğini nerede yesek?" diye sordu Hanna.

"Rive Gauche tabi ki," diye bağırdı Mona, çalışan kahve makinesinin sesini bastırmak için.

"Haklısın. Bize kesin şarap verirler."

"Çocukları da davet etsek mi?" Mona'nın mavi gözleri

parıldadı. "Eric Kahn sürekli arıyor beni. Belki Noel'de senin için gelir?"

Hanna kaşlarını çattı. Tatlı, inanılmaz derecede zengin ve aşırı seksi Kahn kardeşler kabilesinin bir parçası olmasına rağmen, Noel pek de onun tipi değildi. "Erkekler yok," diye karar verdi. "Ama Eric ne iyi yapıyormuş."

"Bu çok harika bir Arkadaş dönümü olacak." Mona o kadar sırıtmıştı ki gamzeleri göründü. "İnanabiliyor musun bunun *üçüncüsü* olduğuna?"

Hanna gülümsedi. Arkadaş dönümleri Hanna ve Mona'nın telefonda tam üç buçuk saat konuştukları gündü–artık en iyi arkadaşlar olduklarını gösteren bir şeydi bu. Birbirlerini anaokulundan beri tanımalarına rağmen, sekizinci sınıfın başlamasından birkaç hafta önceki ponpon kız seçmelerine kadar hiç konuşmamışlardı. O zamanlar, Alison iki aydır kayıptı ve Hanna'nın eski arkadaşları ona çok uzaklardı bu yüzden Mona'ya bir şans vermeye karar vermişti. Buna değmişti–Mona komik, alaycı ve hayvanlı sırt çantaları ve Razor scooterlarına olan takıntısı dışında, *Vogue* ve *Teen Vogue* dergilerini gizlice, tıpkı Hanna gibi, bir aç kurt gibi silip süpürüyordu. Haftalar içinde en iyi arkadaşlar olmaya, kendilerini okulun en popüler kızlarına dönüştürmeye karar verdiler. Ve bakın: Başarmışlardı.

"Şimdi daha büyük planlar için," dedi Mona, ajandasının sayfasını çevirerek. "*Tatlı Onyedim*," diye MTV'nin *Benim Süper Tatlı Onaltım*'ın melodisini uyarlayarak mırıldandı.

"Çok güzel olacak," diye coştu Hanna. Mona'nın doğum günü bu cumartesiydi ve partinin bütün detayları ha-

zırdı. Her odasında–tuvaletlerin bile–teleskopların olduğu Hollis Planetorium'da olacaktı. Bir DJ, garsonlar, trapezciler–millet dans pistinin üstünde savrulsun diye–ve bir de partiyi çekip eş zamanda internet üzerinden Jumbotron bir ekrana yansıtması için bir kameraman kiralamıştı. Mona davetiyelerde davetlilere resmî giyinmelerini tembih etmişti. Eğer biri kot pantolonla ya da Juicy kazaklarıyla gelecek olursa güvenlik onları pek de nazik olmayan bir şekilde geri çevirecekti.

"Düşünüyordum da," dedi Mona, peçetesini boş kâğıt kahve bardağına sıkıştırarak. "Biraz son dakika olacak ama vals yapılacak."

"Vals mı?" Hanna kaşlarını kaldırdı.

"Senin şu ağzının suyunu akıtan Saks'taki Zac Posen kıyafeti almak için bir bahaneydi işte–yarın deneyeceğim. Taçlar takıp çocukları önümüzde eğdireceğiz."

Hanna kıkırtısını tutamadı. "Açılış dansı yapmayacağız değil mi?" O ve Mona Julia Rubenstein'ın geçen yılki partisindelerdi ve Julia herkesi D-sınıfı mankenlerle dans etmek zorunda bırakmıştı. Hanna'nın dans eşi sarımsak kokuyordu ve hiç vakit kaybetmeden Hanna'ya onunla vestiyer odasına gelmesini istemişti. Hanna partinin geri kalanını ondan kaçarak geçirmişti.

Mona, biskotisini küçük parçalara bölerek dudak büktü. "Böyle aptal bir şeyi yapar mıyım sanıyorsun?"

"Tabi ki hayır." Hanna ellerini çenesine koydu. "Valstaki tek kızım yani öyle mi?"

Mona gözlerini yuvarladı. "*E herhalde*."

Hanna omuzlarını silkti. "Başka kim seçilebilir bilmiyorum."

"Sana bir kavalye bulmamız gerekiyor." Mona çok küçük bir parça biskoti attı ağzına.

"Rosewood Day'dan hiç kimseyle gitmek istemiyorum," dedi Hanna hemen. "Belki Hollis'ten birine sorarım. Birden fazla kavalye de getirebilirim." Hanna'nın gözleri parlamıştı. "Beni bütün gece oradan oraya taşıyacak erkeklerim olabilir, Cleopatra gibi."

Mona çak dedi. "İşte *şimdi* oldu."

Hanna kamışının ucunu kemirdi. "Acaba Sean gelecek mi?"

"Bilmem." Mona kaşını kaldırdı. "Onu aştın, değil mi?"

"Tabi ki." Hanna kumral saçlarını omzundan arkaya attı. Sean'ın onu çok daha uzun, İngilizce dersi ineği ve kendini Avrupa'da yaşamış olduğu için bir şey sanan Aria Montgomery için nasıl terk ettiğini düşündükçe acısı içinde titriyordu ama her neyse. Sean'ın kaybıydı. Erkekler onun artık tek olduğunu bildiğinden, her birkaç dakikada bir BlackBerry'sinin gelen kutusu potansiyel kavalyelerle doluyordu.

"İyi," dedi Mona. "Çünkü sen Sean için çok fazla güzelsin, Han."

"Biliyorum," dedi alaycı bir şekilde ve tekrar çaktılar. Hanna sıcak ve gayet iyi hissederek arkasına yaslandı. Birkaç ay öncesine kadar o ve Mona arasındaki ilişkinin güçsüz olduğunu düşünmek zordu. Hayal edin, Mona, Hanna'nın onun yerine Aria, Emily ve Spencer'la arkadaş olmayı düşündüğünü!

Tamam, Hanna Mona'dan, çoğunu itiraf etmiş olmasına rağmen, bazı şeyleri saklıyordu: Düzenli kullandığı ilaç-

lar, babasıyla olan problemleri, iki kez tutuklanması, Noel Kahn'ın partisinde Sean için soyunması ve Sean'ın onu reddetmesi. Mona'nın onu bu korkunç sırlar yüzünden arkadaşlıktan reddedeceğinden endişelenerek her şeyi hafifsemişti fakat Mona hepsini kabullendi. Her divanın bir kez başının derde girebileceğini söyledi ve Hanna aşırı tepki gösterdiğine karar verdi. Artık Sean'la beraber değilse ne olacaktı? Babasıyla Foxy'den beri konuşmamışsa ne olmuş yani? Arabasını mahvettiği için Bay Ackard'ın kliniğinde gönüllü olarak çalışıyorsa ne olmuş? En azılı iki düşmanı Naomi Zeigler ve Riley Wolfe onun âlemcilik sorunlarını bilip okul içinde dedikodular yaymışsa ne olmuş? O ve Mona hâlâ sıkı fıkıydılar ve A da onu takip etmeyi bırakıştı.

Çocuklar kafeyi boşaltmaya başlamıştı ki bu da boşluklarının bittiği anlamına geliyordu. Hanna ve Mona kasılarak kapıdan çıkarken, Hanna frappuccino makinesinin arkasında saklanmış olan Naomi ve Riley'in onlara doğru geldiğini fark etti. Hanna kendini düzeltip başını kaldırdı.

"*Böööö*," diye bağırdı Naomi Hanna'nın kulağına, yanından geçerken.

"*Iyyyyy*," Riley de hemen ardından.

"Bakma sen onlara, Han," dedi Mona seslice. "Onlar sadece sen Otters'taki Rich and Skinny kotlarının içine girebiliyorsun, onlarsa giremiyorlar diye sinirliler."

"Önemi yok," dedi Hanna neşeli bir şekilde, burnunu kaldırarak. "Hem öyle, hem de benim içe doğru dönmüş göğüs uçlarım yok."

Naomi dudaklarını büzdü ve çok gerildi. "Bu giydiğim *sutyen* yüzündendi," dedi dişlerini sıkarak. Hanna, Naomi'-

nin içeri doğru dönmüş göğüs uçlarını geçen hafta beden dersi için kıyafet değiştirirken görmüştü. Belki de gerçekten giydiği sutyendendi ama yine de–aşkta ve savaşta her şey mubahtır popüler olmak için.

Hanna omzunun üzerinden Naomi ve Riley'e kibirli, küçümseyen bir bakış attı. İki küçük pis nedimesini tersleyen bir kraliçe gibi hissetmişti. Mona'nın da onlara aynı bakışı atmasını görmek onun için çok memnun ediciydi. Sonuçta, en iyi arkadaşlar bunun için vardır.

4

EMILY'NIN ANNESİNİN BU KADAR KATI OLMASINA ŞAŞMAMALI

Emily, Fields karşılaşmalardan bir gün önce hiç antrenman yapmazdı, bu yüzden okuldan sonra doğruca eve gitti ve kireçten yapılmış mutfak adacığının üstünde duran üç yeni şey gördü. Yarınki Drury karşılaşması öncesi Emily ve kardeşi Carolyn için iki tane yepyeni mavi Sammy plaj havluları… ve *Hiç Adil Değil: Erkek Arkadaşınızı Kaybedince Ne Yapmalısınız?* başlıklı bir kitap vardı. Kapağında bir post-it notu vardı; *Emily: yardımcı olur diye düşündüm. 6'da dönerim. –Annen.*

Emily dalgın bir halde sayfalara baktı. Alison'ın cesedi-

nin bulunmasından pek fazla süre geçmeden, annesi Emily'e onu neşelendirmek için *Sizi Gülümseten 1001 Şey* gibi kitaplarla, Prismacolor kalemlerle ve deniz ayısı kuklalarla sürprizler yapmaya başlamıştı, zira Emily küçükken deniz ayılarına takıntılıydı. Fakat Toby'nin intiharından sonraysa annesi ona sadece bir takım kendi kendine yardım etme kitapları vermişti. Bayan Fields, Toby'nin ölümünün Emily için daha zor olduğunu düşünmüş gibiydi–muhtemelen Toby'i Emily'nin erkek arkadaşı filan sanıyordu.

Emily bir beyaz mutfak sandalyesine çöküp gözlerini kapadı. Erkek arkadaş olsun olmasın, Toby'nin ölümü zihninden *gerçekten* çıkmıyordu. Her gece dişlerini fırçalarken aynaya baktığında, arkasında Toby'yi gördüğünü sanıyordu. Toby'nin onu Foxy'ye götürdüğü o vahim geceyi tekrar tekrar düşünmekten kendini alamıyordu. Emily, Toby'ye Alison'a âşık olduğunu söylemişti, Toby'se Alison ölmüş olduğu için memnun olduğunu itiraf etmişti. Emily çabucak katilin Toby olduğunu düşünüp, onu polisi aramakla tehdit etmişti. Fakat yanlışını anladığında iş işten geçmişti.

Emily boş evinin sessizliğini dinledi. Kalkıp tezgâhtaki telsiz telefonu aldı ve bir numarayı tuşladı. Maya tek çalışta açmıştı.

"Carolyn Topherlar'da," dedi Emily alçak sesle. "Annem okul-aile birliği toplantısında. Tam bir saatimiz var."

"Koya mı?" diye fısıldadı Maya.

"Evet."

"Altı dakika içinde," dedi Maya.

Emily'nin o kuytu koya gitmek için arka kapıdan çıkıp engin ve kaygan çimenlerinden geçip ormana dalması iki

dakika sürdü. Su kenarında kızların oturması için mükemmel olan pürüzsüz, düz bir kaya vardı. O ve Maya bu gizli koyu iki hafta önce keşfetmişlerdi ve o zamandan beri burada saklanabildikleri kadar saklanıyorlardı.

Beş dakika kırk beş saniye sonra Maya ağaçların arasında belirdi. Düz beyaz tişörtü, açık pembe mini eteği ve kırmızı süet Puma ayakkabılarıyla her zamanki gibi çok sevimli görünüyordu. Aylardan Ekim olmasına rağmen hava yirmi yedi dereceydi. Yüzüne düşmüş saçları arkaya atarken karamel renkli, kusursuz teni kendini gösterdi.

"Hey," dedi Maya nefes nefese. "Altı dakikadan az mıydı?"

"Anca," diye takıldı Emily.

İkisi de kayaya oturdu. Bir süre konuşmadılar. Bu ormanın içi sokaktan çok daha sessizdi. Emily, birkaç hafta önce bu ormanın içinde Toby'den nasıl kaçtığını düşünmekten kaçınıyordu. Bunun yerine suyun ıslattığı kıyıdaki taşların nasıl da parladığını ve ağaçların tepelerinin hafiften nasıl turunculaşmaya başladığına yoğunlaşmıştı. Arka bahçesinin ücra bir köşesinde, zar zor seçebildiği büyük bir ağaç hakkında batıl bir inancı vardı, Emily'nin: Sonbaharda yaprakları sarılaşırsa güzel bir sömestr geçirecekti, kızıllaşırlarsa, kötü olacaktı. Fakat bu sene yapraklar turunculaşmıştı–bu şöyle böyle geçeceğini mi gösteriyordu? Emily'nin birçok batıl inancı vardı. O, dünyanın işaretlerle dolu olduğuna inanıyordu. Hiçbir şey rastgele değildi.

"Özledim seni," diye fısıldadı Maya, Emily'nin kulağına. "Bugün seni okulda göremedim."

Maya'nın dudakları kulak memesine değince Emily tit-

redi. Oturuş şeklini değiştirip Maya'ya biraz daha yaklaştı. "Biliyorum. Ben de sürekli seni aradım."

"Biyoloji dersin iyi geçti mi?" diye sordu Maya, serçe parmağıyla Emily'nin serçe parmağını okşayarak.

"Hı-hı."Emily parmaklarını Maya'nın koluna doğru kaydırdı. "Tarih testin nasıldı?"

Maya burnunu kırıştırıp kafasını sağa sola salladı.

"Böyle daha iyi oluyor mu?" Emily Maya'nın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Daha iyi olması için bundan daha iyisini yapman lazım," dedi Maya, açık yeşil gözlerini Emily'ye dikip onu baştan çıkarırcasına kendine doğru çekerken.

Bunu denemeye karar vermişlerdi: Beraber oturmak, müsait olduklarında takılmak, dokunmak ve öpüşmek. Emily, Maya'nın hayatındaki yerini düzenlemeye çalışsa da yapamadı. Maya harikaydı, Em'in son erkek arkadaşı Ben'e hiç benzemiyordu–hatta çıktığı hiçbir erkek onun gibi değildi. Bu koyda yan yana olmanın verdiği müthiş bir rahatlık vardı. Onlar yalnızca *beraber* değillerdi, aynı zamanda en iyi arkadaşlardı. Çift olma hissi böyle olmalıydı.

Birbirlerini bıraktıklarında Maya bir ayakkabısını çıkarıp ayak parmağını suya soktu. "Dün evimize geri taşındık."

Emily nefesini tuttu. İşçiler Alison'un cesedini Maya'ların yeni evinin bahçesinde bulunca, St. Germainler medyadan kaçabilmek için bir süreliğine bir otele yerleşmişlerdi. "Garip mi biraz?"

"İdare eder." Maya omuz silki. "Ha, bir de şunu dinle. Ortalıkta bir sapık var."

"*Ne?*"

"Evet, bir komşu bu sabah anneme söylüyordu. Birisi milletin bahçelerinde dolaşıp pencerelerden içeri bakıyormuş."

Emily'nin midesine sancı girmişti. Bu tekrar ona Toby'yi hatırlatmıştı. Onlar altıncı sınıftayken, Toby herkesin camından bakan ürkütücü bir çocuktu, özellikle Alison'un. "Erkek mi? Kadın mı?"

Maya başını sağa sola salladı. "Bilmiyorum." Kâküllerini üfledi. "Bu kasaba, yemin ederim, dünya üzerindeki en garip yer."

"California'yı özlüyorsundur," dedi Emily usulca, yakınlardaki bir meşe ağacından ayrılıp uçmaya başlayan kuşlara bakarak.

"Hiç de değil aslında." Maya, Emily'nin elini tuttu. "California'da hiç Emily yok."

Emily eğilip usulca Maya'yı dudaklarından öptü. Dudaklarını, beş uzun saniye boyunca birbirlerinden ayırmadılar. Emily, Maya'nın kulak memesini öptü. Ardından Maya da, onu alt dudağından öptü. Birbirlerine bakıp gülümsediler, akşamüstü güneşi şirin yanaklarına vururken. Maya, Emily'yi önce burnundan öptü, sonra şakağından, sonra da boynundan. Emily gözlerini kapadı ve Maya onun göz kapaklarını öptü. Emily derin bir nefes aldı. Maya, narin parmaklarını Emily'nin çenesinde gezdirdi; milyonlarca kelebek kanat çırpıyor gibiydi. Kendini Maya ile beraber olmanın yanlış olduğuna inandırmaya çalışıyor olsa bile, bu ona kendini iyi hissettiren tek şeydi.

Maya ellerini çekti. "Pekâlâ, sana bir teklifim var."

Emily sırıttı. "Bir teklif. *Ciddi* gibi geliyor."

Maya kollarını bağladı. "Bazı şeyleri açığa çıkartsak."

"Açığa mı?" diye tekrar etti Emily.

"Evet." Maya, parmaklarını Emily'nin kolunda yukarı aşağı dolaştırdı, Emily'nin tüyleri diken diken olmuştu. Emily, Maya'nın muzlu sakızının kokusunu duyabiliyordu, bu koku onu mest ediyordu. "Senin *evinde* takılsak mesela. Okulda beraberiz zaten. Bilemiyorum... yani. Bunu insanların *bilmesini* istemediğini biliyorum Em, ama bu kaya üstünde vakit geçirmek gerçekten zor. Havalar soğuyunca ne olacak?"

"Buraya kabanlarımızı giyerek geliriz," diyerek espri yaptı Emily.

"Ben ciddiyim."

Emily sert bir rüzgârın ağaç dallarını birbirlerini çarpıştırmasını seyretti. Hava aniden yanık yaprak gibi kokmuştu. Maya'yı evine davet edemezdi çünkü annesi daha önceden... korkunç, neredeyse ırkçı nedenler yüzünden kızının Maya ile arkadaşlık etmesini istemediğini açıkça belirtmişti. Fakat Emily bunu *Maya'ya* söyleyecek değildi. İnsanların bilmesiyle alakalı cevapsa belliydi–hayır. Gözlerini kapadı ve A'nın ona bir süre önce yolladığı, içinde Emily ve Maya'nın Noel Kahn'ın partisinde, fotoğraf kabininde öpüşürkenki fotoğrafı olan kısa mesajı aklına getirdi. Korktu. İnsanların bunu bilmesine hazır değildi.

"Üzgünüm, ağırdan alıyorum," dedi Emily. "Ama şu an böyle rahatım."

Maya iç çekti. "Peki," dedi Eeyore gibi. "Uyum sağlamam gerekecek."

Emily suya baktı. İki gümüş renkli balık yan yana yüzüyordu. Biri yön değiştirdiğinde diğeri de değiştiriyordu. Birbirlerine muhtaç olan ve ayrıyken nefes alamayan çiftler gibilerdi. O ve Maya'nın *asla* öyle bir çift olamayacaklarını fark etmesi onu biraz üzmüştü.

"Neyse," dedi Maya, "yarınki karşılaşma öncesi heyecanlı mısın?"

"Heyecan mı?" Emily kaşlarını çattı.

"Herkes orada olacak."

Emily omuz silkti. Bundan çok daha büyük yüzme yarışmalarında yarışmıştı–ulusal yarışmalarda kameralar bile vardı. "Endişeli değilim."

"Sen benden daha cesursun." Maya ayakkabısını tekrar giydi.

Fakat Emily bundan pek de emin değildi. Maya her şey hakkında cesur görünüyordu–Rosewood Day üniforması giyilmesini öngören kuralı görmezden gelip, okula beyaz kot bir ceketle geliyordu her gün. Ebeveynleri alışveriştеyken odasının camından dışarı doğru üfleyerek esrar içiyordu. Tanımadığı çocuklara selam veriyordu. Bu yönüyle tıpkı Alison'a benziyordu–tamamen korkusuz. Bu da muhtemelen Emily'nin ikisine de âşık olmasının nedeniydi.

Maya, kim olduğu, ne istediği ve kiminle beraber olmak istediği gibi konularda çok cesurdu. İnsanların öğrenmesi umurunda değildi. Maya, Emily ile beraber olmak istiyordu ve hiçbir şey onu durduramazdı. Belki bir gün Emily de Maya kadar cesur olacaktı. Fakat ona kalırsa o gün, çok ama çok uzaktaydı.

5

ARIA EDEBİ TEMSİLLERDEN YANA

Aria, Sean'ın Audi'sinin arka tamponuna oturmuş en sevdiği Jean-Paul Sartre oyunu olan *No Exit*'i gözden geçiriyordu. Pazartesi okuldan sonraydı, Sean futbol koçunun ofisinden bir şey alıp geldikten sonra onu evine bırakacağına söz vermişti… tek sorun çok fazla uzun sürmesiydi. İkinci perdeye geçtiği sırada öğrenci park yerine Coach çanta taşıyan tipik birkaç Rosewood kızı geldi ve Aria'yı şüpheci bir şekilde tepeden tırnağa incelediler. Görünüşe bakılırsa Aria'nın apartman topuklu botları, vergi iplikten dikilmiş kulaklıkları, onun *kesin* menfur bir şey yapmak için orada bulunduğunu gösteriyordu.

Aria bir iç çekti. Rosewood'a alışmak için elinden geleni yapıyordu, fakat bu kolay değildi. Aria kendini hâlâ, zengin Barbie'ler ve şirin prensesler diyarında punk takılan, sahte deri giyen ve serbest düşünen bir Bratz oyuncak bebeği gibi hissediyordu.

"Tamponun üstüne öyle oturmamalısın," dedi arkadan gelen bir ses, Aria yerinden fırladı. "Süspansiyon için kötüdür."

Aria kendi etrafında döndü. Ezra biraz ötede duruyordu. Kahverengi saçı dağınık ve cekedi sabahki halinden daha da buruşuktu. "Siz edebiyatçıların arabalardan anlamadığınızı sanırdım," diye şaka yaptı Aria.

"Sürprizlerle doluyumdur." Ezra baştan çıkarırcasına gülümsedi. Eskimiş çantasını açtı. "Aslında, sana bir şey vereceğim. *The Scarlet Letter* hakkında, zinanın bazen müsaade edilir bir şey olup olmadığını sorgulayan bir kompozisyon."

Aria fotokopisi çekilmiş ödevi aldı. "Zinanın müsaade edilebilir ya da affedilebilir bir şey olduğunu düşünmüyorum," dedi Aria sakince. "*Hiçbir zaman.*"

"Hiçbir zaman, uzun bir süre," Ezra mırıldandı. Yakınında duruyordu, Aria onun açık mavi gözlerindeki koyu mavi benekleri görebiliyordu.

"Aria?" Sean hemen yanına gelmişti.

"Hey!" dedi Aria şaşkın bir şekilde. Ezra'nın yanından sanki elektrik çarpmış gibi fırladı. "İşin… işin bitti mi?"

"Evet," dedi Sean.

Ezra bir adım attı. "Selam, Sean değil mi? Ben Ez–yani, Mr. Fitz, yeni İleri İngilizce öğretmeni."

Sean onun elini sıktı. "Ben normal İngilizce alıyorum. Aria'nın erkek arkadaşıyım."

Ezra'nın suratında bir şeyin–belki de hayal kırıklığının–ifadesi belirdi. "Güzel," dedi kekelermiş gibi. "Futbol oynuyorsun öyle mi? Geçen haftaki galibiyet için tebrikler."

"Evet, öyle," dedi Sean alçak gönüllülükle. "Bu yıl iyi bir takımımız var."

"Güzel," dedi Ezra yine. "Çok güzel."

Aria, Ezra'ya Sean'la neden beraber olduklarını açıklama gereği hissetti. Doğru, tipik bir Rosewood çocuğuydu fakat o aslında çok daha derindi. Aria vazgeçti. Ezra'ya açıklama yapmak zorunda değildi. O *öğretmeniydi*.

"Gitmeliyiz," dedi birdenbire, Sean'ı kolundan tutarak. İkisinden biri onu utandırmadan oradan uzaklaşmak istiyordu. Ya Sean bir gramer hatası yapsaydı? Ya Ezra onların eskiden birlikte olduklarını ağzından kaçırsaydı? Rosewood'ta kimsenin bundan haberi yoktu. Kimsenin, yani, A'nın dışında.

Aria, Sean'ın tertemiz, çam kokulu arabasının ön koltuğuna oturdu, biraz rahatsız bir halde. Kendisini toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı fakat Sean hemen gelip yolcu koltuğuna oturdu ve Aria'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Özledim bugün seni," dedi.

"Ben de," dedi Aria otomatikman, boğazı düğümlenmiş bir halde. Dönüp camdan baktığında, öğretmen park yerindeki hırpalanmış, eski kasa Volkswagen Bug'una binmeye çalışan Ezra'yı gördü. Tampona yeni bir slogan yapıştırmıştı–EKOLOJİ OLUR–ve görünüşe göre hafta sonu arabasını yıkamıştı. Aria'nın onu takıntılı bir halde kontrol ettiği

yoktu ama.

Sean, kendisinin önünde park yerinden çıkan öğrencileri beklerken güzelce tıraş edilmiş çenesini ovuşturup Penguin polosunun yakasını düzeltti. Sean ve Ezra birer şiir olsalardı, Sean kesinlikle bir haiku olurdu–muntazam, basit, güzel. Ezra'ysa William Burroughs'un karmakarışık ve hararetli rüyalarından biri olurdu. "Daha sonra takılalım mı?" diye sordu Sean. "Akşam yemeği yeriz, Ella'yla takılırız ya da."

"Dışarı çıkalım," diye karar verdi Aria. Sean'ın, Ella ve Aria'yla vakit geçirmeyi sevmesi çok güzel bir şeydi. Hatta Sean Fransız filmlerini anlamadığını söylemesine rağmen, üçü beraber Ella'nın Truffaut DVD koleksiyonunu bile izlemişlerdi.

"Bu aralar ailemle tanışmak zorunda kalacaksın." Sean sonunda bir Acura jipin ardından park yerinden çıkabilmişti.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Aria. Sean'ın ailesiyle tanışma fikri onu geriyordu–öğrendiğine göre onlar vahşi derecede zengin ve çok mükemmelciydi. "Yakında."

"Koç yarınki yüzme müsabakasında, okula destek vermek için futbol takımının da orada olmasını istiyor. Emily'yi izleyeceksin değil mi?"

"Elbette," diye cevapladı Aria.

"Pekâlâ, o zaman Çarşamba? Akşam yemeği?"

"Belki."

Rosewood Day'a paralel giden ağaçlı yola geldiklerinde Aria'nın Treo'su bipledi. Gergin bir halde cebinden çıkardı–ne zaman bir kısa mesaj gelse, bu onu dize vurulan çekiç gibi hoplatıyordu, zira mesaj atanın A olabileceğinden kor-

kuyordu, A ortalardan kaybolmuş olmasına rağmen. Fakat bu yeni mesaj bilinmeyen bir 484'lü numaradan gelmişti. A'nın mesajları hep "özelden" geliyordu. OKU'ya bastı.

Aria: Konuşmalıyız. Bugün saat 4:30'da Hollis sanat binasının önünde buluşabilir miyiz? Ben kampüste, Meredith'in dersten çıkmasını bekliyor olacağım. Konuşabilirsek çok iyi olur. –Baban, Byron

Aria iğrenmiş bir halde ekrana bakakaldı. Birçok yönüyle rahatsız edici bir şeydi. Birincisi, babasının artık cep telefonu vardı. Beyin kanseri yapıyorlar diyerek, onlardan yıllarca uzak durmuştu. İkincisi, ona *kısa mesaj* çekmişti–bir sonraki adım neydi, bir MySpace sayfası mı?

Ve üçüncüsü… mesajın kendisi. Özellikle sonundaki *Baban* nitelendirmesi. Onun kim olduğunu unuttuğunu mu sanıyordu?

"İyi misin?" Sean bir anlığına gözlerini kavisli, dar yoldan ayırdı.

Aria, Sean'a Byron'un mesajını okudu. "İnanabiliyor musun?" diye sordu bitirince. "Sanki o sürtüğün dersi bitene kadar, kampüste onu meşgul edecek birine ihtiyacı varmış gibi yazmış."

"Ne yapacaksın?"

"*Gitmeyeceğim*." Aria, Meredith ve babasını beraber gördüğü anları hatırlayarak titredi. Yedinci sınıfta, o ve Alison onları babasının arabasında öpüşürken bulmuşlardı ve birkaç hafta sonra Aria ve erkek kardeşi Mike, onlarla Victory Brewery'de karşılaşmışlardı. Meredith, Aria'ya Byron'la birbir-

lerine âşık olduklarını söylemişti fakat bu nasıl *olabilirdi*? "Meredith yuva yıkan biridir. Hester Prynne'den beterdir."

"Kim?"

"Hester Prynne. *The Scarlet Letter*'deki ana karakter–İngilizce dersi için okuyoruz. Zina yapan bir kadın ve onu dışlayan kasabanın anlatıldığı bir eser. Bence Rosewood Meredith'i dışlamalı. Rosewood'un, onu bağlayacakları inşaat iskelesi gibi bir şeye ihtiyacı var–rezil olması için.

"Panayırlardaki şu boyunduruğa ne dersin?" diye önerdi Sean, bir bisikletlinin yanından geçerken yavaşlayarak. "Kafa ve kolları sokmak için delikleri olan şu garip tahtadan şey, bilirsin. Seni oraya kilitleyip bırakırlar. Eskiden öyle durup resim çektirirdik."

"*Mükemmel*," diye resmen bağırdı Aria. "Ve Meredith'in alnı 'koca-çalan' diye dağlanmalı. Elbisesine sadece A yazmak fazla akıllıca olur."

Sean güldü. "Sen bu *The Scarlet Letter*'dan *fazla* etkilenmiş gibisin."

"Bilmiyorum. Sadece sekiz sayfa okudum." Aria birden sustu, aklına bir fikir gelmişti. "Aslında, dur. Hollis'e götür beni."

Sean ona şöyle bir yandan baktı. "Onunla buluşacak mısın?"

"Tam olarak değil." Şeytanca gülümsedi.

"Hm tamam..." Sean arabasını kasabanın taşlı tuğlalı binalarla, üniversite kurucularının bronz heykelleriyle ve bisikletli tonlarca hırpani–şık öğrencilerle dolu Hollis bölgesine doğru sürdü. Hollis'te hep sonbaharmış gibiydi–rengârenk çağlayan yapraklar mükemmel görünüyordu burada.

Sean arabasını iki saatlik park yerine park ederken endişeli görünüyordu. "Yasadışı bir şey yapmayacaksın değil mi?"

"Yok, yok." Aria onu çabucak öptü. "Beni bekleme. Buradan eve yürüyebilirim."

Başı dik bir biçimde sanat okulu binasının ana kapısına yöneldi. Babasının mesajı gözlerinin önüne geldi. *Ben kampüste, Meredith'in dersten çıkmasını bekliyor olacağım*. Meredith, Aria'ya Hollis'te güzel sanatlar öğretmeni olduğunu kendisi söylemişti. Kimlik kontrol etmesi gereken fakat onun yerine mini televizyonundan Yankeeler'in maçını izleyen güvenlik görevlisinin yanından geçip gitti. Sinirleri, elektrik yüklü kablolar gibi gergindi.

Binada, resim dersi yapmaya uygun büyüklükte sadece üç atölye vardı. Aria bunu biliyordu çünkü kendisi Hollis'teki cumartesi sanat derslerine yıllarca katılmıştı. Bugünlerde sadece bir sınıf kullanılıyordu, doğal olarak yanılamazdı. Aria sınıfın kapısından paldır küldür girer girmez terebentin ve yıkanmamış giysi kokusunun hücumuna uğramıştı. Taburelerine kurulmuş, daire biçiminde oturan on iki sanat öğrencisi ona döndü. Hareket etmeyen tek kişiyse, dairenin ortasında duran kırışıklı, tüysüz ve tamamen çıplak yaşlı bir modeldi. Küçük çarpık göğsünü germiş, elleri de belinde durmuş gözlerini bile kırpmıyordu. Çabası yüzünden Aria, ona hakkını vermeliydi.

Uzaktaki pencere kenarında oturmuş olan Meredith'i gözetledi. Nefis uzun kahverengi saçları ve bileğindeki pembe örümcek ağı dövmesiyle orada oturuyordu. Meredith, güçlü ve kendinden emin görünüyordu ve yanaklarında Aria'yı sinir eden, sağlıklı olduğunu gösteren pembe bir kızarıklık

vardı.

"Aria?" Meredith cereyanlı, kocaman sınıfın öteki tarafından seslendi. "Bu ne sürpriz."

Aria etrafına baktı. Bütün öğrencilerin boya ve fırçaları ortadaydı. Kendisine en yakın öğrencinin kalın ve geniş fırçasını alıp, kırmızı boyasına batırıp bir güzel gezdirdi ardından, boyayı damlata damlata hızlıca Meredith'e doğru yöneldi. Kimse bir şey yapamadan, Meredith'in narin askılı pamuk elbisesinin sol göğüs tarafına kocaman bir *A* yazdı.

"Şimdi herkes ne yaptığını bilecek," dedi Aria sinirli bir halde.

Meredith'e tepki verme şansı bırakmadan dönüp hızlıca odadan çıktı. Hollis'in yeşil çimenlerine geldiğinde keyifle delice kahkaha atmaya başladı. Alnına bağlanmış bir 'koca-çalan' yazısı değildi ama yine de pek bir fark yoktu. *İşte, Meredith. Al sana.*

6

KARDEŞ ÇEKİŞMESİ BIRAKILMASI GÜÇ BİR ALIŞKANLIKTIR

Pazartesi öğleden sonrası çim hokeyi antrenmanında, ısınma turunda Spencer arkadaşlarının önüne geçmişti. Hava mevsim normallerinin üzerindeydi ve bu kızları biraz yavaşlatmıştı. Kirsten Cullen yetişebilmek için kolunu uzattı. "Altın Orkide'yi duydum," dedi Kirsten nefes nefese, sarışın atkuyruğunu düzelterek. "Bu müthiş."

"Teşekkürler." Spencer başını eğdi. Rosewood Day'da haberlerin yayılışı inanılmazdı–annesi ona söyleyeli sadece altı saat olmuştu. En az on kişi gelip bu konu hakkında onunla konuşmuştu.

"John Mayer'in lisede bir Altın Orkide kazandığını duydum," diye devam etti Kirsten. "İleri müzik teorisi hakkında mıymış ne."

"Ha." Spencer, John Mayer'in bir Altın Orkide kazanmadığından gayet emindi–son on beş yılın tüm kazananları ezberindeydi.

"Bahse girerim ki kazanacaksın," dedi Kirsten. "Ve sonra da televizyona çıkacaksın! *Today* showa ilk çıkışında orada olabilir miyim?"

Spencer omuz silkti. "Çok kıyasıya bir yarışma bu."

"Sus." Kirsten onun omzuna vurdu. "Hep çok alçak gönüllüsün."

Spencer dişlerini sıktı. Her ne kadar bu Altın Orkide işini alttan almaya çalışsa da, herkesin tepkisi aynı oluyordu–Kesinlikle kazanacaksın. Ünlü olmaya hazır ol!–ve bu onu delirtiyordu. Hatta bugün cüzdanındaki paraları o kadar çok düzenlemek zorunda kalmıştı ki gerginlikten yirmiliklerden biri ortadan yırtılıvermişti.

Koç McCready düdüğünü çaldı ve bağırdı, "yan koşular!" Takım birden dönüp yan yan koşmaya başlamıştı. Devon Horse Show'daki eğitilmiş atlar gibi görünüyorlardı. "Rosewood sapığını duydun mu?" diye sordu Kirsten, burnundan nefes vererek–yan koşular göründüğünden zordu. "Dün haberlerdeydi."

"Evet," diye mırıldandı Spencer.

"Senin mahallendeymiş. Ormanda dolaniyormuş."

Spencer bir parça çim kaldırdı. "Muhtemelen salağın tekiydi," dedi oflayarak. Fakat Spencer A'yı düşünmeden edemedi. *Kimsenin* göremeyeceği bir şeyi gördüğünü belli

eden kaç mesaj atmıştı ona? Şimdilerde ağaçlara baktığında mutlaka bir gölge göreceğinden emin hissediyordu kendini. Fakat orada kimse yoktu.

Yine normal koşmaya başlamışlardı, Rosewood Day ördek havuzu, heykel bahçesi ve mısır tarlası yanından geçerek. Açık tribüne yaklaştıkları zaman Kirsten gözlerini kısıp kızların hokey ekipmanlarının bulunduğu alçak metal otorakları işaret etti. "Şu senin *kız kardeşin* mi?"

Spencer sakındı. Melissa, yeni asistan koçları olan Ian Thomas'ın yanında duruyordu. O, Melissa'nın, Spencer yedinci sınıftayken çıktığı Ian Thomas'ın ta kendisiydi–*ve* yıllar önce garaj kapılarının önünde Spencer'ı öpen Ian Thomas'ın da ta kendisiydi.

Turlarını bitirmişlerdi ve Spencer, Melissa ve Ian'ın önünde durmuştu. Ablası, annesinin bugün giymiş olduğu şeylerin neredeyse aynısını giymişti: Çizgili pantolon, beyaz tişört ve pahalı bir Dior saat. Hatta annesi gibi Chanel No. 5 bile sıkmıştı. *Tam bir klon*, diye düşündü Spencer. "Ne yapıyorsun burada?" dedi hesap sorar gibi, nefes nefese.

Melissa dirseğini oturağın yanında duran Gatorade konteynırına yasladı, altın bilekliği tıngırdıyordu. "Ne yani, bir abla, kız kardeşini oynarken izleyemez mi?" Fakat ardından fazlaca dost canlısı gülümsemesi kayboldu ve kolunu bir yılan gibi Ian'ın beline doladı. "Erkek arkadaşımın da koç olması cabası."

Spencer burnunu kırıştırdı. Hep Melissa'nın Ian'ı unutamadığından şüphelenmişti. Mezuniyetten kısa bir süre sonra ayrılmışlardı. Ian sarışın, dalgalı saçları, yapılı vücudu, tembel ve küstah gülümsemesiyle her zaman ki gibi tatlıydı.

"Senin için ne iyi," dedi Spencer, konuşmayı bitirmek istermişçesine. Melissa'yla ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi–en azından şu Altın Orkide konusu kapanana kadar. Keşke jüri biraz acele etseydi de Spencer'ın çalıntı ödevini eleseydi.

Spencer çantasına uzandı, dizliklerini çıkardı ve solu bağladı. Sonra da sağı bağladı. Sonra ikisini de çözüp yeniden bağladı, bu sefer daha sıkı. Çoraplarını yukarı çekti ve sonra yeniden indirdi. Tekrardan, tekrardan ve tekrardan.

"Birileri pek obsesif kompülsif bugün," diye takıldı Melissa. Ian'a döndü. "Spencer'ın büyük müjdesini duydun mu? Altın Orkide'yi kazandı. *Philadelphia Sentinel* bu hafta onunla röportaj yapmak için gelecek."

"Kazanmadım," dedi hemen Spencer. "Sadece aday gösterildim."

"Kazanacağına *eminim*," diyerek, Spencer'ın pek de anlayamadığı bir şekilde, pişmiş kelle gibi sırıttı Melissa. Ablası ona göz kırptığında ise bir an dehşete kapılmıştı. *Biliyor muydu ki?*

Ian çok etkilenmişti. "Altın Orkide ha? Vay be! Siz Hastings kardeşler–akıllı, güzel *ve* atletik. Spencer'ın sahayı nasıl da yırtıp geçtiğini görmelisin. Çetin ceviz bir orta saha."

Melissa, düşünceli bir halde parlak dudaklarını büzdü. "Zoe mono* oldu diye, koçun beni orta saha oynattığı zamanı hatırladın mı?" dedi Ian'a bakarak. "Bir çeyrekte *iki* gol atmıştım."

Spencer dişlerini gıcırdattı. Melissa'nın uzun süre sessiz kalamayacağını biliyordu. Tamamen masumca bir şeyi, yine bir yarışmaya çevirmişti. Spencer aklından bir sürü üstü kapalı hakaret geçirdi ama sonra söylemekten vazgeçti. Melissa'yla kavga etmek için iyi bir zaman değildi. "Eminim çok iyiydin, Mel," dedi kabullenerek. "Bahse girerim sen benden daha iyi bir orta sahasındır."

Ablası donakalmıştı. Spencer'ın, Melissa'nın beyni içinde yaşadığından emin olduğu yaratığın kafası karışmıştı. Belli ki Spencer'ın hoş bir şey söyleyeceğini sanmamıştı.

Spencer ablasına ve ardından Ian'a gülümsedi. Ian da bir süre ona baktıktan sonra ona şuh bir edayla göz kırptı.

Spencer'ın içi titredi. Ian ona baktığında *hâlâ* aşırı duygusallaşıyordu. Üç yıl sonra bile, Spencer öpüşmeleri hakkındaki her detayı hatırlıyordu. Ian, gri bir Nike tişört, yeşil asker şortları ve kahverengi Merrill giymişti. Tarçınlı sakız ve kesilmiş çim gibi kokuyordu. Önce, Spencer ona yanaktan bir iyi geceler öpücüğü verecekti–flört etmişlerdi sadece başka bir şey değil. Fakat Ian birden onu arabasına doğru itmişti. Spencer o kadar şaşırmıştı ki gözleri açık kalmıştı.

Ian, Spencer'ı düşüncelerinden uzaklaştırarak düdüğünü çaldı. Takımın geri kalanına doğru koştu ve Ian da onu takip etti. "Pekâlâ millet." Ian ellerini çırptı. Takım onun etrafını çevreledi, altın suratına iç çekerek bakıyorlardı. "Lütfen benden nefret etmeyin ama Kızılderili sprintleri atacağız, çömelme hareketleri ve kros koşusu yapacağız. Koçun emirleri."

---

* Tıptaki adı Enfeksiyöz Mononükleoz'dur. Genellikle ağız sıvısı yoluyla bulaştığı için, "öpücük hastalığı" olarak da anılan ve tedavisi olmayan fakat ölümcül de olmayan bir hastalıktır.

Spencer dâhil herkes sızlanmaya başladı. "Benden nefret etmeyin ama!" diye feryat etti Ian.

"Başka bir şey yapamaz mıyız?" diye mızmızlandı Kirsten.

"Pritchard Prep'i nasıl pataklayacağımızı düşünün sadece," dedi Ian. "Ve şuna ne dersiniz? Her şeyi eksiksiz tamamlarsanız, yarın sizi antrenmandan sonra Merlin'e götürürüm."

Takım bir çığlık attı. Merlin, o tam yağlı şeylerden ziyada düşük kalorili ve nispeten daha leziz dondurmalarıyla meşhurdu.

Spencer dizliklerini takmak için oturaklara doğru eğildiğinde–*yine*–Ian'ın başında durduğunu hissetti. Başını çevirip baktığında, o gülümsüyordu. "Aramızda kalsın," dedi sessizce, takım arkadaşları görmesin diye önüne geçerek, "ablandan daha iyi bir orta sahasın. Hiç şüphesiz."

"Teşekkürler." Spencer gülümsedi. Burnu kesilmiş çim kokusu ve Neutrogena güneş kremi kokusuyla gıdıklanmıştı. Kalbi hızlı fakat hafif atıyordu. "Benim için bunun anlamı büyük."

"Ve o diğer şeyleri de öylesine söylemedim." Ian'ın ağzının sol köşesi hareket ederek yarım bir gülücük oluşturdu.

Spencer bayılacak gibi hissetti, heyecanla titriyordu. "Akıllı" ve "güzel" demesini mi kast etmişti? Spencer Melissa'nın durduğu yere doğru baktı. Ablası BlackBerry'sine yumulmuş dünyadan haberi yoktu.

Aferin.

7

ESKİ MODA BİR SORGU GİBİSİ YOKTUR

Pazartesi akşamı, Hanna Prius'unu evin yanına park edip indi. Tek yapacağı şey üstünü değiştirmekti. Ardından Mona'yla olan akşam yemeğine gidecekti. Rosewood Day cekedi ve pileli eteğiyle gitmek Arkadaş dönümü kurumuna yapılmış bir hakaret olurdu. Şu uzun kollulardan bir an önce kurtulmalıydı–bütün gün terlemişti. Yolda gelirken belki yüzlerce kez Evian mineral su spreyini sıkmıştı ama ona rağmen hâlâ bunalmış hissediyordu.

Köşeyi döndüğünde annesinin şampanya renkli Lexus'unu garajın yanında aniden durmuş gibi park edilmiş olduğunu gördü. Annesinin evde ne işi vardı? Bayan Marin genellikle Philadelphia'daki McManus & Tate reklamcılık şirketinde çok uzun saatler çalışırdı. Çoğu zaman gece ondan

önce eve gelmezdi. Ardından Hanna, garaj yoluna dizilmiş dört araba daha gördü: Çift kapılı gümüş Mercedes kesin Spencer'ındı, beyaz Volvo Emily'nin ve şu hantal yeşil Subaru'ysa Aria'nındı. Park halindeki son araba, yanında ROSEWWOD POLİSİ yazan beyaz bir Ford'tu.

Ne oluyor ya?

"Hanna."

Hanna'nın annesi verandada durmuştu. Üzerinde hâlâ pürüzsüz siyah takım elbisesi ve yüksek topuklu yılan derisi ayakkabısı vardı.

"Ne oluyor?" dedi Hanna rahatsız bir halde. "Eski arkadaşlarım neden burada?"

"Seni aramayı denedim. Ama açmadın," dedi annesi. "Memur Wilden size Alison hakkında birkaç soru sormak istedi. Arka bahçedeler."

Hanna BlackBerry'sini cebinden çıkardı. Elbette üç cevapsız arama vardı, hepsi annesinden.

Annesi döndü. Hanna onu evin içinden ve mutfaktan geçerek takip etti. Granit yüzeyli telefon sehpasının yanında durdu. "Bana mesaj var mı?"

"Evet, bir tane." Hanna'nın kalp atışları hızlandı, fakat hemen ardından annesi devam etti, "Bay Ackard'tı. Kliniğini yeniden organize ediyormuş ve artık yardımına ihtiyaçları yokmuş." Hanna rahatlamıştı. Bu güzel bir sürprizdi. "Başka... biri?"

Bayan Marin kızını anladığını göstererek gözlerini kıstı. "Hayır." Nazikçe Hanna'nın koluna dokundu. "Üzgünüm, tatlım. O aramadı."

Yeniden mükemmele dönmüş hayatının dışında, babasının sessizliği Hanna'nın canını yakıyordu. Nasıl bu kadar kolayca Hanna'yı hayatından kesip atabilirdi? Akşam yemeğinde babasının ekip Foxy'ye gitmesinin çok geçerli bir nedeni olduğunu fark edememiş miydi? Nişanlısı Isabel ve onun mükemmel kızı Kate'i *onların* özel hafta sonuna davet etmemesi gerektiğini bilmiyor muydu? Fakat yine de babası yalın ve garip Isabel'le yakında evlenecekti ve Kate de resmen üvey kızı olacaktı. Hanna'yı aramamıştı çünkü belki Hanna fazladan bir evlattı.

Her neyse, dedi Hanna kendi kendine ve okul cekedini çıkarıp pembe Rebecca Taylor kaşkorsesini düzeltti. Kate iffetli geçinen bir sürtüktü–babası Hanna yerine onu seçtiyse, anca birbirlerini hak ediyorlar demekti.

Fransız kapısından arka bahçeye baktığında Spencer, Aria ve Emily, Hint meşesinden yapılmış geniş avlu masasının etrafında oturuyorlardı. Vitraydan yansıyan güneş ışınları yanaklarında izler bırakıyordu. Memur Wilden, Rosewood Polisi'nin yeni üyesi *ve* Bayan Marin'in yepyeni erkek arkadaşı, Weber marka barbekünün yanında duruyordu.

Üç eski en iyi arkadaşını orada görmek Hanna için gerçek üstüydü. En son bu verandada oturduklarında yedinci sınıfın sonuydu–ve Hanna grubun en şapşal ve çirkiniydi. Fakat şimdi, Emily'nin omuzları biraz genişlemiş ve saçında hafif yeşilimsi bir ton vardı. Spencer, sanki kabız olmuş gibi sıkıntılı görünüyordu. Ve Aria, siyah saçı ve soluk benziyle bir zombi gibiydi. Eğer Hanna bir Proenza Schouler'se, Aria da, salaş, kalın uzun kollu bir tişörttü.

Hanna derin bir nefes alıp Fransız kapısını açtı. Wilden döndü. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Polis üniformasının

kol kısmının altından çok küçük bir parça kara dövme görünüyordu. Hanna hâlâ Rosewood Day'in eski kötü çocuklarından biri olan Wilden'in nasıl polis olduğuna şaşıyordu. "Hanna. Otur bakalım."

Hanna masanın yanından bir sandalye çekti ve Spencer'ın yanına oturdu. "Bu uzun sürecek mi?" Pırlantalarla bezenmiş, pembe Dior saatine baktı. "Bir şeye geç kalıyorumda."

"Başlayabilirsek sürmez," deyip hepsine şöyle bir baktı Wilden. Spencer tırnaklarına bakıyor, Aria gözleri ucube gibi kapalı bir biçimde sakızını çiğniyor ve Emily de masanın ortasında duran kokulu muma ağlayacakmış gibi bakıyordu.

"Öncelikle,"dedi Wilden. "Biri siz kızların evde çekmiş olduğu bir videoyu basına sızdırmış." Aria'ya baktı. "Yıllar önce Rosewood Polisi'ne verdiğin videolardan biri. Bu yüzden o görüntüleri televizyonda görebilirsiniz–her haber kanalının eline geçmiş durumda. Görüntüleri kimin sızdırdığını araştırıyoruz–ardından cezası verilecek. Önce gelip size söylemek istedim."

"Hangi video peki?" diye sordu Aria.

"Kısa mesajlarla alakalı bir şey." diye cevap verdi.

Hanna arkasına yaslanıp bunun hangi video olabileceğini düşündü–çok fazla vardı. Aria eskiden onları videoya çekme konusunda takıntılıydı. Hanna her zaman görüntüye girmemek için çekilirdi, çünkü ona göre kamera beş değil, *on kilo* fazla gösteriyordu.

Wilden parmaklarını kıtlattı ve masanın ortasında duran kocaman bir baharat öğütücüsüyle oynadı. Masa örtüsüne biraz baharat dökülmüştü ve koku aniden etrafı sarmıştı.

"Konuşmak istediğim diğer şeyse Alison'ın kendisi. Alison'ın katilinin *Rosewood'lu* biri olduğuna inanmak için nedenlerimiz var. Bugün, muhtemelen hâlâ burada yaşayan biri… ve bu kişi hâlâ tehlikeli olabilir."

Hepsi birden derin bir nefes aldı.

"Her şeyi yeniden gözden geçiriyoruz," diye devam etti Wilden, ayağa kalkıp, ellerini arkadan kavuşturmuş bir şekilde yürüyerek. Mutlaka *CSI*'de bunu yapan birini görmüş ve havalı olduğunu düşünmüştü. "Alison'ın kaybolmadan hemen öncesine kadarki hayatını yeniden inşa etmeye çalışıyoruz. Onu en iyi tanıyan kişilerden başlamak istedik."

Tam bu sırada Hanna'nın BlackBerry'si titredi. Çantasından çıkardı. Mona'ydı.

"Mon," diye sessizce açarak, annesinin güllerinin olduğu uzak köşeye doğru yürümeye başladı Hanna. "Biraz gecikeceğim."

"Şıllık," diye takıldı Mona. "Bu çok kötü. Rive Gauche'deki masamıza geldim bile."

"Hanna," diye seslendi Wilden sertçe. "Her kimse lütfen daha sonra arayacağını söyler misin?"

Aynı anda, Aria hapşırdı. "Çok yaşa," dedi Emily.

"Neredesin?" Mona şüphelenmiş gibiydi. "Biriyle misin?"

"Evdeyim," diye cevapladı Hanna. "Emily, Aria, Spencer ve Memur–"

"*Eski arkadaşlarınla* mısın yani?" diye lafını kesti Mona.

"Eve geldiğimde buradalardı," diye kendini savundu Hanna.

"Dur bir dakika şimdi." Mona'nın sesi yükselmişti. "Eski arkadaşlarını Arkadaş dönümü gecemiz öncesi *evine* mi davet ettin?"

"Onları *davet* filan etmedim." Hanna güldü. Mona'nın, eski arkadaşlarından hâlâ rahatsız olması onu şaşırtmıştı. "Ben sadece–"

"Biliyor musun?" Mona tekrar lafını kesti. "Unut gitsin. Arkadaş dönümü iptal."

"Mona, yapma böy–" Ve durdu. Wilden dibindeydi.

Telefonu elinden almış ve kapatmıştı. "Bir cinayeti tartışıyoruz," dedi alçak bir ses tonuyla. "Sosyal hayatın bekleyebilir."

Hanna, onun ardından dik dik baktı. Ne cüretle telefonunu kapatırdı! Annesiyle görüşüyor diye ona babalık taslayamazdı. Bir hışımla masaya geri döndü, sakinleşmeye çalışarak. Mona tam bir aşırı tepki kraliçesiydi ama Hanna'ya fazla kızgın kalamazdı. Çoğu kavgaları en fazla birkaç saat sürerdi.

"Pekâlâ," dedi Wilden, Hanna tekrar masaya döndüğünde. "Birkaç hafta önce elime, konuşmamız gerektiğini düşündüğüm bir şey ulaştı." Not defterini çıkardı. "Arkadaşınız, Toby Cavanaugh? Bir intihar notu yazmış."

"B-biliyoruz," diye kekeledi Spencer. "Kız kardeşi bize bir bölümünü okutmuştu."

"O zaman Alison'dan bahsettiğini biliyorsunuz." Wilden not defterinin sayfalarını çevirdi. "Toby yazmış ki, 'Alison DiLaurentis'e bir sırrımı saklarsa, onun bir sırrını saklayacağıma dair söz verdim.'" Zeytin yeşili gözleri hepsini tek tek taradı. "Alison'ın sırrı neydi?"

Hanna sandalyesine gömüldü. *Jenna'yı kör eden bizlerdik.* Toby'nin Alison için sakladığı sır buydu. Hanna ve arkadaşları bunu bilmiyorlardı–tabi Spencer ağzındaki baklayı üç hafta önce çıkarana dek.

Spencer düşünmeden konuştu, "Bilmiyoruz. Alison hiçbirimize söylemedi."

Wilden'in kaşları çatıldı. Masaya doğru eğildi. "Hanna, bir süre önce sen Alison'ı Toby'nin öldürdüğünü düşünüyordun."

Hanna vurdumduymaz bir şekilde omuz silkti. Toby'nin Alison'u öldürdüğünü düşündükleri zaman Wilden'e gitmişti. "E… Toby, Alison'u sevmezdi."

"Aslında, *o* Alison'u sevmişti ama Alison onu sevmiyordu," diye düzeltti Spencer. "Eskiden hep onu gözetlerdi. Ama bu onun sırrıyla alakalı bir şey miydi bilmiyorum."

Emily, hafiften ağlıyormuş gibiydi. Hanna ona endişeli gözlerle baktı. Emily'nin son zamanlarda söylediği tek şey Toby'nin ölümünden dolayı ne kadar suçlu hissettiğiydi. Wilden'e onun ölümünden *ve* Jenna'nın başına gelenden onların sorumlu olduklarını itiraf etmek istiyorsa ne yapacaklardı? Hanna, birkaç hafta önce, yaşamak için hiçbir nedeni yokken bu suçu üstlenebilirdi ama şimdi bunu dünyada yapmazdı. Hayatı normale dönmüştü ve televizyonlarda 'sapık kör edici' ya da her ne diyorlarsa onlardan biri olarak adlandırılmaya hiç de hevesli değildi.

Wilden defterinin birkaç sayfasını çevirdi. "Pekâlâ, herkes bunu bir ara düşünsün. Devam edelim… Alison'ın kaybolduğu geceden bahsedelim. Spencer, burada diyor ki, kaybolmadan hemen önce buradaydınız, Alison seni hipnoti-

ze etmeye çalışıyordu. Tartıştınız, o çekti gitti, sen onun peşinden koştun ama onu bulamadın. Doğru mu?"

Spencer doğruldu. "Hm. Evet. Bu doğru."

"Nereye gittiği hakkında *hiçbir* fikrin yok mu?"

Spencer omuzlarını silkti. "Üzgünüm."

Hanna Alison'un ortadan kaybolduğu geceyi hatırlamaya çalıştı. Bir dakika önce, Alison onları hipnotize ediyordu; sonra bir bakıyorlardı ki, o gitmişti. Hanna gerçekten Alison'un onları transa soktuğunu düşünüyordu: Alison ondan geriye sayarken, vanilyalı mum kokusu bahçede dolanıyordu. Hanna ağırlık çökmüş gibi ve uykulu hissetmişti, önceden yediği patlamış mısır ve Doritos midesini bulandırıyordu. Gözlerinin önünde ürkütücü resimler görünmeye başlamıştı: Alison ve diğerleri sık bir ormanda koşuyorlardı. Büyük, insan yiyen bitkiler etraflarını sarmıştı. Bir bitki ağzını açıp Alison'un bacağını kapmıştı. Hanna kendine geldiğinde, Spencer kapı aralığında durmuş endişeli görünüyordu... Alison kaybolmuştu.

Wilden verandada dolanmaya devam etti. Güneybatı stili bir çanağı alıp altını çevirip, sanki fiyat etiketi arıyormuş gibi baktı. Meraklı hergele. "Elinizden geldiği kadarını hatırlamanıza ihtiyacım var kızlar. Alison kaybolduğu zaman hayatında neler olduğunu düşünün. Erkek arkadaşı var mıydı? Yeni arkadaşları olmuş muydu?"

"Bir erkek arkadaşı vardı," dedi Aria. "Matt Doolittle. Taşındı." Arkasına yaslanırken tişörtü kaydı ve itfaiye arabası kırmızısı renkli ve dantelli sutyen askısı göründü. Sürtük.

"Bizden büyük olan çim hokeyi takımı kızlarıyla takılıyordu," dedi Emily.

Wilden notlarına baktı. "Evet. Katy Houghton ve Violet Keyes. Burada yazıyor. Peki ya Alison'ın davranışları. Tuhaf davranıyor muydu?"

Sessiz kaldılar. *Evet, davranıyordu,* diye düşündü Hanna. Bir anı hemen aklına gelmişti. Sert rüzgârlı bir ilkbahar günü, Ali kaybolmadan birkaç hafta önce, babası onları Phillies maçına götürmüştü. Ali o gün sanki paketlerce Skittles yemiş gibi, bütün gece boyunca çok gergindi. Mesaj geldi mi diye sürekli telefonuna bakıyordu ve gelen kutusunun boş olmasından dolayı çok öfkeli görünüyordu. Oyuncular ısınırken, tribünün kenarına gelip VIP'de oturan yakışıklı çocukları süzerken Hanna, Ali'nin ellerinin titrediğini fark etti. "İyi misin?" diye sordu. Ali ona gülümsedi. "Sadece üşüdüm," dedi.

Fakat bu anlatması için yeterince şüpheli miydi? Önemli görünmüyordu ama polisin de tam olarak ne aradığı da belli değildi.

"İyi görünüyordu," dedi Spencer yavaşça.

Wilden dosdoğru Spencer'a bakıyordu. "Biliyor musunuz, ablam da aynı Alison gibiydi. O da kendi grubunun lideriydi. Ablam ne derse onu yaparlardı. *Ne derse*. Ve onun için bir sürü sır saklamışlardı. Bu sizin için de geçerli miydi?"

Hanna ayak parmaklarını sıktı. Konunun, aniden yöneldiği yön hoşuna gitmemişti.

"Bilmem," diye mırıldandı Emily. "Belki."

Wilden silah kılıfına takılı cep telefonunun çalmasıyla aşağı doğru baktı. "Affedersiniz." Cep telefonunu çıkarıp garaj kapısına doğru ilerledi.

O uzaklaşır uzaklaşmaz, Emily bastırılmış, derin bir nefes verdi. "Kızlar, ona söylemek zorundayız."

Hanna gözlerini kıstı. "*Neyi* söyleyeceğiz?"

Emily ellerini kaldırdı. "Jenna kör oldu. Bunu biz yaptık."

Hanna başını sağa sola salladı. "Ben yokum. Hem ne ki, Jenna gayet iyi. Gerçekten. Taktığı Gucci güneş gözlüklerini gördünüz mü? Onları almak için bir yıl sırada beklemen lazım–onları almak Birkin çantalardan daha zor."

Aria, Hanna'ya bakakalmıştı. "Hangi *güneş sistemindensin* sen ya? Gucci güneş gözlükleri kimin umurunda?"

"Eh, *senin* gibi birinin umurunda olmadığı belli," dedi Hanna.

Aria'nın yüzü sertleşti. Arkasına yaslandı. "*Bu da* ne demek oluyor?"

"Bence biliyorsun," diye homurdandı Hanna.

"Kızlar," diye uyardı Spencer.

Aria içini çekti ve başını bahçeye doğru çevirdi. Hanna, onun sivri çenesi ve kayak parkuruna benzeyen burnuna baktı. Aria bile profilden onun kadar güzel değildi.

"Jenna hakkında olanları ona söylemeliyiz," diye teşvik etti Emily. "Ve A'yı da. Bununla polis ilgilenmeli. Bu bizim boyumuzu aşar."

"Ona hiçbir şey söylemiyoruz, işte o kadar," dedi Hanna öfkeyle.

"Evet, bilemiyorum Emily," dedi Spencer yavaşça. Araba anahtarlarını masanın üzerinde gezdiriyordu. "Bu çok önemli bir karar. Hepimizin hayatını etkileyecek."

"Bunu daha önce de konuşmuştuk," diyerek kabul etti Aria. "Hem A da yok oldu, değil mi?"

"Hepinizi konunun dışında bırakacağım," diyerek muhalefet edip, kollarını bağladı. "Ama ben konuşacağım. Bunun doğru bir şey olduğunu düşünüyorum."

Aria'nın cep telefonu çaldı ve herkes birden hopladı. Sonra da Spencer'ın Sidekick'i titredi, masanın kenarına doğru hareket ederek. Hanna'nın çantasına geri koyduğu BlackBerry'si de boğuk gelen bir şekilde çalmıştı. Son olarak da Emily'nin küçük Nokia'sı şu eski moda telefonlar gibi çalmıştı.

Kızların telefonları, en son Alison'un cenazesinde böyle aynı anda çalmıştı. Hanna, tıpkı babasının onu beş yaşındayken Rosewood İlçesi Panayırı'ndaki Tilt-a-Whirl'e bindirdiği zamanki gibi hissetti–baş döndürücü bir mide bulantısı. Aria telefonunu açıp baktı. Ardından Emily ve Spencer. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Emily.

Hanna BlackBerry'sine bile uzanmaya tenezzül etmeden Spencer'ın Sidekick'ine bakmak için eğildi.

Gerçekten yok olduğumu mu düşündünüz? Yapmayın. Bunca zamandır sizleri izliyorum. Hatta şu an bile sizi izliyor olabilirim. Bir de kızlar–eğer beni BİRİSİNE söylerseniz, çok üzülürsünüz. –A

Hanna'nın kalbi hızla atıyordu. Ayak sesleri duydu ve aniden döndü. Wilden geri gelmişti.

Cep telefonunu yerine taktı. Ardından kızlara bakıp bir kaş kaldırdı. "Bir şey kaçırdım mı?"

Kaçırmak da ne.

8

ÇALMADAN ÖNCE KİTABI OKUMAK HER ZAMAN İYİDİR

Yarım saat sonra, Aria ellilerden kalma kahverengi, kutu gibi evinin yanına park etmişti. Treo'sunu kulağına gömmüş bir şekilde Emily'nin sesli mesaj sinyalini bekliyordu. Bip sesi geldiğinde, "Em, ben Aria. Gerçekten Wilden'e söylemek istiyorsan önce beni bir ara. A sandığından çok... çok daha fazlasını yapabilecek güçte."

Tedirgin bir halde BİTİR'e bastı. Emily polisle konuşursa, A'nın onun hakkında ne tür bir sırrı ortaya çıkaracağını bilmiyordu ama kendi tecrübesinden bir şey biliyordu ki, A dediğini yapardı.

İç çekerek kapıyı açtı, merdivenlerden çıkıp ebeveynlerinin yatak odasının yanından geçti. Kapı hafifçe açıktı. İçeride, ebeveynlerinin yatağı düzgünce yapılmıştı–ya da buna şimdi sadece Ella'nın yatağı mı demeliydi? Üstünü, kendisinin çok sevdiği ama Byron'un nefret ettiği bir somon rengi örtüyle örtmüştü. Bütün yastıkları da kendi tarafına çekmişti. Yatağın kendisi boşanmanın bir metaforuydu.

Aria kitaplarını bırakıp amaçsızca aşağıdaki karanlık odaya doğru indi. A'nin tehdidi, biyoloji laboratuarlarındaki santrifüjör gibi aklında dönüp duruyordu. A *hâlâ buralardaydı.* Ve tabi Wilden'e göre, Alison'un katili de. Hepsinin hayatına yavaş yavaş giren A, Alison'un katili olabilirdi. Ya Wilden haklıysa–ya Alison'un katili başka birine de zarar vermek istiyorsa? Ya Alison'un katili yalnızca Alison'un değil, Aria'nın, Hanna'nın, Emily'nin ve Spencer'ın da düşmanıysa? Bu aralarında birinin… sıradaki olduğu anlamına mı geliyordu?

Oda, titrek ışıklı televizyon dışında karanlıktı. Aria, tüvitli kanepenin kenarında duran kıvrılmış bir el gördüğünde, korkudan zıpladı. Ardından Mike'nin tanıdık yüzü belirdi.

"Tam zamanında geldin." Mike televizyonu işaret etti. "Az sonra, Alison DiLaurentis'in kayboluşundan bir hafta önce çekilmiş görüntüleri," diye spikeri taklit ederek.

Aria kasılmıştı. Bu, Wilden'in bahsettiği basına sızdırılmış videoydu. Yıllar önce Aria kendini video çekmeye vermişti. Arka bahçesindeki sümüklü böceklerden arkadaşlarına kadar gördüğü her şeyi kaydediyordu. Kayıtlar genelde kısaydı ve Aria onları, Hanna'nın burnuna ya da Alison'un kapüşonlu montunun fermuarına ya da Emily'nin rahat durmayan parmaklarına odaklanarak sanatsal ve dokunaklı kılmaya çalışıyordu. Alison kaybolduğunda, Aria tüm video koleksiyonunu polise vermişti. Polis görüntüleri didik didik incelemişti fakat Alison'un nereye gitmiş olabileceği hakkında hiçbir kanıt bulamamışlardı. Orijinalleri hâlâ Aria'nın dizüstü bilgisayarındaydı fakat onlara çok, çok uzun zamandır bakmamıştı.

Aria kanepeye oturdu. Mercedes reklamı bitip haberlere geri dönüldüğünde Mike ve Aria doğruldular. "Dün, gizli bir kaynak, merkezimize Alison DiLaurentis'in bu videosunu yolladı," dedi spiker. "Görüntüler, katledilmeden önce Alison'un hayatının ne kadar da masum olduğunu gösteriyor bize. İzliyoruz."

Video Spencer'ın oturma odasındaki deri kanepenin beceriksizce çekilmiş bir görüntüsüyle başlıyordu. "Ve sıfır beden giydiği için," diyordu Hanna kadraj dışından. Kamera, üzerinde pembe polosu, kapri uzunluğundaki pijamalarıyla o zamanlar daha çocuksu görünen Spencer'a döndü. Sarı saçları omuzlarına kadar kat kat iniyordu ve başında parlak, sahte elmastan bir taç vardı.

"Başındaki o taçla çok seksi görünüyor," dedi Mike şevkle, bir paket Doritos açarken.

"*Şşşş*," dedi Aria.

Spencer, Alison'un kanepenin üstünde duran telefonunu işaret etti. "Kısa mesajlarını okumak ister misiniz?"

"Ben isterim," diye fısıldadı Hanna, görüntülenmekten kaçarak. Ardından kamera, aynı kızılımsı sarışın saçları, aynı bol yüzme tişörtü ve o aynı halinden memnun fakat bi-

raz da tedirgin yüz ifadesiyle, o gün de hemen hemen bugünkü gibi görünen Emily'ye döndü. Aria birden o geceyi hatırladı–kamerayı çalıştırmadan önce Alison bir kısa mesaj almış fakat kızlara kimden olduğunu söylememişti. Hepsinin de keyfi kaçmıştı.

Görüntüde, Spencer Alison'un telefonunu tutuyordu. "Kilitli." Telefon ekranı bulanık görünüyordu.

"Şifresini biliyor musun?" Aria kendi sesini duymuştu.

"Vay be! Bu sensin!" diye bağırdı Mike.

"Doğum tarihini dene," diye öneriyordu Hanna.

Hanna'nın tombul parmakları görüntüye girip Spencer'ın elinden telefonu alıyordu.

Mike burnunu kırıştırıp Aria'ya döndü. "Yalnızken kızlar bunu mu yapar? Yastık savaşı, külotlarıyla kızlar, *öpüşmeler* filan göreceğimi sanıyordum."

"Yedinci sınıftaydık," diye bağırdı Aria. "Bu iğrenç bir şey."

"Külotlu yedinci sınıf kızlarıyla alakalı hiçbir sorun yoktur," dedi Mike alçak sesle.

"Ne yapıyorsunuz?" diye seslenmişti Alison. Derken kendi yüzü ekrana geldi ve Aria'nın gözleri doldu. Kalp şekilli yüzü, o parlayan koyu mavi gözler ve o geniş ağız—*unutulması güç* bir şeydi.

"Telefonuma mı bakıyordunuz siz?" diye, elleri belinde hesap soruyordu Alison.

"Tabi ki hayır!" dedi Hanna. Spencer bocalayarak geri adım atarken, düşmesin diye de tacını tutmuştu.

Mike bir avuç dolusu Doritos attı ağzına. "Aşk kölen olabilir miyim, prenses Spencer?" dedi ince bir sesle.

"O, hâlâ bebeklik battaniyeleriyle uyuyan, ergenlik öncesi çağlarındaki çocuklarla çıkmaz sanırım," dedi Aria.

"Hey!" diye ciyakladı Mike. "Battaniye değil o. O benim şanslı lakros formam."

"Bu daha da kötü," dedi Aria.

Alison tekrar ekrana geldi, canlı, enerjik ve gamsız görünüyordu. Alison nasıl ölmüş olabilirdi? Nasıl *katledilmiş* olabilirdi?

Ardından Spencer'ın ablası Melissa ve erkek arkadaşı Ian göründüler. "Selam kızlar," diyordu Ian.

"Selam," diyordu Spencer yüksek sesle.

Aria sırıtmaya başladı. Hepsinin, Ian'a nasıl da asıldıklarını unutmuştu. Telefon şakası yaptıkları insanlardan biriydi Ian–ona zarar vermeden önce Jenna Cavanaugh'ta bu kişilerin arasındaydı, Noel Kahn tatlı olduğu için ve Andrew Campbell çünkü o Spencer'ın sinirlerini bozuyordu. Ian'a kendilerini sırayla 1-800-Seksi-Kızlar'dan diye tanıtıp işletiyorlardı.

Kamera Alison'ui, Spencer'a bakıp gözlerini yuvarlarken yakalamıştı. Ardından Spencer, Alison arkasını dönünce ona kaşlarını çatarak sert bir bakış atıyordu. *Tipik*, diye düşündü Aria. Alison'un kaybolduğu gece, Aria hipnotize olmamıştı ve Spencer'la Alison'un kavgasını dinlemişti. Onlar bahçeden kaçarcasına çıktıktan sonra, Aria bir an durmuş, ardından peşlerinden gidip onlara seslenmişti. Fakat onlara yetişememişti. Ardından Aria, Alison ve Spencer'ın bütün bu kargaşayı onları ekip, daha iyi bir partiye gitmek için mi yaptıklarını düşünerek bahçeye geri dönmüştü. Ama nihayetinde Spencer geri dönmüştü. Sanki transa geçmiş gibi, çok *dal-*

gın görünüyordu.

Ekranda, Ian Alison'un yanına oturmuş vaziyetteydi. "Evet, ne yapıyorsunuz kızlar?"

"Hiç," dedi Aria, kamera arkasından. "Film çekiyoruz."

"Film mi?" diye sordu Ian. "Ben de içinde olabilir miyim?"

"Tabi ki," dedi Spencer, hemen onun yanına oturarak. "Bu bir talk show. Ben sunucuyum. Sen ve Alison konuklarımsınız. İlk seni yapacağım."

Sonra kamera Alison'un elinin yanında duran telefonuna odaklanmaya başladı. Telefonun LED ekranı görüntüyü tamamen kaplayana dek yakınlaşmıştı Aria. O günden bu yana, Alison'a o gece kimin mesaj attığını öğrenememişti Aria.

"Rosewood'taki favori öğretmeni kimmiş diye sor," diye seslendi Aria kamera arkasından. Sesi daha çocukça ve yüksekti.

Alison kıkırdıyordu ve dönüp doğruca kameraya baktı. "Güzel soru Aria. Ona öğretmenlerinin biriyle boş otoparklarda *buluşmak* isteyip istemediğini de sormalısın."

Aria'nın nefesi kesildi ve aynı anda daha küçük halin de nefesinin kesildiğini duymuştu televizyondan. Alison gerçekten bunu *demiş* miydi? Herkesin önünde?

Ardından video bitmişti.

Mike ona doğru döndü. Ağzının çevresinde neon turuncusu Doritos kalıntıları vardı. "Öğretmenlerle buluşmaktan ne kast ediyordu o? Görünüşe göre bir tek senle konuşuyordu."

Aria ağzını açmış ama konuşamamıştı. A, Ella'ya, Aria'nın Byron'un ilişkisinden yıllardır haberdar olduğunu söyle-

mişti ama Mike hâlâ bilmiyordu. Öğrense, Aria'ya çok kırılırdı.

Mike ayağa kalktı. "Her neyse." Etkilenmemiş ve normal görünmeye çalıştığını Aria fark etmişti fakat odadan sakarlığıyla, Ella'nın evden atmadığı Byron'un rock yıldızlarından Lou Reed'in çerçevelenmiş imzalı bir fotoğrafını düşürerek çıkması onu ele vermişti. Ardından paldır küldür odasına çıkıp kapısını çarptığı duyuldu.

Aria başını ellerinin arasına koydu. Bu, Reykjavik'e dönüp buz üzerinde yürümek, kurumuş bir volkanın üstünde İzlanda midillisi Gilda'sına binmek, hatta İzlandalılar'ın bayıldığı balina yağı bile yemek istediği üç bininci durumdu.

Televizyonu kapadı. Ev tekinsiz bir sessizliğe bürünmüştü. Kapıdan sesler gelmeye başladığında ürktü. Holde, taşıdığı birkaç geniş çerçeve ve Rosewood organik pazarı poşetleriyle annesini gördü.

Ella, Aria'nın bezgin bir şekilde gülümsediğini fark etti. "Selam tatlım." Byron'u evden kovduğundan beri nispeten daha dağınık görünüyordu. Siyah tüllü tuniği eskisinden daha boldu, bol pamuk pantolonlarının üzerinde tahini tekesi vardı ve uzun kahverengimsi siyah saçlarının topuzu da fare yuvasına benziyordu.

"Dur, yardım edeyim." Aria, Ella'nın elinden birkaç poşet aldı. Mutfağa doğru beraber yürüdüler, poşetleri adacığa yığdılar ve poşetleri boşaltmaya başladılar.

"Günün nasıldı?" dedi Ella yorgun bir halde.

Birden Aria'nın aklına geldi. "Aman Tanrım, ne yaptığıma inanamayacaksın," diye vurguladı. Ella, organik fıstık ezmesini koymadan önce kızına bir baktı. "Hollis'e gittim.

Çünkü… *onu* arıyordum işte." Aria, Meredith'in ismini telaffuz etmek istemiyordu. "Gittiğimde dersteydi. Ben de içeri girdim, bir fırça aldım ve göğsünün ortasına kızıl bir *A* yazdım. Tıpkı o *Scarlet Letter*'daki kadın gibi, biliyorsun değil mi? Harikaydı."

Ella, bir paket tam buğdaylı makarna paketini havada tutar halde donakaldı. Midesi bulanmış gibi görünüyordu.

"Neye uğradığını şaşırdı," diye devam etti Aria. "Ve sonra dedim ki 'Şimdi herkes ne yaptığını bilecek.' " Sırıttı ve kollarını açtı. *Taa-daa!*

Gözleri bir oraya bir buraya dönüyor, bu duyduklarını anlamaya çalışıyordu. "Hester Prynne'nin *yanlış yere* kurban edilmiş bir karakter olduğunun farkında mısın?"

Aria kaşlarını çattı. Sadece sekizinci sayfaya kadar okumuştu. "Senin için yaptım," diye sessizce açıkladı Aria. "İntikam için."

"İntikam mı?" Ella'nın sesi titredi. "Teşekkürler. Bu beni gerçekten aklı başında gösteriyor. Sanki gerçekten üstesinden geliyormuşum gibi. Bu olay benim için zaten yeterince zor. Onu… kurban gibi gösterdiğinin farkında mısın?"

Aria, Ella'ya bir adım yaklaştı. Bunu düşünememişti. "Üzgünüm…"

Ardından Ella tezgâha doğru eğilip ağlamaya başladı. Uzuvları, fırından yeni çıkmış Sculpey marka kil oyun hamuru gibi sertleşmiş ve kullanışsızdı. Aria, annesinin neler yaşadığını kavrayamamıştı ve bu hareketiyle durumu annesi için daha da zorlaştırmıştı.

Mutfak penceresinin önünde bir sinek kuşu, Mike'ın Reykjavík Penis Müzesi'nden aldığı sahte balina penisi üzerine kondu. Başka bir zamanda olsaydı Aria bunu işaret ederdi–sinek kuşları bu bölgede nadirdi, özellikle sahte balina penisleri üstüne konanları–ama bugün olmazdı.

"Sana şu an bakamıyorum bile," dedi sonunda Ella kekeleyerek.

Aria, sanki annesi onu bir Wüsthof bıçağıyla bıçaklamış gibi elini göğsüne koydu. "*Üzgünüm*. Meredith'in yaptığı şeyi ona ödetmek istedim sadece." Ella cevap vermeyince, Aria'nın midesindeki acı veren yakıcı ızdırapı daha da arttı. "Beni görmeye dayanamıyorsan, bir süre buradan uzaklaşayım öyleyse."

Ella'nın *Hayır. İstediğim bu değil.* Diyerek üzerine atlamasını bekleyerek bir an durdu. Fakat Ella sessiz kalmıştı. "Evet, belki de bu iyi bir fikir," dedi sessizce.

"Oh." Aria'nın omuzları çöktü ve çenesi titredi. "O zaman ben… yarın okuldan sonra eve gelmeyeyim." Nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu fakat bu, şu an önemli değildi. Önemli olan tek şey annesini mutlu edecek şeyi yapmaktı.

9

SPENCER HASTINGS'E BÜYÜK BİR ALKIŞ LÜTFEN!

Salı günü öğleden sonra, Rosewood Day öğrencilerinin çoğu öğlen yemeklerini yerken, Spencer yıllık odasındaki bir masanın üstünde oturuyordu. Sekiz Mac G5 bilgisayar, birkaç uzun lensli Nikon fotoğraf makinesi, altı hevesli lise bir ve ikinci sınıf kızları ve yine birinci sınıftan biraz efemine, inek bir çocuk etrafını çevirmişti.

Geçmiş senelerden birkaç Rosewood Day yıllıklarını kapaklarını işaret ederek gösterdi. Her sene yıllıklara, 1920'lerden kalan ve okulun en eski öğretmenleri tarafından bile uzun zaman önce unutulmuş, doğruluğu tartışmalı olan öğ-

renciler arası bir şakadan ötürü *Katır* ismi verilirdi. "Bence, bu senenin *Katır*'ına, Rosewood Day öğrencilerinin nasıl olduğunu gösteren kesitler koymalıyız."

Yıllık tayfası hemen spiralli not defterlerine *hayattan kesitler* yazdı.

"Mesela... öğrencilerle rastgele küçük röportajlar yapabiliriz," diye devam etti Spencer. "Ya da insanlara iPod'larındaki favori şarkıları sorabilir ve cevaplarını yıllık sayfalarında kendi resimlerinin yanına koyabiliriz. Bir de natürmortlar nasıl gidiyor?" Son toplantılarında Rosewood öğrencilerinin neler taşıdığını belgelemek için onlara çantalarını boşaltmalarını rica etmeyi planlamışlard.

"Brett Weaver'in futbol çantası ve Mona Vanderwaal'ın çantasından çıkan şeylerin fotoğraflarını çektim," dedi Brenna Richardson.

"Çok güzel," dedi Spencer. "Böyle devam et."

Spencer yeşil deri not defterini kapatıp toplantıyı bitirdi. Onlar gittikten sonra siyah, kumaş Kate Spade çantasını alıp içinden Sidekick'ini çıkardı.

İşte oradaydı. A'dan gelen not. Hiç gelmesin diye umuyordu.

Telefonunu çantasına geri koyarken gözü, çantasındaki bir başka şeye çarptı: Memur Wilden'in kartviziti. O, Spencer'e Alison'un ölümü hakkında sorular soran ilk polis değildi ama ona bu kadar... şüpheci yaklaşan tek kişiydi.

O geceye dair anıları hem çok berrak hem de çok bulanıktı. Bir duygu yoğunluğunun varlığını hatırladı: Geceyi ambarda geçirmek için alınan izinden dolayı duyduğu heyecan, Melissa'nın varlığından dolayı duyduğu rahatsızlık fakat Ian'ın orada olmasından dolayı hissettiği hafiflik. Fakat sonra Alison'un, Ian ve Melissa'nın birbirlerine ne kadar yakıştığından bahsetmesiyle Spencer'ın bu duygusal yanı harekete geçmişti. Alison zaten Spencer'ı Ian'la aralarında olan öpüşme konusunda tehdit etmişti. Ian ve Melissa oradan ayrıldıklarındaysa, Alison onları hipnotize etmeye çalışmıştı ve Spencer'la kavga etmişlerdi. Alison orayı terk etti, Spencer ardından koştu, sonra... *yok*. Fakat polise–ve ailesine ya da arkadaşlarına–asla anlatmadığı bir şey vardı. Ne zaman o geceyi düşünse sanki olayların ortasında bir kara delik olduğunu hissediyordu. Arada bir şey olmuş gibiydi ve o bunu hatırlayamıyordu.

Aniden, Spencer'ın gözleri önünde bir görüntü belirdi. *Alison pis pis gülüp arkasını dönüyordu.*

Spencer kalabalık koridorun ortasında duruverdi ve arkasındaki kız ona hafifçe çarptı.

"Yürüsene!" diye bağırdı arkasındaki kız. "Bazılarımızın sınıfa yetişmesi gerekiyor."

Spencer kararsızca öne bir adım attı. Demin hatırladığı her neyse çabucak unutmuştu ama sanki bir deprem gibi gelmişti ona. Bütün herkesin hissettiğine emin bir şekilde etrafını kaçışan öğrenciler ve kırık camlar için kolaçan etti ama her şey tamamen normaldi. Birkaç adım ötede Naomi Ziegler, dolabının kapısı üstündeki minik aynadan onun yansımasını inceliyordu. Yılın öğretmeni resminin yanındaki birinci sınıftan iki çocuk, Bay Craft'ın gülen suratı üzerine çizilmiş sivri uçlu şeytan sakalı ve boynuzlarına bakıp gülüyorlardı. Yemekhane camlarında bir çatlak dahi yoktu ve Pottery III sergisindeki vazoların hiçbiri yere düşmemişti.

Spencer'ın az önce gördüğü görüntü neydi? Neden bu kadar... sarsılmış hissetmişti?

İleri ekonomi dersi sınıfına girdi ve sert bakışlı J. P. Morgan'ın kocaman portresinin dibinde olan sırasına oturdu. Diğerleri de gelip sınıfı doldurup yerlerini aldıktan sonra Squidward sınıfın önüne doğru hızlı adımlarla yürüdü. "Bugün izleyeceğimiz videodan önce bir duyurum olacak." Spencer'a baktı. Spencer birden heyecanlanmıştı. Şu an ona kimsenin bakmasını istemiyordu.

"İlk kompozisyon ödevinde, Spencer Hastings, görünmez el teorisi hakkında çok belagatli ve tatmin edici bir argüman sunmuş," diye duyurdu Squidward, üzerinde Benjamin Franklin'in banknotların üzerindeki portresinin damgalanmış olduğu kravatıyla oynayarak. "Ve duymuşsunuzdur ki, onu Altın Orkide'ye aday gösterdim."

Squidward alkışlamaya başladı ve sınıfın geri kalanı da onu takip etti. Bu, dayanılmaz bir on beş saniye sürdü.

"Fakat bir sürprizim daha var," diye devam etti Squidward. "Jüri üyelerinden biriyle az önce telefonda görüştüm, Spencer finallere kalmışsın."

Sınıf tekrardan bir alkış kopardı. Arkalardan biri ıslık bile çaldı. Spencer tam anlamıyla hareketsiz oturuyordu. Bir anlığına gözleri kararadı. Yüzüne bir gülücük kondurmaya çalıştı.

Yanında oturan Andrew Campbell, onun omzuna dokundu. "Aferin."

Spencer ona döndü. Spencer dünyanın en kötü Foxy gecesi flörtü olup, onu o gece ektiğinden beri Andrew ve Spencer neredeyse hiç konuşmamışlardı. Daha çok, o Spencer'a

pis bakışlar atıyordu. "Teşekkürler," dedi Spencer düğümlenmiş boğazı çözülünce.

"Üzerinde çok çalıştın herhalde ha? Fazladan kaynak kullandın mı?"

"Hı-hı." Spencer, ekonomi dersinde hocanın dağıttığı ne kadar buruşuk kâğıt varsa çantasından çıkarıp deli gibi düzleştirmeye başladı. Her türlü kırışıklığı ve yanlış katlanmış kenarları düzelerek onları tarihlerine göre diziyordu. Melissa'nın ödevi, aslında kullandığı tek dış kaynaktı. Ödevi yapmak için gerekli olan araştırmayı yapmaya kalkıştığında, Wikipedia'daki *görünmez el* açıklaması bile onun kafasını karıştırmıştı. Ablasının kompozisyonunun ilk cümleleri yeterince açıktı–*Büyük, İskoç ekonomist Adam Smith'in görünmez el kavramı, 19. y.y. pazar açıklamaları ve 21. y.y. pazar açıklamaları olarak, kolayca iki başlık altında incelenebilir: İnsanların size yardım etmek için bir şeyler yaptıklarını düşünebilirsiniz fakat gerçekte, her koyun kendi bacağından asılır.* Fakat kompozisyonu okumaya devam ettikçe beyni, ailenin okaliptüs saunası kadar sisli hale gelmişti.

"Ne tür kaynaklar?" diye devam etti Andrew. "Kitaplar? Dergi makaleleri?" Tekrar dönüp ona baktığında, suratında bir sırıtma vardı ve Spencer endişelenmişti. *Biliyor* muydu?

"Şey... McAdam'ın tavsiye ettiği listedeki kaynaklar işte," dedi beceriksizce.

"Ah. Pekâlâ, tebrikler. Umarım kazanırsın."

"Teşekkürler," dedi Spencer, Andrew'in bilmediğine kanaat getirerek. Sadece kıskanmıştı. Spencer ve Andrew, her zaman sınıfın bir ve ikincisi oluyorlardı ve yerleri sürek-

li değişiyordu. Andrew, Spencer'ın her başarısını muhtemelen bir brokerin Dow Jones Endüstri Ortalaması ibresini izlemesi gibi izlemişti. Spencer, kendisini daha iyi hissettirmemesine rağmen, kâğıtlarını düzeltmeye devam etti.

Squidward ışıkları söndürürken, günün videosu Mikroekonomi ve Tüketici, dandik ve neşeli müziğiyle başlıyordu. Spencer'ın çantasındaki Sidekick'i titredi. Yavaşça eğildi ve onu çantasından çıkardı. Bir yeni mesaj vardı.

Spencer: Ne yaptığını biliyorum. Ama dediğimi EKSİKSİZ yerine getirirsen kimseye söylemeyeceğim. Dediğimi yapmazsan neler olacağını bilmek ister misin? Emily'nin yüzme karşılaşmasına git… göreceksin. –A

Spencer'ın yanındaki biri öksürdü. Spencer döndüğünde Andrew doğruca ona bakıyordu. Televizyondan gelen titrek ışık gözlerini parıldatıyordu. Spencer önüne döndü ama hâlâ Andrew'in onu karanlıkta izlediğini hissedebiliyordu.

10
BİRİLERİ DİNLEMEDİ

Rosewood Day–Drury Academy yüzme karşılaşmasının devre arasında Spencer soyunma odasındaki dolabının kapısını açıp Speedo Fastskin mayosunun askılarını indirdi. Bu sene, Rosewood Day epeyce para harcayıp bütün vücudu saran, pürüzsüz, Olimpik standartta mayolar almıştı. Özel sipariş edilmişlerdi ve tam da bugünkü karşılaşmaya yetişmişlerdi. Mayolar, ayak bileklerine kadardı ve vücudun her santimetresine yapışıyor ve her türlü çıkıntıyı ifşa ediyordu. Bu Emily'ye, biyoloji ders kitabındaki fareyi hazmeden boğa yılanının fotoğrafını anımsatıyordu. Emily, takım arkadaşı Lanie Iler'e bakıp sırıttı. "Bu şeyi çıkardığım için çok mut-

luyum."

Memur Wilden'e, A'dan bahsetmeye karar verdiği için de çok mutluydu. Dün gece, Emily, Hannalar'dan evine geri döndüğünde, karakolu arayıp bu gece Memur Wilden'le görüşmek için randevu almıştı. Emily, A'nın tehdidi hakkında diğerlerinin ne söyleyip düşündüğünü umursamıyordu–polisin devreye girmesiyle bu olayı aşabilirlerdi.

"Sen şanslısın, tamamladın," diye cevap verdi Lanie. Emily yarıştığı tüm dalları kazanmıştı; şimdi tek yapması gereken bugün tribünlerde olan milyonlarca Rosewoodlu gibi gidip okulu desteklemekti. Soyunma odasında, ponpon kızların çığlıklarını duyuyordu ve birisinin kayıp düşmesini istiyordu– Tracey Reid ilk dalda yarışmalar başlamadan düşmüştü.

"Selam kızlar." Koç Lauren soyunma odasına hızlıca girdi. Koç Lauren bugün, her zaman olduğu gibi, ilham verici yüzme tişörtlerinden birini giymişti: YÜZMEM İÇİN ON NEDEN. (Beş numara: 5,000 KALORİ ALIP KENDİMİ SUÇLU HİSSETMEM.) Eliyle Emily'nin omzuna dokundu. "Aferin, Em. Böyle bir rakip karşısında o kadar fark açtın. Fantastikti."

"Teşekkürler," dedi Emily utanarak.

Lauren ona doğru eğildi. "Arizona Üniversitesinden bir gözcü burada," dedi alçak sesle. "İkinci yarıda seninle konuşup konuşamayacağını sordu bana. Sana uyar mı?"

Emily'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Tabi ki!" Arizona Üniversitesi ülkedeki en iyi yüzme okullarından biriydi.

"Güzel. Ofisimde konuşabilirsiniz istersen." Lauren,

Emily'ye gülümsedi. Kapalı yüzme havuzuna giden koridorda gözden kayboldu ve Emily onu takip etti. Ona doğru gelen ablası Carolyn'i gördü.

"Carolyn, bil bakalım ne oldu!" Emily zıplıyordu. "Arizona Üniversitesinden bir gözcü benimle konuşmak istiyor! Ben oraya gidersem, sen de Stanford'a gidersen birbirimize yakın oluruz!" Carolyn bu sene mezun oluyordu ve hatta Stanford'un yüzme takımına girmişti bile.

Carolyn ona bakıp soyunma odasındaki bir tuvalete girip kapıyı çarptı. Emily, afallamış bir halde bir adım geri attı. Ne olmuştu böyle? Ablasıyla o kadar da sıkı fıkı değillerdi ama bundan *biraz* daha coşkulu bir tepki bekliyordu.

Emily koridorda yürümeye devam ederken, duşların oradan Gemma Curran'ın gözleri onu kesiyordu. Emily onu fark edip göz göze geldiklerine Gemma birden perdeyi çekti. Lavaboların yanından geçerken de Amanda Williamson, Jade Smythe'nin kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Emily'yle aynadan göz göze geldiklerindeyse dudaklarını *O* harfi yapar gibi yuvarlıyorlardı. Emily'nin tüyleri diken diken olmuştu. Neler oluyordu?

"Tanrım, görünüşe bakılırsa burada *daha fazla* insan var!" diye mırıldandı Lanie, Emily'nin ardından kapalı yüzme havuzuna yürürken. Haklıydı da: Tribünler ilk yarıya nazaran daha da kalabalıktı. Havuzun başındaki bando, bir savaş şarkısı çalıyordu ve köpüklü gri Hammerhead maskotu da tribünlerin önünde ponpon kızlara katılmıştı. Herkes tribündeydi–popüler çocuklar, futbolcu erkekler, drama kulübü kızları ve hatta öğretmenler bile. Spencer Hastings, Kirsten Cullen'in yanına oturdu. Hışımla birine mesaj yazan Maya

oradaydı, Hanna Marin yalnız başına onun yanında oturuyor, etrafa bakınıyordu. Emily'nin ebeveynleri de üstlerinde mavi beyaz Rosewood Yüzme Takımı tişörtleri ve HAYDİ EMİLY, HAYDİ CAROLYN yazılı rozetleriyle oradalardı. Emily onlara el sallamayı denedi ama onlar ellerinde tuttukları kâğıdı incelemekle meşgullerdi, muhtemelen karşılaşma programıydı. Aslında, çok fazla insan karşılaşma programına bakıyordu. Mesela, bin yıl önce yüzücülük yaptığından sürekli antrenmanları izleyen biyoloji öğretmeni Bay Shay'in elindeki kopya, gözlerinden üç santimetre uzaklıktaydı. Karşılaşma programı *o kadar da* heyecan verici bir şey değildi–müsabaka dallarını listeleyen bir kâğıttı sadece.

James Freed, Emily'nin önüne geçti. Ağzı git gide genişleyerek sırıtıyordu. "*Selam*, Emily," dedi pis pis sırıtarak. "Hiç bilmezdim."

Emily kaşlarını çattı. "Bilmezdin mi... ne?"

Aria'nın kardeşi Mike, aylak adımlarla James'in yanına gelip dikildi. "Selam Emily."

Mona Vanderwaal çocukların arkasında belirdi. "Siz ikiniz, onu rahatsız etmeyi bırakın." Emily'ye döndü. "Bakma sen onlara. Seni bir yere davet edeceğim." Karamel rengi süet çantasının içini karıştırıp içinden bir beyaz zarf çıkarıp Emily'ye uzattı. Emily zarfı elinde döndürdü. Bu her neyse, Mona üstüne pahalı bir şey sıkmıştı. Emily kafasını kaldırdı, kafası karışmıştı.

"Cumartesi doğum günü partim var," diye açıkladı Mona, parmakları arasına aldığı sarı saçlarıyla oynayarak. "Belki orada görüşürüz?"

"*Kesinlikle* gelmelisin," dedi Mike, gözleri büyüyerek.

"Şey..." diye kekeledi Emily. Ama ağzını açamadan bando yeni bir savaş şarkısına geçmişti ve Mona yanından uzaklaşmıştı.

Emily davetiyeye tekrar baktı. Bu da *neydi* şimdi? O, bizzat Mona Vanderwaal'dan davetiyeler alacak bir kız değildi ki. Erkeklerin şehvetle gülümseyecekleri biri hiç değildi.

Birden, havuzun öbür tarafındaki bir şey dikkatini çekti. Duvara yapıştırılmış bir kâğıttı. Devre arasından önce orada öyle bir şey yoktu. Tanıdık geliyordu. Bir fotoğraftı sanki.

Gözlerini kıstı. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Bu... iki kişinin bir fotoğraf kabininde öpüştüğü bir *fotoğraftı*. *Noel Kahn'ın* fotoğraf kabiniydi bu.

"Aman tanrım." Emily, koşar adımlarla salonun öbür ucuna ıslak zeminde iki kere kayarak hızla yürüdü.

"Emily!" Aria yan kapıdan girip ona doğru koşarken, apartman topuklu botları fayansta gürültü çıkarıyordu ve siyah saçları vahşice yüzüne düşüyordu. "Özür dilerim, geciktim ama konuşabilir miyiz?"

Emily Aria'ya cevap vermedi. Birisi, o gün kimin hangi dalda yarışacağının listesi olan tahtaya öpüşme fotoğrafının bir kopyasını yapıştırmıştı. Bütün takım arkadaşları bunu görebilirdi. Fakat resimdekinin o olduğunu anlayabilirler miydi acaba?

Kopyayı duvardan söküp aldı. Fotoğrafın altında, büyük siyah harflerle, BAKIN EMILY FIELDS HAVUZDA DEĞİLKEN NE ANTRENMANI YAPIYOR!

Bu *oldukça* açıklayıcıydı.

Aria eğilip fotoğrafı inceledi. "Bu... sen misin?"

Emily'nin çenesi titriyordu. Fotoğrafı elinin arasında buruşturdu ama etrafa baktığında bir tanesi daha dikkatini çekti. Birisinin spor çantasının üzerinde, katlanmış halde duruyordu. Emily, onu da alıp buruşturdu.

Ardından, biraz ileride yerde bir tane daha gördü. Ve bir tane daha... Koç Lauren'in ellerinde. Lauren bir fotoğrafa, bir de Emily'ye baktı. "Emily?" dedi sessizce.

"Bu olamaz," dedi Emily alçak sesle, ellerini ıslak saçlarına götürerek. Emily'nin gözleri, Lauren'in ofisinin yanındaki telden çöp sepetine takıldı. İçinde en azından Maya'yı öptüğü on tane fotoğraf çöpe atılmış vaziyette duruyordu. Birisi, çöpe yarısı dolu halde bir kutu Sunkist atmıştı. İçecek dışarı akmış, Emily ve maya'nın yüzlerini turuncuya boyamıştı. Çeşmelerin yanında da birkaç fotoğraf vardı. Ve bir tane de parkur belirleyici dubaların sarıldığı makaraya yapıştırılmıştı. Soyunma odalarından çıkan takım arkadaşları, Emily'ye rahatsız edici bakışlar atıyorlardı. Eski erkek arkadaşı Ben, sanki *Şu küçük lezbo deneyin şimdi o kadar da eğlenceli değil herhalde?* Der gibi küstahça gülümsüyordu.

Aria, tavandan süzülerek düşen bir kopyayı eline aldı. Kiraz kırmızısı, parlak dudaklarını büzdü. "Ne olmuş yani? Birisini öpüyorsun sadece." Resme dikkatlice bakıp tam olarak neyi öptüğünü anladığında Aria'nın gözleri büyüdü. "*Oh.*"

Emily, çaresizce derin bir nefes verdi *feryat* eder gibi.

"Bunu A mı yaptı?" diye fısıldadı Aria.

Emily deli gibi etrafına bakınıyordu. "Bunları dağıtan birini gördün mü?" Aria başını sağa sola salladı. Aria yüzme çantasını açıp telefonunu buldu. Bir mesaj vardı. Tabi ki,

başka ne olacaktı?

Emily, tatlım, kısasa kısas olsun dedim ve sen beni bitirme planları yaparken, ben de seni bitirmeye karar verdim. Öptüm! –A

"Kahretsin," dedi Aria, mesajı Emily'nin yanında okuduktan sonra.

Ardından tiksinç bir durum aklına geldi. Ebeveynleri. Baktıkları şu kâğıt–o karşılaşma programı değildi. *Fotoğraftı.* Tribünlere doğru baktı. Beklediği gibi, ebeveynleri de ona bakıyordu. Yüzleri ve burunları kızarmış, sanki ağlayacakmış gibi bakıyorlardı.

"Buradan çıkmalıyım." Emily en yakın çıkış kapısını aradı.

"Olmaz." Aria, Emily'yi bileğinden yakalayıp çekti. "Bu utanılacak bir şey değil. Eğer biri bir şey derse, takma onları."

Emily ağlamak üzereydi, burnunu çekti. İnsanlar Aria'ya tuhaf *diyebilirdi* ama o normaldi. Bir erkek arkadaşı vardı. Bunun nasıl bir durum olduğunu anlayamazdı.

"Emily, bu bizim için bir fırsat!" dedi Aria. "A muhtemelen *burada.*" Tehditkâr bir biçimde tribünlere baktı.

Emily tekrar tribünlere baktı. Ebeveynleri hâlâ aynı öfkeli ve canı yanmış ifadelerini koruyorlardı. Maya'nın oturduğu yer şimdi boştu. Emily bütün tribünü taradı ama Maya gitmişti.

A'ysa muhtemelen *oradaydı.* Emily o an, tribünlere çıkıp oturan herkesi içlerinden biri itiraf edene kadar sarsa-

bilecek kadar cesur olmayı istemişti. Ama yapamazdı.

"Ben... Üzgünüm," dedi Emily dalgın bir şekilde ve soyunma odasına doğru koştu. Artık onun gerçekten nasıl biri olduğunu bilen yüzlerce kişinin yanından koşarak, O ve Maya'nın fotoğrafları üzerine basa basa geçti.

11

İLERİ TEKNOLOJİ GÜVENLİK BİLE SİZİ HER ŞEYDEN KORUMAZ

Dakikalar sonra Aria, buharlı Rosewood Day kapalı yüzme havuzunun kapılarını itip, kendini dışarı atıp, hazır yiyecek otomatının yanında durmuş sessizce konuşan Spencer ve Hanna'ya katıldı. "Zavallı Emily," diye fısıldadı Hanna Spencer'a. "Haberin var mıydı? bu durumdan?"

Spencer kafasını sağa sola salladı. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Kahnlar tatildeyken onların havuzuna çıplak girdiğimiz günü hatırladınız mı?" dedi Hanna. "Soyunma odasında da beraber birçok kez üst değiştirdik. Ben hiç tuhaf hissetmemiştim."

"Ben de," dedi Aria, birlerden birinin kola makinesini

kullanabilmesi için çekilirken.

"Herhangi birimizin tatlı olduğunu düşünüyor muydu sizce?" Hanna'nın gözleri büyüdü. "Ama ben o zamanlar çok şişmandım," diye ekledi, biraz üzülmüş gibi.

"O fotoğrafın kopyalarını A dağıttı," dedi Aria kızlara. Salonu işaret etti. "A burada olabilir."

Hepsi hışımla kapalı salona girdiler. Yarışmacılar yerlerini almış, bekliyorlardı. Çekiç kafalı köpek balığı maskot havuzun bir o ucuna bir bu ucuna koşuşturuyordu. Tribünler hâlâ doluydu. "Ne yapacağız peki?" dedi Hanna, gözlerini kısarak. "Karşılaşmayı mı durduracağız?"

"Hiçbir şey yapmamalıyız." Spencer, hâkî Burberry polosunun fermuarını yukarı çekti. "Eğer A'yı ararsak sinirlenebilir ve... daha kötü bir şey yapabilir."

"A burada!" diye tekrar etti Aria. "Bu bizim için büyük bir fırsat!"

Spencer lobideki kalabalığa doğru baktı. "Ben... gitmeliyim." Dediği gibi, hızlıca döner kapıdan ve ardından otoparktan koşarak geçip gitti.

Aria, Hanna'ya döndü. "Spencer sanki A'ymış gibi kaçıp gitti," dedi şakayla karışık.

"Büyük bir kompozisyon yarışmasında finallere kaldığını filan duydum." Hanna Chanel pudralığını çıkarıp, çenesine sürmeye başladı. "Yarışma içine girdiği zaman manyaklaşır, biliyorsun. Muhtemelen eve, ders çalışmak için gidiyordur."

"Doğru," dedi Aria sessizce. Belki de Spencer haklıydı–tribünleri aramaya kalksalar belki A *daha kötü* bir şey yapardı.

Aniden, birisi arkadan kapüşonunu alıp başına geçirdi. Aria olduğu yerde dönüp doğruldu. "Mike," dedi nefesi kesilerek. "*Tanrım.*"

Kardeşi sırıttı. "Lezbo olayının fotoğrafını gördün mü?" Emily ve Maya'nın fotoğrafını yalar gibi yaptı. "Bana Emily'nin telefon numarasını verebilir misin?"

"Katiyen olmaz." Aria kardeşini inceledi. STX lakros şapkası siyah saçlarını altında bırakmıştı ve mavi-beyaz renkli Rosewood Day Varsity lakros rüzgârlığını giymişti. Onu dün geceden beri görmemişti.

"Ee." Mike ellerini beline koydu. "Evden atıldığını duydum."

"Kovulmadım," dedi Aria kendini korumak için. "Sadece biraz uzaklaşsam iyi olur diye düşündüm."

"Ve Seanlar'a taşınıyorsun?"

"Evet," diye cevapladı Aria. Ella, Aria'ya ayrılmasını söyledikten sonra, Aria, Sean'ı histerik bir halde aramıştı. Kendini davet ettirmeye çalışmamıştı– fakat Sean hiçbir mahsuru olmadığını söyleyerek teklifte bulunmuştu.

Hanna'nın ağzı açık kaldı. "Seanlar'a mı *taşınıyorsun*? Evine yani."

"Hanna, keyfimden değil," dedi Aria hemen. "Bu acil bir durum."

Hanna gözlerini çevirdi. "Her neyse. Umurumda değil. Hiç sevmeyeceksin. Erkek arkadaşının ailesiyle kalmanın ilişki intiharı olduğunu herkes bilir." Arkasını döndü ve ön kapıya doğru kalabalığı ite kaka gitti.

"Hanna!" diye bağırdı Aria, fakat Hanna arkasına bakmadı. Mike'a baktı. "O yanımdayken bunu söylemek *zo-*

runda mıydın? Hiç mi nezaket yok sende?"

Mike omuz silkti. "Üzgünüm, ben PMSçe bilmiyorum." Cebinden bir PowerBar çıkarıp, Aria'ya teklif etmeden, yemeye başladı. "Mona'nın partisine gidiyor musun?"

Aria alt dudağını büktü. "Emin değilim. Düşünmedim."

"*Bunalımda* falan mısın sen?" diye sordu Mike, dolu bir ağızla.

Aria'nın cevap vermek için çok da düşünmesine gerek yoktu. "Biraz, gibi. Yani... Babam bizi terk etti. *Sen* nasıl hissediyorsun ki?"

Mike'ın gülen yüzü birden sertleşti. Emily'nin fotoğrafını yanına bıraktı. "Dün akşam anneme bazı sorular sordum. Biz İzlanda'ya gitmeden önce babamın o kadınla görüştüğünü söyledi. Ve senin bildiğini de."

Aria saç uçlarını ağzına koyup, köşedeki mavi çöpkutusuna baktı. Üzerine bir çift göğüs karikatürü çiziliydi. "Evet."

"Peki, öyleyse *bana* niye bundan bahsetmedin?"

Aria ona baktı. "Byron söylemememi istedi."

Mike PowerBar'ından sertçe bir ısırık aldı. "Alison DiLaurentis'e söylüyorsun ama. Onun da *bütün haber kanallarında* dönen o videoda söylemiş olması normal herhalde sence."

"Mike..." diye başladı Aria. "Ona *söylemedim*. O olay olduğunda yanımdaydı sadece."

"Her neyse," diye homurdandı Mike. Ardından köpekbalığı maskotla çarpışıp kapıyı iterek salondan çıktı. Aria peşinden gitmeyi düşündü fakat gitmedi. Sonra birden,

Reykjavik'te yaşarlarken, Mike'a evde bakması gerektiği fakat onun yerine erkek arkadaşı Hallbjorn'la Blue Lagoon jeotermal kaplıcasına gittikleri günü hatırladı. Eve, sülfür kokmuş ve şifalı tuzla kaplı halde geldiğinde Mike'ın bahçedeki ahşap çardağın yarısını alevler içinde bıraktığını görmüştü. Aria'nın başı bu yüzden büyük derde girmişti– ve gerçekten bu *onun* hatası olmuştu. Lagüne gitmek için evden ayrılmadan önce, Mike'ın hevesle mutfaktaki kibrit kutusuna baktığını görmüştü. Onu durdurabilirdi. Ona bakarsanız, muhtemelen Byron'u da durdurabilirdi.

"İşte burası senin," dedi Sean, Aria'yı maun zeminli kusursuz derecede temiz koridordan, büyük ve beyaz bir yatak odasına doğru götürdükten sonra. Odada cumba, pencere oturağı, tiril tiril beyaz perdeler ve masada bir buket beyaz renkli çiçekler vardı.

"Çok sevdim." Oda, babasının gnome* uzmanı olmasından dolayı bir Paris televizyonuyla röportaj yapmak için gittikleri Paris'te, kaldıkları butik oteldeki odalarına benziyordu. "Kalmamda bir mahsurun olmayacağından emin misin?"

"Elbette." Sean, Aria'yı yanağından nazikçe öptü. "Yerleşmen için seni yalnız bırakayım."

Aria camdan dışarı, Salı akşamüstünün pembemsi gökyüzüne baktı ve bu manzarayı kendi evinden gördüğü man-

* Değişik isimlerle, Alman ve Norveç mitolojilerinde de yeri olan, yerin altında yaşayan ve genellikle bir hazinenin koruyuculuğunu yapan hayal ürünü cüceler ya da cinler.

zarayla karşılaştıramadan edemedi. Ackardlar'ın malikânesinin etrafı ormanlık alandı ve hektarlarca dokunulmamış bir alana sahipti. En yakınında bulunan, Orta Çağ'a aitmiş gibi duran küçük kuleleriyle bir kaleyi andıran taş bir yapıt olan mülk, en azından üç futbol sahası uzaklıktaydı. Aria'nın evi, okula yakın, hoş fakat köhne bir mahalledeydi. Penceresinden baktığında görebildiği şeyler arasında komşularının başarısız süs çeşme koleksiyonu, hayvan ve bahçıvan heykelleriydi.

"Odanı beğendin mi?" diye sordu, Sean'ın üvey annesi Bayan Ackard, Aria merdivenlerden aşağı inip mutfağa girdiğinde.

"Çok hoş," dedi Aria. "Size çok teşekkür ederim."

Bayan Ackard, karşılık olarak ona gülümsedi. O sarışın ve hafif tombuldu, meraklı mavi gözleri ve de gülümsemediği halde, gülümsüyormuş gibi görünen bir ağzı vardı. Aria gözlerini kapatıp bir anne düşledi ve düşlediği anne aşağı yukarı Bayan Ackard gibiydi. Sean, annesinin, babasıyla evlenmeden önce Philadelphia'da bir derginin editörlüğünü yaptığını Aria'ya söylemişti fakat şimdi o tam zamanlı bir ev hanımıydı ve korkunç derecede büyük Ackard malikânesinin her an bir fotoğraf çekimine hazırlıklı olması için uğraşıyordu. Mutfak adasının üstündeki ahşap kâsenin içindeki elmalar pürüzsüzdü, oturma odasındaki rafta duran dergiler aynı yöne bakıyordu ve oryantal halının püsküllleri, sanki az önce taranmış gibi dümdüzdü.

"İtalyan mantısı yapıyorum," dedi Bayan Ackard, Aria'ya gel, kokla der gibi. "Sean senin vejetaryen olduğunu söylemişti."

"Öyleyim," dedi Aria yumuşak bir şekilde. "Ama benim için bunu yapmanıza gerek yoktu."

"Hiç önemli değil," dedi Bayan Ackard içtenlikle. Ayrıca, dilimli patatesler, domates salatası, kepekli ekmek ve Fresh Fields'ten alınmış gurme ekmek de vardı, ki Ella buna 10.99 dolar ödeyen birinin aklından zoru olduğunu söyleyerek alay ederdi.

Bayan Ackard tencereden tahta kaşığını çıkarıp tezgâhın üstüne koydu. "Alison DiLaurentis'le iyi arkadaştınız değil mi? Siz kızların haberlerde videosunu izledim."

Aria başını önüne eğdi. "Bu doğru." Sanki boğazında bir yumru oluşmuştu. O videoda Alison'u canlı görmek, acısını yeniden alevlendirmişti.

Sean, akşam yemeğinde Aria'nın yanında oturuyordu ve *her şey*, Aria'nın kendi evindekinden tamamen zıt bir şekilde ilerliyordu. Ackardlar kucaklarına peçete koyuyorlardı, salondaki açık televizyondan gelen haberlerin sesi yoktu ve ince, uzun boylu, biraz da kelleşen fakat yine de karizmatik bir gülümsemesi olan Bay Ackard, gazetesini masada okumamıştı. Sean'ın küçük kardeşleri olan Ackard ikizleri Colin ve Aidan, dirseklerini masaya dayamamışlardı ve çatallarıyla birbirlerini dürtmüyorlardı–Aria, Mike'ın bir ikizi olsa ona neler yapacağını hayal bile edemezdi.

"Teşekkürler," dedi Aria, Bayan Ackard bardağındaki sütü tazelerken. Ella ve Byron sütte sentetik hormonlar olduğunu ve bu yüzden kanser yaptığını söylerdi. Birkaç hafta önce, Aria geceyi Ezra'nın evinde geçirirken ona, ailesinin süt yasağından bahsetmişti. Ezra gülmüş ve kendi ailesinin de böyle uçuk kaçık kuralları ve yasakları olduğunu söyle-

mişti.

Aria çatalını bir an indirdi. *Ezra*, nasıl olmuştu da şu huzurlu yemek saati düşüncelerine girmişti? Hemen, patatesleri çiğnemekte olan Sean'a baktı. Ona yaklaşıp bileğine dokundu. Sean da gülümsedi.

"Sean bize ileri İngilizce dersi aldığını söyledi, Aria," dedi çatalını bir havuç parçasına batıran Bay Ackard.

Aria omuz silkti. "Sadece İngilizce ve ileri stüdyo sanatı."

"Edebiyat, benim üniversitedeki alanımdı," dedi Bay Ackard hevesle. "Şu anda neyi okuyorsunuz?"

"*The Scarlet Letter*."

"O kitabı çok severim!" dedi Bayan Ackard, kırmızı şarabından bir yudum alıp. "Püriten' toplumunun eskiden ne kadar da katı olduğunu gösteriyor. Zavallı Hester Prynne."

Aria lokmasını çiğnemeye devam etti. Keşke Meredith'i afişe etmeden *önce* konuşsaydı Bayan Ackard'la.

"*The Scarlet Letter*." Bay Ackard parmağını dudağına götürdü. "Onu bir filme uyarlamışlardı, değil mi?"

"Hı-hı," dedi Sean. "Demi Moore vardı."

"Bir adamın, kendinden yaşça küçük bir kıza âşık olduğu filmdi değil mi?" diye ekledi Bay Ackard. "Ne rezalet."

Aria nefesini tuttu. Herkesin ona baktığını sanıyordu, ama aslında sadece Sean ona bakmaktaydı. Acıklı bakan

---

* 16. ve 17. Yüzyıllarda, I. Elizabeth'in İngiliz Kilisesi'nde başlattığı yenilikçi harekete karşı çıkan bir Protestan doktrin ve ibadet şeklidir. Monarşiyle karşı karşıya gelmeleri yüzünden Birleşik Krallık'tan, önce Hollanda ardından da Amerika'ya sürgüne zorlanmış, Anglo-Sakson Amerikanlar'ın, ataları olarak kabul ettiği topluluk.

gözleri büyümüştü ve biraz da utanmıştı. Suratındaki ifade *üzgünüm* diyordu. "Hayır, David," dedi Bayan Ackard sessizce, sanki Aria'nın durumundan haberi varmış gibi. "O dediğin *Lolita*."

"Ah. Öyle mi?" Bay Ackard, belli ki hatasının farkında olmayarak omuzlarını silkti. "Ben onları hep karıştırıyorum."

Akşam yemeğinden sonra, Sean ve ikizler ödevlerini yapmak için yukarı çıktılar ve Aria onları takip etti. Misafir odaları sessiz ve sıcaktı. Bayan Ackard, kaşla göz arasında, komodine bir kutu Kleenex peçetelerinden ve bir de lavanta çiçeği dolu bir vazo koymuştu. Anneannesi gibi kokan çiçeklerin kokusu tüm odayı sarmıştı. Aria yatağına atladı, yalnızlığına eşlik etsin diye bir haber kanalını ve dizüstü bilgisayarıyla da Gmail hesabını açtı. Yeni bir e-posta gelmişti. Gönderenin adı, numaralar ve harflerin bir karışımıydı. E-postasını açarken, Aria'nın kalbi duracak gibi oldu.

Aria: Sence Sean'ın bir İngilizce öğretmenin için yaptığın fazla mesaiden haberdar olması gerekmez mi? Gerçek ilişkiler gerçekler üzerine kurulur, değil mi? –A

Tam bu sırada, merkezi ısıtma sistemi kapandı. Aria biraz doğruldu. Dışarıdan bir ağaç dalının çatırdama sesi geldi. Ardından bir tanesinin daha sesi geldi. *Biri onu izliyordu.*

Cama doğru emekleyerek gitti ve dışarı bir göz attı. Çam ağaçlarının gölgeleri tenis kortu üzerine düşüyordu. Evin dış duvarının kenarına monte edilmiş bir güvenlik kamerası, sağdan sola hafifçe döndü. Bir ışık titremesi oldu, ardından hiçbir şey.

Odaya döndüğünde, haberlerde bir şey gözüne çarptı. *Sapık ihbarı*, yazıyordu ekranın altındaki barda. "Birkaç kişinin Rosewood Sapığı'nı gördüğüne dair bilgiler aldık," dedi spiker. Aria sesi biraz daha açtı. "Detaylar için lütfen bizden ayrılmayın."

Şatolardaki kulelere benzeyen kuleleri olan, kocaman bir evin önündeki polis arabasının görüntüsü geçti. Aria tekrar cama doğru döndü-işte oradalardı. Ve elbette, uzaktaki çamların ardından, mavi bir polis sireni parlıyordu.

Aria, koridora çıktı. Sean'ın kapısı kapalıydı; Bloc Party çalıyordu. "Sean?" Aria, kapıyı iterek açtı. Kitapları, çalışma masasının üstüne saçılmış haldeydi fakat sandalyesi boştu. Kusursuzca yapılmış yatağının üzerinde, buraya oturduğunu gösteren bir iz vardı. Camları açıktı ve içeri giren serin rüzgâr, perdeleri hayaletler gibi oynatıyordu.

Aria ne yapacağını bilemedi ve bilgisayarının başına geri döndü. Yeni gelen e-postayı o zaman gördü.

Not: Cadının teki olabilirim ama katil değilim. Bilmeyenler öğrensin: Bir şey, Alison'un olan bir şeyi istedi. Katil düşündüğünden daha yakın. –A

12

AH, SARAY HAYATI

Salı akşamı, Hanna, BlackBerry'siyle meşgul bir halde Kral James Alışveriş Merkezi'nin ana meydanına doğru yürüyordu. Mona'ya *Kıyafet provam için hâlâ buluşuyor muyuz?* diye bir mesaj atmış fakat cevap alamamıştı.

Muhtemelen Mona, ona halen Arkadaş dönümü için kızgındı ama neyse. Hanna, neden eski arkadaşlarının evine geldiklerini açıklamaya çalışmıştı ama Mona, o daha başlamadan lafını kesmişti ve en soğuk ses tonuyla; "Seni ve seninkileri haberlerde gördüm. Televizyondaki büyük siftahın için tebrikler." demişti. Ardından da telefonu kapatmıştı. Öf-

keli olduğunu biliyordu ama Hanna, Mona'nın uzun süre böyle kalamayacağından emindi. Aksi takdirde, kim onunla 'nedimesi' olurdu ki?

Hanna, dün Arkadaş dönümleri için buluşacakları restoran olan Rive Gauche'nin yanından geçti. Paris'teki milyonlarca kaferin bir kopyası olan, New York'taki Balthazan'ın bir kopyasıydı burası. Mona'yla onun favori masalarında bir grup kız gördü. Kızlardan biri Naomi'ydi. Yanındakiyse Riley. Onun da yanında oturansa... Mona.

Hanna iki kere baktı. Mona'nın... *onlarla* ne işi vardı?

Rive Gauche'nin ışıkları loş ve romantik olmasına rağmen, Mona pembe camlı bir Ray Ban Aviator takmıştı. Naomi, Riley, Kelly Hamilton ve Nicole Hudson–Naomi ve Riley'in ikinci sınıflı dalkavukları–onun etrafını sarmıştı ve büyük, yenmemiş bir kızarmış patates tabağı masanın ortasında duruyordu. Mona, ellerini savurarak ve büyük mavi gözlerini fal taşı gibi açarak bir hikâye anlatıyor gibiydi. Bitirdiğinde diğerleri kahkahalarla gülüyorlardı.

Hanna omuzlarını gerdi. Kafenin kahverengi, antika kapısından içeri girdi. Onu ilk fark eden Naomi oldu. Naomi, Kelly'yi dürttü ve bir şeyler fısıldaştılar.

"Siz kızlar burada ne yapıyorsunuz?" diye hesap sordu Riley ve Naomi'ye.

Mona, dirseklerini dayayarak masaya doğru eğildi. "Bu ne sürpriz? Sen eski arkadaşlarınla meşgul olduğun için nedimelik yapabileceğinden emin olamadım." Saçlarını arkaya atıp Diet Cola'sından bir yudum aldı.

Hanna gözlerini yuvarladı ve masanın koyu kırmızı koltuğunun kenarına oturdu. "Tabi ki hâlâ nedimen olmak

istiyorum, drama cadısı seni."

Mona hafifçe gülümsedi. "Peki tombiğim."

"Cadı," dedi Hanna, hiç altta kalmadan.

"Sürtük," diye cevapladı Mona. Hanna kıkırdadı... ve Naomi, Riley ve diğerleri de. O ve Mona, arada bir böyle laf dalaşlarına girerlerdi, normalde seyircileri olmazdı tabi.

Mona, bir tutam sarı saçını parmağına doladı. "Neyse, ne kadar kalabalık o kadar iyi dedim. Küçük gruplar sıkıcı oluyor. Bu partinin tavana vurmasını istiyorum."

"Biz *çok* heyecanlıyız," dedi Naomi coşkuyla. "Mona'nın seçtiği Zac Posen elbiseyi giymek için sabırsızlanıyorum."

Hanna gülümsedi fakat gerilmişti. Bu mantık dışıydı. Rosewood'ta herkes, Naomi ve Riley'in, Mona'nın arkasından konuştuklarını biliyordu. Hem Naomi'nin, Mona hakkında, deri nakli yaptırdığına dair dedikodular yayması geçen sene değil miydi? Mona bu olaydan sonra Naomi'den sonsuza kadar nefret edeceğine yemin etmişti. Hanna, bunun için Naomi'yle yalandan arkadaşlık kurmuştu–Mona'yla kavgalı olduğunu söylemiş Naomi'nin güvenini kazanmış, ardından da Naomi'nin Mason Byers'a yazdığı bir aşk mektubunu, onun defterinden aşırmıştı. Hemen ertesi gün, Hanna, mektubu Rosewood Day'in internet ağında isimsiz olarak paylaşmıştı, herkes gülmüş ve geçmişti.

Birdenbire, Hanna uyanmıştı. Tabi ki! Mona yalandan arkadaşlık ediyordu! Şimdi *tamamen* mantıklıydı bu durum. Durumu anladığı için kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı fakat yine de emin olmak için onay alması gerekiyordu. Mona'yı kesti. "Hey, Mon, seninle biraz konuşabilir

miyim? Yalnız?"

"Şimdi olmaz, Han." Mona, Movado saatine baktı. "Provaya geç kalıyoruz. Haydi."

Böylece Mona, beş santimlik ceviz renkli, topukları parlak zeminde takırdayarak restorandan hızlıca ayrıldı. Diğerleri de peşinden gitti. Hanna, devasa Gucci el çantasına uzandı fakat fermuarı açılan el çantasının içindekiler tamamen masanın altına döküldü. Makyaj takımı, cüzdanı, vitaminleri, yıllar önce GNC'deki her şeyi... çalmaktan korkup da sadece bir tane yürüttüğü Hydroxycut'u. Hanna acilen yerdekileri toplamak için bir hamle yaptı. Gözü, sıvışan Mona ve diğerlerindeydi. Yere eğildi, hararetle her şeyi el çantasına olabildiğince çabuk geri koymaya çalışıyordu.

"Hanna Marin?"

Hanna irkildi. Hemen dibinde, tanıdık gelen, uzun boylu ve lüle saçlı bir garson duruyordu. "Ben Lucas," diye hatırlattı, Rive Gauche üniformasının düğmeli manşetiyle oynayarak. "Muhtemelen beni tanıyamadın çünkü bu üniforma içinde çok Fransız duruyorum."

"Oh," dedi Hanna bitkin bir halde. "Hey." Lucas Beattie'yi ezelden beri tanıyordu. Yedinci sınıfta popülerdi ve acayip bir şekilde, bir süreliğine Hanna'dan hoşlanmıştı. Rivayete göre Lucas, Şeker Günü için Hanna'ya, kalp şeklinde, kırmızı bir kutu dolusu şeker yollayacaktı. Bir erkeğin, size kalp şeklinde bir kutu içinde şeker göndermesi *aşk* demekti ve bu yüzden Hanna çok heyecanlanmıştı.

Ama sonra, Şeker Günü'nden birkaç gün önce, bir şeyler değişti. Lucas birdenbire ahmak olmuştu. Arkadaşları onu görmezden gelmeye başlamıştı, kızlar ona gülüyordu ve

hermafrodit* olduğuna dair bir dedikodu ışık hızıyla yayılmıştı. Hanna şansına inanamamıştı, fakat Lucas'ın popülarite kaybının, *onu* sevmeye karar vermesiyle bir bağlantısı olup olmadığını hep merak etmişti. Alison D'nin arkadaşı olsa bile, o, yine de şişko, şapşal ve hantal bir kaybedendi. Şekerleri alınca da, kutuyu okul dolabına kilitlemiş, ona da teşekkür etmemişti.

"N'aber?" diye nazikçe sordu Hanna. Lucas, bir kaybeden olarak kalmıştı.

"İyilik," diye cevap verdi Lucas hevesle. "Senden n'aber?"

Hanna gözlerini yuvarladı. Konuşma başlatmak istememişti. "Gitmek zorundayım," dedi dışarı bakarak. "Arkadaşlarım beni bekliyor."

"Aslında..." Lucas onu çıkışa kadar takip etti, "arkadaşların hesabı ödemeyi unuttu." Deri kaplı bir kitapçık çıkardı. "Bu sefer sen ödüyorsun herhalde."

"Oh." Hanna yapmacık bir şekilde öksürdü. Mona ne iyi etmişti de söylemişti. "Sorun değil."

Lucas, hesabı Hanna'nın American Express kartından çekti, fişi imzalaması için ona uzattı ve Hanna Rive Gauche'den, bahşiş bırakmadan ve Lucas'a güle güle demeden, hızla ayrıldı. Ne kadar düşünse, Naomi ve Riley'nin Mona'nın nedimeleri olmasından dolayı daha çok heyecanlanıyordu. Rosewood'ta, parti nedimeleri, doğum günü kızına en göz kamaştırıcı hediyeyi almak için yarışırlardı. Blue Sp-

* Hem erkek, hem de kadın cinsel organlarına sahip olma durumu. Erdişilik.

rings Spa'ya bir günlük giriş kartı ya da Prada hediye çeki kurtarmazdı–kazanan hediye tamamen uçuk bir şey olmalıydı. Julia Rubenstein 'in en iyi arkadaşı, parti sonrası seçilmiş kişiler için soyunacak erkek dansçılar kiralamıştı ve onlar gerçekten *seksi* dansçılardı, kas kafalar değil. Sarah Davies'se, şanslı doğum günü kızına, "İyi ki Doğdun' "u söylemesi için Beyoncé'yi ayarlaması konusunda babasını ikna etmişti. Şükürler olsun ki, Naomi ve Riley, Philadelphia Hayvanat Bahçesi'nde yeni doğmuş bir panda kadar yaratıcılardı. Hanna, en kötü gününde bile onları hediye konusunda geçebilirdi.

BlackBerry'sinin çantada öttüğünü duydu ve onu çıkardı. Gelen kutusunda iki yeni mesaj vardı. İlki Mona'dandı ve altı dakika önce gelmişti.

Nerdesin kızım? Biraz daha gecikirsen terzi sinirlenecek. –Mon

Fakat iki dakika önce gelmiş olan ikinci mesajsa gizli bir numaradandı. Bu sadece bir kişi olabilirdi.

Sevgili Hanna, arkadaş olmayabiliriz ama düşmanlarımız aynı. İşte sana iki tavsiye: Eski arkadaşlarından biri, senden bir şey saklıyor. Büyük bir şey. Mona'ya gelince. O da senin arkadaşın değil. Bu yüzden, arkanı kolla. –A

13

MERHABA, BENİM ADIM EMILY. VE HOMOSEKSÜELİM.

O gece saaa 7:a7'd. Ekilyoaradasıı garaj yoluna park etti. Kapalı yüzme havuzundan koşarak çıktıktan sonra, Rosewood Kuş Cennetinde saatlerce dolaşmıştı. Öten kanaryalar, mutlu küçük ördekler ve evcil muhabbet kuşları onu rahatlatmıştı. Gerçeklerden…ve suç yükleyici bir fotoğraftan kaçmak için güzel bir yerdi.

Emily ve Carolyn'in beraber kullandıkları oda dâhil evdeki bütün ışıklar yanıyordu. Ailesine fotoğrafı nasıl açıklayacaktı? Maya'yı öperken fotoğraf çekmenin bir şaka unsuru olduğunu ve bunun üzerine birinin ona eşek şakası yap-

tığını söylemek istedi. *Ha ha, öpüşen kızlar iğrenç ya!*

Ama bu doğru değildi ve yüreğini burkuyordu.

Ev, kahve ve kurutulmuş çiçekler gibi sıcak ve davetkâr kokuyordu. Annesi Hummel biblolarını çalıştırmıştı. Bir çocuğun süt sağdığı ve bir kızın el arabasını ittiği biblolar yavaşça hareket ediyordu. Emily, çiçekli duvar kâğıdı olan koridordan geçerek, aşağıdaki oturma odasına indi. Ebeveynleri çiçek desenli kanepede oturuyorlardı. Yaşlıca bir kadınsa iki kişilik kanepede oturuyordu.

Annesi, ona soluk bir şekilde gülümsedi. "Merhaba, Emily."

Emily birkaç kez gözlerini kırptı. "Hm, selam..." Ardından gözlerini ebeveynlerinden alıp diğer kanepede oturan yaşlı kadına baktı.

"Gelmek ister misin?" diye sordu annesi. "Seni görmeye gelen biri var aramızda."

Yüksek belli siyah bol bir pantolon ve açık yeşil bir ceket giyen yaşlı kadın ayağa kalkıp elini uzattı. "Ben Edith." Dedi ve gülümsedi. "Seninle tanışmak çok güzel, Emily. Oturmaz mısın?"

Emily'nin babası yemek odasına dalıp hemen Emily'nin oturması için ona bir sandalye getirdi. Emily, tereddüt ederek, gergin bir halde oturdu. Bu, eski arkadaşlarıyla Yastık Oyunu'nu oynarken hissettiği şeye benziyordu–gözleri bağlanmış halde birisi odada dolanır ve bir anda, kızlar tarafından, yastıklarla bombardımana tutulurdu. Emily bu oyunu oynamayı sevmezdi–ona vurulmaya başlanmadan önceki gergin anlardan nefret ediyordu ama yine de, Alison buna bayıldığı için, oynardı.

"Ağaç Tepeleri adlı bir programdan geliyorum," dedi Edith. "Ebeveynlerin bana probleminden bahsetti."

Emily'nin vücudu kasılarak, ahşap yemek masası sandalyesine biraz daha gömüldü. "Problem mi?" İçi bir garip olmuştu. *Problem*in ne anlama geldiğini hissedebiliyordu.

"Tabi ki problem." Annesinin sesi kesiliyordu. "Görüşmeni *yasakladığımız* o kızla fotoğrafta yaptığın şey, bir kereden fazla oldu mu?"

Emily, gergin bir halde, Carolyn'in tırmıkla kazara yardığı sol avuç içindeki yara izine dokundu. Emily, olabildiğince itaatkâr ve uslu olmaya gayret ederek büyümüştü ve ebeveynlerine yalan söyleyemezdi–en azından iyi yalan söyleyemezdi. "Bir kereden fazla olmuştur, herhalde," diye mırıldandı.

Annesinden küçük ama acı dolu bir hıçkırık sesi geldi.

Edith, kırışık ve fuşya rengi rujlu dudaklarını büzdü. Yaşlı kadın, naftalin gibi kokuyordu. "Hissettiklerin kalıcı değil, bu bir hastalık, Emily. Fakat biz Ağaç Tepeleri'nde seni iyileştirebiliriz. Programımızı başlattığımızdan beri birçok eski homoseksüeli iyileştirdik."

Emily kendini tutamadan bir kahkaha attı. "Eski... homoseksüeller?" Dünyası dönmeye başlamıştı, ardından durdu. Ebeveynleri ona, elleri kahve fincanlarına sarılı halde, tepeden bakıyorlardı.

"Hemcins akranlarına olan ilgin genetik ya da bilimsel değil, çevresel," diye açıkladı Edith. "Rehberlik aracılığıyla, senin bu... dürtülerini diyelim, kovmana yardımcı olabiliriz."

Emily, sandalyesinin kolluklarını tuttu. "Bu biraz... *garip*."

"Emily!" diye çıkıştı annesi–çocuklarına, büyüklere asla saygısızlık etmemeyi öğretmişti. Fakat Emily, utanamayacak kadar şaşırmış bir haldeydi.

"Bu garip değil," dedi Edith. "Şu anda bazı şeyleri anlamadığın için endişelenme. Yeni üyelerimiz genelde böyledir." Emily'nin ebeveynlerine baktı. "Rehabilitasyon alanında, Philadelphia genelinde *fevkalade* referanslarımız var."

Emily kusmak istedi. *Rehabilitasyon mu?* Ebeveynlerinin yüzlerinden medet umdu fakat onlar hiç taviz vermedi. Dönüp sokağa doğru baktı. *Geçen ilk araba beyaz olursa, bu olanlar gerçek değil* diye düşündü. *Kırmızıysa, gerçek.* Bir araba geçti. Ve rengi kırmızıydı.

Edith kahve fincanını, fincan tabağına koydu. "Akranın olan bir danışmanı seninle konuşması için yollayacağız. Programımızı ilk elden tecrübe etmiş biri. Rosewood Senior High'da son sınıf öğrencisi ve ismi Becka. Çok kibardır. Sadece konuşacaksınız. Ondan sonra senin programa katılımın hakkında adamakıllı konuşacağız. Oldu mu?"

Emily ebeveynlerine baktı. "Kimseyle konuşacak vaktim yok," diye ısrar etti. "Sabahları ve okuldan sonra yüzme antrenmanlarım var, sonra da ödevlerim."

Annesi gergince gülümsedi. "Zaman ayıracaksın. Yarın öğle yemeğine ne dersin?"

Edith başını salladı. "Uygun olacağına eminim."

Emily, zonklayan başını kaşıdı. Daha tanışmadan Becka'dan nefret etmişti. "İyi," diyerek kabullendi. "Ona, benimle Lorence şapelinde buluşmasını söyleyin." Emily, Küçük Bayan Ağaç Tepeleri'yle, kafeteryada hayatta konuşamazdı. Yarın okul zaten çok sert geçecekti.

Edith ellerini ovuşturarak ayağa kalktı. "Ben her şeyi ayarlayacağım."

Ebeveynleri, Edith'e paltosunu verip geldiği için teşekkür ederken, Emily giriş duvarına yaslanmış, duruyordu. Edith, Fieldslar'ın taşlı yolundan arabasına doğru ilerledi. Ebeveynleri, ona geri döndüğünde, yüzlerinde katı ve bezgin bir ifade vardı.

"Anne, baba..." diye lafa girdi Emily.

Annesi durdu ve arkasını döndü. "Bu Maya denilen kızın da ne marifetleri varmış böyle."

Emily karşı çıktı. "O fotoğrafları Maya dağıtmadı."

Bayan Fields, Emily'yi baştan aşağı dikkatlice süzdü, ardından kanepeye oturup başını ellerinin arasına aldı. "Ne yapacağız *şimdi* Emily?"

"Ne demek, *ne yapacağız*?"

Annesi başını kaldırdı. "Bunun hepimizi etkilediğini görmüyor musun?"

"Bunu millete *ben* duyurmadım ki," diye kendini savundu Emily.

"Nasıl olduğu önemli değil," diye lafını kesti annesi. "Önemli olan, olmuş olması." Ayağa kalkıp kanepeye döndü, bir yastık alıp şişkin görünsün diye birkaç kez vurdu, ardından bir tanesini daha aldı ve tekrardan vurmaya başladı. *Küt.* Vurması gerektiğinden daha sert vuruyordu.

"Senin o fotoğrafını görmek çok sarsıcıydı, Emily," dedi Bayan Fields. "*Korkunç* derecede sarsıcı. Ve bunu *bir defadan fazla* yaptığını işitmek, ah..."

"Üzgünüm," diye sızlandı Emily. "Ama belki de–"

"Bizler için bunun ne kadar güç olacağını hiç düşünme-

din mi?" diye lafını kesti Bayan Fields. "Hepimiz... Carolyn eve ağlayarak geldi. Ağabeyin ve ablan, beni arayıp eve gelmek istediler."

Bir yastık daha aldı. *Pat, küt.* İçinden birkaç tüy fırlayıp havada süzülerek halıya kondu. Emily, bunu dışarıdan biri görse ne düşünür diye merak etti. Havada uçuşan tüyleri görünce, sanki neşeli bir şeyler oluyor zannedilirdi muhtemelen, aslen olup bitenden ziyade.

Emily, dilinin kurşun gibi ağırlaştığını hissetti. Karnı hâlâ ağrıyordu. "Üzgünüm," dedi alçak sesle.

Annesinin gözleri parladı. Emily'nin babası bakıp başını salladı. "Git getir." Babası, oturma odasına doğru gitti ve Emily antik çalışma masasının çekmecelerinin açılıp kapandığını duyabiliyordu. Saniyeler sonra, Expedia'dan bir çıktıyla geri döndü. "Bu senin için," dedi Bay Fields.

Bu, Philadelphia'dan, Des Moines, Iowa'ya gitmek için bir yolcu rehberiydi. Üstünde de adı vardı. "Anlayamadım."

Bay Fields, öksürerek boğazını temizledi. "Sana apaçık söyleyeceğim, ya Ağaç Tepeleri programını–*başarıyla*–tamamlarsın, ya da gidip halan Helene'yle yaşarsın."

Emily gözlerini kırptı. "Bir çiftlikte yaşayan... Helene halam mı?"

"Helene isimli başka halan var mı?" diye sordu babası.

Emily'nin başı döner gibi oldu. Annesine baktı. "Beni evden *yollayacak* mısınız?"

"Umalım ki olay o noktaya gelmesin," diye cevapladı Bayan Fields.

Emily'nin gözlerinden boncuk boncuk yaşlar indi. Bir süre konuşamadı. Göğsünün üstünde bir beton blok varmış

gibi hissetti. "Lütfen beni evden yollamayın," dedi alçak sesiyle. "Yaparım... Ağaç Tepeleri'ne katılırım. Tamam mı?"

Gözlerini yere dikti. Bu, Alison'lae yaptığı bilek güreşine benzemişti–güçleri eşitti, ve saatlerce sürebilirdi ama nihayetinde, Emily gücünü keser ve pes ederdi. Belki de çok çabuk pes ediyordu ama bununla savaşamazdı.

Annesinin yüzünde küçük ve rahatladığını gösteren bir gülücük belirdi. Yolcu rehberini hırkasının cebine koydu. "E işte, bu o kadar da zor değildi, değil mi?"

Emily cevap veremeden, ailesi odayı terk etmişti bile.

14

SPENCER'IN BÜYÜK GÜNÜ

Çarşamba sabahı, Emily, maun ağacı Chippendale aynada kendisine bakıyordu. Bu makyaj masası, iki yüz seneden beri Hastings ailesindeydi ve üzerindeki bardak izi iddialara göre Ernest Hemingway tarafından bırakılmıştı–ıslak bir bardaktaki viskisini, Spencer'ın büyük-büyük annesinin kadril danslarından birine geldiğinde oraya koymuş.

Spencer, boğa kılından yapılmış tarağını alıp, saç köklerini acıyana kadar saçını taradı. Philadelphia Sentinel'den Jordana birazdan şu büyük röportaj ve fotoğraf çekimi için gelecekti. Bir gardırop dolusu seçeneklerle bir stilist gelecekti, ve Spencer'ın kuaförü, Uri'nin eli kulağındaydı. Kendisini

eser hırsızı gibi *değil de*, ustaca yapılmış, temiz ve taze yüzlü, akıllı, tuttuğunu koparan biri olduğunu göstereceğini umduğu makyajını henüz tamamlamıştı.

Spencer yutkunup aynanın kenarına sıkıştırdığı fotoğrafa baktı. Eski arkadaşlarıyla birlikte, Alison'un amcasının Newport, Rhode Island'taki yatının üzerinde çekilmiş bir fotoğraftı. Aynı renkte J. Crew bikiniler ve geniş siperlikli hasır şapkalarla birbirlerine sokulmuş, sanki denizin tanrıçalarıymış gibi gülümsüyorlardı.

Bu iyi gidecek, dedi Spencer aynaya bakıp derin bir nefes alarak. Makale, muhtemelen Style bölümünde, kimsenin görmeyeceği minik bir madde olarak kalacaktı. Jordana, ona muhtemelen, en fazla bir iki soru soracaktı. A'nin dünkü notu–ne yaptığını biliyorum–sadece onu korkutmak içindi. Bunu aklından çıkarmaya çalıştı.

Birden, Sidekick'i bipledi. Spencer onu eline aldı, gelen kutusuna ulaşmak için birkaç tuşa bastı ve okumak için gözlerini kıstı.

Bir uyarı daha ister misin, Spencer? Alison'un katili gözünün önünde. –A

Spencer telefonu yere düşürdü. *Alison'un katili mi?* Aynadaki yansımasına baktı. Ardından da, arkadaşlarının köşede duran fotoğrafına baktı. Alison, yatın dümenini tutmuştu ve diğerleri de arkasında durmuş gülümsüyorlardı.

Ardından, dışarıda bir şey dikkatini çekti. Bahçede, kaybolmuş gibi dolanan bir yabanördeğinden başka bir şey yoktu. DiLaurentisler'in ve Cavanaughlar'ın da bahçelerinde

bir şey yoktu. Spencer başını çevirip aynaya tekrar bakarak soğuk ellerini yüzüne götürdü.

"Hey."

Spencer irkildi. Melissa, Spencer'ın dört direkli yatağına dayanmış bir halde arkasında duruyordu. Spencer, aynada yansımasının gördüğü kişinin Melissa olup olmadığından emin olmak için döndü. Hep Spencer'a böyle... sinsice yaklaşırdı.

"İyi misin?" diye sordu Melissa, yeşil renkli pamuk bluzunun buruşuk yakasıyla oynayarak. "Hayalet görmüş gibisin."

"Az önce çok garip bir mesaj aldım," diye ağzından kaçırdı.

"Gerçekten mi? Ne yazıyordu?"

Spencer, krem renkli halı üzerinde turan Sidekick'ine baktı ve onu makyaj masanın altına biraz daha itti. "Boşver."

"Pekâlâ, neyse, gazetecin geldi." Melissa, yavaş adımlarla Spencer'ın odasından çıktı. "Annem haber vermemi istedi."

Spencer kalkıp kapıya doğru yürüdü. Az kalsın Melissa'ya, A'nın mesajından bahsedeceğine inanamıyordu. Ama A ne demek istemişti? Alison'un katili, o aynaya bakarken nasıl önünde olabilirdi?

Birden, gözleri önünde bir görüntü belirdi. *Haydi*, Alison kabaca bir kahkaha attı. *Günlüğümden okudun, değil mi?*

Senin günlüğünü okumam ki ben, diye cevapladı Spencer. *Bana ne?*

Birden birkaç ışıltı ve ışık patlamaları ve de yoğun, be-

yaz bir şeyin hareketini gördü. Ve ardından, *puf*, gitmişti. Spencer, üst katın koridorunun ortasında, baş dönmesi ile birlikte birkaç saniye boyunca durmadan gözlerini kırptı. Geçen günden kalan, garip, bulanık bir anının devamı gibi gelmişti. Ama neydi bu?

Yavaşça, merdiven tırabzanından destek alarak aşağıya indi. Ebeveynleri ve Melissa, kanepede kümelenmişlerdi. Lüleli siyah saçlara sahip ve siyah, plastik kedi-gözü bir gözlük takmış balıketli bir kadın, boynuna devasa bir fotoğraf makinesi asılı, düzensiz keçisakallı sıska bir adam ve saçının bir tutamı pembe boyalı minyon bir Asyalı kız da kapıya yakın duruyordu.

"Spencer Hastings!" diye bağırdı, Spencer'ı görünce lüle saçlı kadın. "Finalistimiz!"

Spencer'a sarıldı ve Spencer'ın burnu kadının, Spencer'ın golf kulübüne gittiğinde aldığı Shirley Temples kokteylinin içine konan Maraşken kirazı kokulu cekedine yapıştı. Ardından bir geri adım atıp Spencer'ı kollarından tuttu. "Ben Jordana Pratt, Philadelphia Sentinel'in stil editörüyüm," dedi. Jordana, ardından diğer iki yabancıyı gösterdi. "Ve bu, stilistimiz Bridget, bu da fotoğrafçımız Matthew. Seninle tanışmak çok güzel!"

"Aynen," dedi Spencer geçiştirerek.

Jordana, Spencer'ın annesi ve babasını selamladı. Melissa'ya bakmadan, onu es geçti ve Melissa hafifçe öksürdü. "Hm, Jordana, sanırım biz tanışmıştık."

Jordana, sanki birden kötü bir koku ortamı sarmış gibi gözlerini kısıp burnunu kırıştırdı. Melissa'ya birkaç saniye baktı. "Öyle mi?"

"Birkaç sene önce, Philadelphia Maratonu'nda koştuğumda benle röportaj yapmıştın," diye hatırlattı Melissa, dimdik durup saçlarını arkaya atarak. "Eames Oval'deki sanat müzesinin önünde?"

Jordana hâlâ ona bakıyordu. "Güzel, güzel!" dedi dikkati dağılmış bir şekilde. "Maratona bayılırım!" Tekrar Spencer'a döndü. Spencer, onun Cartier Tank Americaine bir saat taktığını fark etti–şu ucuz, paslanmaz olanlardan da değildi. "Evet. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Eğlenmek için neler yaparsın, en sevdiğin yemekler, *American Idol*'u sence kim kazanır, hepsini. Bir gün muhtemelen ünlü olacaksın, biliyorsun! Bütün Altın Orkide sahipleri yıldız olup çıkarlar."

"Spencer *American Idol*'ı seyretmez," dedi Bayan Hastings. "Etkinlikleri ve çalışmalarıyla meşguldür."

"Deneme sınavında 2350 yaptı bu sene," diye ekledi Bay Hastings, gururla.

"Şu Fantasia denen kız kazanacak bence," dedi Melissa. Herkes durup ona baktı. "American Idol'ı diyorum," diye belirtti ardından.

Jordana kaşlarını çattı. "O ilk sezondu." Spencer'a döndü ve parlak, kırmızı dudaklarını büzdü. "Pekâlâ. Bayan Finalist. Senin ne kadar inanılmaz, akıllı ve harika olduğunu vurgulamak ama aynı zamanda eğlenceli olmak istiyoruz. Ekonomi dalında bir kompozisyonla aday gösterildin–bu da işle alakalı değil mi? Fotoğrafı, *The Apprentice*'in bir parodisi olarak düşündüm. Fotoğrafta, *Spencer Hastings, İşe Alındın!* yazabilir. Şık bir siyah takım elbise giymiş, büyük bir masada oturmuş bir adama kovuldun diyebilirsin. Ya da

işe alındın diyebilirsin. Ya da git bana bir martini getir diyebilirsin. Fark etmez."

Spencer gözlerini kırptı. Jordana çok hızlı konuşmuş ve elleriyle çok fazla jest yapmıştı.

"Çalışma odamdaki masa uygun olabilir," diye teklifte bulundu Bay Hastings. "Hemen koridorun sonunda."

Jordana Matthew'a baktı. "Bir bakalım mı?" Matthew başını salladı.

"Ve bende de ödünç alabileceği bir siyah takım elbise var," diye sesini çıkardı.

Jordana, BlackBerry'sini belindeki kılıfından çıkardı ve hararetle bir şeyler tuşlamaya başladı. "Buna gerek olmaz," diye mırıldandı. "Biz hallederiz."

Spencer, oturma odasındaki çizgili sandalyeye oturdu. Annesi piyano taburesine oturdu. Melissa da, yakındaki antika harpın yanına tüneyerek, onlara katıldı. "Bu çok heyecan verici," dedi Bayan Hastings cilveli bir ses tonuyla, uzanıp Spencer'ın saçlarını düzelterek.

Spencer itiraf etmeliydi, insanların ona dalkavukluk yapmasına bayılıyordu. Bu çok nadir olan bir şeydi. "Bana ne soracak çok merak ediyorum," diyerek düşüncelere daldı.

"E işte, ilgi alanların, eğitimin hakkında herhalde," dedi Bayan Hastings neşeyle. "Seni gönderdiğim şu eğitim kamplarından da bahset, e mi. Ve sana, sen sekiz yaşındayken nasıl Fransızca öğretmeye başladığımı da söyle. Bu yüzden, altıncı sınıftan direkt olarak Fransızca II'ye geçmiştin."

Spencer ağzını eliyle örterek kıkırdadı. "Sentinel'in cumartesi ekinde benimkinden başka konular da olacak, anne. Sırf benimki değil."

"Belki de kompozisyonundan sorar," dedi Melissa sönük bir şekilde.

Spencer ona keskin bir bakış attı. Melissa'nın, surat ifadesi hiçbir şey ele vermeden, bir *Town & Country*'nin sayfalarına göz atıyordu. Jordana kompozisyon hakkında bir şey sorar mı hakikaten?

Bridget, içeri döner bir askıya asılı elbise çantalarıyla girdi. "Bunları bir açıp içinden beğendiğin var mı diye bir bak," diye yol gösterdi. "Ben dışarı çıkıp arabadan ayakkabı ve aksesuar çantalarını getirmeliyim." Burnunu kırıştırdı. "Biri şu an çok işime yarardı."

Spencer ellerini vinil çantalar üzerinde gezdirdi. Burada en azından yirmi beş tane vardı. "Bunların hepsi benim - toğraf çekimim için mi?"

"Jordana sana demedi mi?" Bridget'in açık mavi gözleri büyüdü. "Yazı işleri müdürümüz bu konuyu çok sevdi, özellikle yerlisin diye. Seni kapak yapacağız!"

"Style bölümünün mü?" dedi Melissa kuşkulu bir şekilde.

"Hayır, gazetenin!" dedi Bridget, yüksek sesle.

"Aman Tanrım, Spencer!" Bayan Hastings, Spencer'ın elini tuttu.

"Bu doğru!" Bridget'in gözlerinin için gülüyordu. "Buna alışsan iyi edersin. Bir de, olur ki kazanırsan, senin için çok çılgın bir yolculuk başlayacak. 2001'in kazananını *Newsweek* için giydirmiştim. Programı deli gibiydi."

Bridget, yasemin kokulu parfümünü yayarak ön kapıya doğru ilerledi. Spencer, bildiği yoga nefes alış tekniğini deneyerek nefes almaya çalışıyordu. Elini kara, yün kalıbın

üzerinde dolaştırarak, ilk elbise çantasının fermuarını açtı. Etiketine baktı. Calvin Klein. Bir sonraki Armani'ydi.

Fermuarları açmada, Melissa ve annesi ona katıldılar. Çok geçmeden Melissa, "Spencer, bu çantaya yapıştırılmış bir şey var." dedi.

Spencer dönüp baktı. Katlanmış, çizgili bir kâğıt, lacivert bir elbise çantasına seloteyple yapıştırılmıştı. Notun ön yüzünde, bir tane, el yazısıyla yazılmış baş harf vardı: *S*.

Spencer'ın bacakları kasıldı. Spencer uzanıp yavaşça Melissa ve annesi görmesin diye de belirli bir açıyla notu çekip aldı ve açtı.

"Neymiş?" dedi Melissa yakınlaşarak.

"S-sadece stilistin yazdığı talimatlar." Kelimeler, ağzından bozuk ve kalın bir sesle çıkıyordu.

Bayan Hastings sakince fermuarları açmaya geri döndü fakat Melissa, Spencer'a biraz daha uzun bakmıştı. Nihayetinde, Melissa başını çevirince, Spencer yavaşça notu tekrar açtı.

Sevgili Bayan Finalist, sırrını ŞU AN söylesem ne yaparsın? Söylerim, biliyorsun. Ve hareketlerine dikkat etmezsen, belki de yaparım. –A

15

ASLA FAKS MAKİNESİ GİBİ DEMODE OLMUŞ BİR ŞEYE GÜVENME

Çarşamba günü öğle yemeğinde, Rosewood Day antrenman sahası ve ördek havuzuna bakan Hint meşesinden yapılmış çiftlik evi masasında oturuyordu. Kale Dağı, tüm heybetiyle karşısında duruyordu. Mükemmel bir öğleden sonraydı. Yanardöner mavi gökyüzü, nem yok, yaprak kokusu ve temiz hava her yerde. Hanna'nın, Mona'ya vereceği doğum günü hediyesi için mükemmel bir ortam–şimdi Mona'nın tek yapması gereken şey, oraya gelmekti. Dün Saks'ta, şampanya renkli Zac Posen elbiseleri denerken ağzından bir kelime alamamıştı–Naomi ve Riley yanlarındayken ol-

mazdı. Dün gece, bunu konuşmak için Mona'yı aramayı da denemişti fakat Mona, tam da şu önemli Almanca testine çalıştığını söylemişti. Eğer kalırsa, Sweet Seventeen işi yatardı.

Ama her neyse. Mona birazdan gelecekti ve geldiğinde, özledikleri özel Hanna-Mona vakitlerini geçirirlerdi. Ve dün A'dan gelen, Mona'nın güvenilmez olduğunu söyleyen not? *Ne* blöf ama. Mona hâlâ Arkadaş dönümü yanlış anlaşılmasından dolayı kızgın olabilir ama arkadaşlıklarından hayatta caymazdı. Neyse, doğum günü hediyesi her şeyi düzeltecekti zaten. Bu yüzden, Mona hiçbir şey kaçırmamak için elini çabuk tutsa iyi ederdi.

Hanna, beklerken BlackBerry'siyle oyalanıyordu. Telefonu, gelen mesajların otomatik olarak değil, elle silinmesine ayarlamıştı, bu yüzden Alison'la olan eski mesajlaşmaları hâlâ telefonunda mevcuttu. Genelde, Hanna onları tekrar okumaktan hoşlanmazdı–bu çok üzücüydü–ama bugün, her nedense canı onları okumak istedi. Haziran'ın ilk gününden bir tane buldu, Alison'un kayboluşunun birkaç gün öncesi.

Sağlık finaline çalışıyorum, yazmıştı Alison. Üzerimde gergin bir gerginlik ve heyecan var.

Niye? demişti Hanna.

Alison: Bilmem. Belki aşığımdır. Ha ha.

Hanna: Âşık mısın? Kime?

Alison: Şaka yapıyorum. Kahretsin, Spencer kapımda. Çim hokeyi antrenmanı yapmayı istiyor… YİNE.

Hayır de, diye cevaplamıştı Hanna. Kimi seviyorsun?

Spencer'a hayır diyemezsin, demişti Alison. Canını fi-

lan yakar.

Hanna, BlackBerry'sinin parlak ekranına bakakaldı. O zamanlar, muhtemelen buna gülmüştü. Fakat şimdi, Hanna eski mesajlara yeni bir gözle bakıyordu. A'nın, Hanna'ya, bir arkadaşının ondan bir şeyler sakladığını söylediği not onu korkutmuştu şimdi. Spencer bir şey saklıyor olabilir miydi?

Aniden, Hanna uzun zamandır aklına gelmeyen bir anıyı hatırladı: Alison kaybolmadan birkaç gün önce, beşi birden, okul gezisine katılıp *Romeo ve Juliet*'i izlemek için People's Light Playhouse'a gitmişlerdi. Bu geziyi yedinci sınıflardan pek seçen olmamıştı–geziye katılanların geri kalanı lise öğrencileriydi. Rosewood Day'in lise son sınıfının tamamı resmen oradaydı–Alison'un ağabeyi Jason, Spencer'ın ablası Melissa, Ian Thomas, Alison'un çim hokeyi arkadaşı Katy Houghton ve Kahn kardeşlerden biri olan Preston Kahn. Oyun bittiğinde Aria ve Emily lavaboya gittiler, Hanna ve Alison'sa taş duvara oturup öğle yemeklerini yemeye başladılar ve Spencer da öğrencilerinin arasında oturan İngilizce öğretmeni Bayan Delancey'le konuşmak için fırlamıştı.

"Sırf büyük çocuklara yakın olmak için gitti oraya," dedi Alison, Spencer'a bakarak.

"İstersen biz de gidelim," dedi Hanna.

Alison hayır dedi. "Spencer'a kızgınım," diye ekledi.

"Neden?" diye sordu Hanna.

Alison iç çekti. "Uzun, sıkıcı bir hikâye."

Hanna üstüne gitmedi–Alison ve Spencer sık sık sebepsiz yere birbirlerine sinirlenirlerdi. Tybalt karakterini oynayan aktörün, ölüm sahnesi boyunca nasıl da onun gözlerinin

içine baktığını tekrar düşünmeye başladı. Tybalt Hanna'nın tatlı olduğunu mu düşünmüştü... yoksa şişman mı? Ya da ona hiç bakmıyordu–belki de sadece gözleri açık ölmüş gibi rol yapıyordu. Tekrar ona baktığındaysa, Alison'un ağladığını gördü.

"Alison," diye fısıldadı Hanna. Daha önce Alison'un ağladığını hiç görmemişti. "Neyin var?"

Yaşlar, sessizce Alison'un yanaklarından iniyordu. Onları silmeye bile tenezzül etmiyordu. Spencer ve Bayan Delancey'e doğru baktı. "Unut gitsin."

"Kahretsin! Şuna bakın!" Mason Byers bağırdı, Hanna'nın aklını yedinci sınıf anılarından uzaklaştırarak. Gökyüzünde, bir uçak bulutları yarıp geçmişti. Rosewood Day'in üzerinden geçti, döndü ve bir daha aynı geçişi yaptı. Hanna oturduğu yerde hop oturup hop kalkıyordu. Mona ne cehennemdeydi?

"Bu eski bir Curtiss mi?" diye sordu James Freed.

"Sanmıyorum," diye cevapladı Ridley Mayfield. "Sanırım bu bir Travel Air D4D."

"Ha, evet," dedi James sanki biliyormuş gibi.

Hanna'nın kalbi heyecanla atıyordu. Uçak, arkasında beyaz bir duman bırakarak, havada M harfini oluşturacak uzun ve keskin birkaç dönüş yaptı. "Bir şey yazıyor!" diye bağırdı kapının yanında duran bir kız.

Uçak O'ya geçti, ardından N ve A. Hanna, heyecandan resmen patlayacaktı. Bu *tüm zamanların* en iyi nedime hediyesiydi.

Mason, havada bir inip bir çıkan uçağa gözlerini kısarak baktı. "Monayla..." diye okudu.

Tam bu sırada, Mona, Hanna'nın hemen yanındaki sandalyeye, kömür grisi Louis Vuitton çantasını masanın üstüne atarak oturdu. "Selam, Han" dedi, Fresh Fields kutusunu açıp, ambalajını tahta çubuktan sıyırarak. "Naomi ve Riley'in bana nasıl bir sürpriz yaptıklarına inanamayacaksın. Aldığım en güzel hediye."

"Bırak sen onu," dedi hemen Hanna. "Ben sana daha güzel bir şey hazırladım."

Hanna gökyüzünü işaret etmeyi denedi ama Mona'nın aklı başında değildi. "Lexi'yi ayarlamışlar," dedi yangından mal kaçırırmışçasına. "Lexi! Benim için! Partimde! İnanabiliyor musun?"

Hanna, kaşığını yavaşça yoğurt kabına bıraktı. Lexi, Philadelphia'lı bir hip-hop şarkıcısıydı. Büyük bir plak şirketiyle anlaşmıştı ve bir megayıldız olacaktı. Naomi ve Riley bunu nasıl becermişlerdi? "Her neyse," dedi çabucak ve eliyle Mona'nın çenesini bulutlara doğru çevirdi. "Bak, asıl *ben* sana ne hazırladım."

Mona gözlerini kısarak göğe baktı. Uçak, harfleri bitirmişti ve etraflarında uçuyordu. Hanna, bütün yazıyı okuduğunda gözleri büyüdü.

"Monayla..." Mona'nın çenesi düşüvermişti. "...fartiye hazır olun?"

"Monayla fartiye hazır olun!" diye bağırdı Mason. Etrafta yazıyı gören herkes bağırarak bunu tekrar ediyordu.

Mona, Hanna'ya baktı. Hanna yemyeşil olmuştu. "Hanna bu ne ya?"

"Hayır, yanlış oldu!" diye ciyakladı Hanna. "'Monayla *partiye* hazır olun!' yazması gerekiyordu P-A-R-T-İ! Harfi

yanlış yazmış!"

İnsanlar dalga geçmeye devam ettiler. "Rezalet!" diye bağırdı bir kız. "Bunu neden *yazsın* ki?"

"Bu korkunç!" diye bağırdı Mona. Paparazziden kaçan ünlüler gibi, okul cekedini yukarı çekip başını örttü.

"Şimdi arayıp şikâyet ediyorum," diyerek titreyen elleriyle BlackBerry'sini çıkarıp, anlaştığı şirketin numarasını aramaya koyuldu. Bu olamazdı. Şirkete, yazacakları cümleyi faks çekerken olabildiğince temiz ve düzgün bir el yazısı kullanmıştı. "Çok üzgünüm, Mon. Bu nasıl oldu anlayamadım."

Mona'nın yüzü, cekedinin gölgesiyle kararmıştı. "Üzgünsün, öyle mi?" dedi alçak sesle. "Eminim öylesindir." Cekedini tekrar omuzlarına indirdi ve Celine marka rafya topuklularının onu götürebildiği kadar uzağa gitmek için hışımla Hanna'nın yanından kalktı.

"Mona!" Hanna arkasından koştu. Mona'nın koluna dokundu ve Mona aniden durup döndü. "Bu bir hataydı! Sana böyle bir şeyi asla yapmam ben!"

Mona bir adım yaklaştı. Hanna, onun lavanta kokulu Fransız çamaşır sabununu koklayabiliyordu. "Arkadaş dönümünü ekmen bir şeydi, ama partimi mahvetmeyi deneyeceğin hiç aklıma gelmezdi," diye, herkesin duyabileceği bir sesle gürledi. "Ha, böyle mi oynamak istiyorsun? İyi. Gelme o zaman. Artık resmen davetli değilsin."

Mona, kafeterya kapılarını iterek ve geyik görünümlü, birinci sınıftan iki çocuğu da iki yandaki beton saksılara doğru iterek oradan ayrıldı. "Mona, bekle!" diye bağırdı Hanna cılız bir sesle.

"Cehenneme git," diye seslendi Mona başını çevirip.

Hanna, bütün vücudu titrer bir halde, birkaç adım geri attı. Bahçedekilere dönüp baktığında, hepsi ona bakıyordu. "Hay *aksi*," diye fısıldadı Desdemona Lee, softbol oynadığı arkadaşlarına. Yosun kaplı süs çeşmelerin arkasından bir grup erkek, "*miyav*," diye sesler çıkardı. "Rezil," diye mırıldandı kim olduğu belli olmayan biri.

Kafeterya'nın hafifçe burnuna gelen bol soslu pizzasının kokusu, onu aşırı derecede mide bulantısı olup da hâlâ deli gibi aç olduğu günleri hatırlattı. Acil durumlar için çantasının yan cebinde taşıdığı kaşar peynirli Cheeze-Its'lere uzandı. Birini çiğnemeden ötekini ağzına atmaya başladı. Başını kaldırıp gökyüzüne baktığında, harflerin kaybolmuş olduğunu gördü.

Havada kalan tek harf, uçağın en son yazdığıydı: ince ve hafif açılı bir *A*.

16

BİRİLERİ TUĞLA OCAĞINDA OPUŞUYORMUŞ...

Aynı Çarşamba günü öğlen arasında, Emily güzel sanatların koridorunu kat ediyordu. "Heeeyyy, Emily," diye seslendi, Rosewood Day'in yıldız tenisçisi Cody Wallis.

"Selam?" Emily dönüp baktı. Etrafta başka kimse yoktu–Cody gerçekten de *ona* selam vermiş olabilir miydi?

"Güzel görünüyorsun, Emily Fields," diye mırıldandı, kürek takımının inanılmaz derecede seksi kaptanı John Dexter. Emily bir merhaba bile diyememişti–John'un onunla en son konuşması beşinci sınıfta, bir beden dersinde olmuştu. Yakar top oynarken, topu Emily'nin göğsüne nişanlamıştı.

Daha sonra, gülerek yanına gelip, "Kusura bakma, memene vurdum." demişti.

Bu kadar çok insanın–özellikle erkeklerin–ona gülümsediğine, el salladığına ve selam verdiğine şahit olmamıştı. Bu sabah, okula klasik bir Kızılderili motosikletiyle gelen ve genelde herkesle konuşamayacak kadar havalı ve sürekli düşüncelerle doluymuş gibi dalgın bir son sınıf öğrencisi olan Jared Coffey, ona hazır yiyecek otomatından bir yabanmersinli kek ısmarlamakta ısrar etmişti. Ve bu sabah, Emily ilk dersin bitiminde teneffüse çıktığında bir grup birinci sınıf çocukları onu takip etmişti. Birisi, Nokia telefonuyla onun videosunu çekmişti–muhtemelen şimdiye kadar YouTube'a düşmüştür. Dün karşılaşmada, A'nın dağıttığı fotoğraflar yüzünden insanların onunla alay edeceklerini tahmin edip kendini hazırlayarak kula gelmişti ama bu biraz... beklenmedik bir durumdu.

Çömlekçilik sınıfından bir elin uzanıp ona gelmesini işaret ettiğinde Emily korkmuş ve çok ince ve alçak sesle istemsiz bir çığlık atmıştı. Ardından, kapı aralığından Maya'nın suratı belirdi. "Şşt. Em!"

Emily, koridor trafiğinden sıyrıldı. "Maya. Selam."

Maya gözlerini kırptı. "Gel benimle."

"Şimdi olmaz." Emily büyük Nike saatini kontrol etti. Becka'yla–Küçük Bayan Ağaç Tepeleri–olan öğlen randevusuna gecikmişti. "Okuldan sonra olur mu?"

"Yok, bu sadece iki dakikanı alır!" Emily sınıfa geri dalıp, labirent gibi sıraların içinden geçerek tuğla ocağı denilen bölüme doğru ilerledi. Emily'yi şaşırtan bir şekilde, ocağın büyük ve ağır kapısını açtı ve içeri girdi. Maya, tekrar

başını kapı kirişinden dışarı çıkardı. "Geliyor musun?"

Emily omuzlarını silkti. Ocağın içinde her şey muntazam, ahşap ve ılıktı–sauna gibi. Öğrencilerin yaptıkları düzinelerce çömlek, öylece sıralarda duruyordu. Seramik hocası onları daha ateşe vermemişti, bu yüzden hepsi tuğla kırmızısı ve ıslak görünümlüydü.

"Burası ne kadar muntazam," diye sesli düşündü Emily. İşlenmemiş kildeki ıslak, taze toprak kokusunu hep sevmişti. Rafların birinde, Maya'nın iki ders önce yaptığı bir çömlek duruyordu. İyi bir iş çıkardığını düşünüyordu fakat şimdi baktığında bir yanının eğik olduğunu fark etmişti.

Aniden, Emily, Maya'nın ellerinin sırtından omuzlarında doğru gittiğini hissetti. Maya, Emily'yi tutup kendine doğru çevirdi, burunları birbirine değmişti. Maya'nın nefesi, her zaman olduğu gibi, muzlu sakız kokuyordu. "Bu bence okuldaki en seksi oda, sence de değil mi?"

"Maya," diye uyardı Emily. Durmaları gerekiyordu fakat... Maya'nın dokunuşu çok hoşuna gidiyordu.

"Kimse görmeyecek," dedi Maya. Ellerini, Emily'nin, klordan zarar görmüş, kuru saçlarına götürdü. "Hem ayrıca, herkes artık bizi biliyor."

"Dün olanlardan dolayı rahatsız değil misin?" diye sordu Emily, Maya'nın ellerini iterek. "Taciz edilmiş gibi hissetmiyor musun?"

Maya bir an durup düşündü. "Pek sayılmaz. Hem gördüğüm kadarıyla, kimsenin umurunda değil."

"Garip olan da bu," diye ona katıldı Emily. "Herkes bugün çok kaba olacak sanmıştım–alay filan edecekler sandım. Ama onun yerine... birden çılgın derecede popüler oldum.

Alison kaybolduğunda bile insanlardan bu kadar ilgi görmemiştim."

Maya gülümseyip Emily'nin çenesine dokundu. "Gördün mü? O kadar da kötü olmayacağını söylemiştim. İyi bir fikir değil miydi?"

Emily geri çekildi. Ocağın soluk ışığında, Maya'nın suratı cadımsı bir yeşile bürünmüştü. Dün, Maya'yı tribünlerde görmüştü... fakat fotoğraflar ortaya çıktıktan sonra Maya'yı hiçbir yerde bulamamıştı. Maya, ilişkilerinin daha açık olmasını istemişti. Mide bulandıran bir his onu etkisi altına aldı. "*İyi fikir* derken ne kast ediyorsun?"

Maya omuzlarını silkti. "Diyorum ki, herkim bunu yaptıysa, bazı şeyleri bizim için çok kolaylaştırmış oldu."

"A-ama böylesi daha kolay değil," diye kekeledi Emily, nerede olması gerektiğini hatırlayarak. "Ailem fotoğraf yüzünden çok öfkeli. Homoseksüel olmadığımı onlara kanıtlamam için bir rehberlik programına gitmek zorundayım. Ve başaramazsam, Helene halam ve Allen amcamla birlikte yaşamam için beni Iowa'ya gönderecekler. *Temelli*."

Maya kaşlarını çattı. "Ailene neden gerçeği söylemedin? Bu sensin ve bu senin değiştirebileceğin bir şey değil, Iowa'da bile." Emily omuz silkti. "Geçen sene onlara biseksüel olduğumu söyledim. *Ondan bile* ilkte hiç hoşlanmadılar ama sonradan alıştılar."

Emily, ayaklarını ocağın düz, beton zemininde ileri geri oynattı. "Senin ailen değişik."

"Belki." Maya bir adım geri attı. "Ama beni dinle. Kendime ve etrafımdakilere nihayet dürüst olmaya başladığım zamandan, yani geçen yıldan beri çok iyi hissediyorum."

Emily'nin gözleri içgüdüsel olarak Maya'nın alnındaki yılan ısırığına benzeyen yaraya kaydı. Maya, önceleri kendini keserdi–dediğine göre bu, kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Kim olduğu konusunda dürüst olmak bunu değiştirmiş miydi?

Emily gözlerini kapadı ve annesinin öfkeli suratını hayal etti. Bir de Iowa'da yaşamak için uçağa binişini düşündü. Bir daha asla kendi yatağında uyuyamayacak olmayı ve ailesinin ondan sonsuza dek nefret edeceğini düşündü. Boğazı düğümlenmişti.

"Dediklerini yapmak zorundayım." Emily'nin gözü, birinin ocak rafına yapıştırdığı bir sakıca takıldı. "Gitmeliyim." Ocağın kapısını açtı ve sınıfa geri döndü.

Maya onu takip etti. "Bekle!" Emily'nin kolunu yakaladı ve Emily döndü. Maya'nın gözleri, yüzünde dolaştı. "Ne diyorsun? Benden ayrılıyor musun yani?"

Emily gözlerini sınıfın başka bir köşesine kaçırdı. Çömlekçilik öğretmeninin masasının üstünde ÇANAK ÇÖMLEK YAPMAYI SEVİYORUM! yazan bir yapışkan vardı. "Rosewood benim evim, Maya. Burada kalmak istiyorum. Üzgünüm."

Emily, cila varilleri ve çömlekçi tekerleri arasında yılan gibi kıvrılarak uzaklaştı. "Em!" Maya arkasından bağırdı. Fakat Emily arkasına bakmadı.

Çok büyük bir hata yaptığını hissederek, çömlekçilik sınıfının yanında, bahçeye açılan çıkış kapısından kendini dışarı attı. Alan bomboştu–herkes öğlen yemeğindeydi–ama bir anlık da olsa, Emily Rosewood Day çan kulesinin tepesinde bir silüet gördü. Silüetin sanki uzun sarı saçları vardı

ve bir dürbünle ona bakıyordu. Neredeyse Alison'a benziyordu.

Gözlerini kırptıktan sonra gördüğü tek şey kulenin yıpranmış, bronz çanıydı. Gözleri, onu yanıltmış olmalıydı. Eğri büğrü bir ağaç görmüştü muhtemelen.

Ya da... öyle bir şey değil miydi?

Emily, Lorence şapeline giden küçük taş yolda yürümeye başladı. Gerçi orası şapelden çok, Emily'nin dördüncü sınıfta King James Alışveriş Merkezi'nin yılbaşı yarışması için yaptığı aşırı süslü maket eve benziyordu. Binanın taraflı dış cephesi tarçın renkliydi, duvardaki yontma süsler, tırabzan direkleri ve çatıdaki yan duvarlarsa kremsi beyaz bir renkteydi. Çiçekler, pencere pervazlarını süslemişti. İçeride, bir kız, kilisenin boş tarafına dönük bir halde sıralardan birine oturmuştu.

"Kusura bakma, geciktim," dedi Emily huysuzca ve sıraya oturdu. Atların önünde İsa'nın Doğuşu'nu gösteren bir set kurulmayı bekler halde duruyordu. Emily başını sağa sola salladı. Daha Kasım ayı bile olmamıştı.

"Önemli değil." Kız elini uzattı. "Rebecca Johnson. Becka'yı kullanıyorum."

"Emily."

Becka, uzun, dantelli bir tunik, dar kot pantolon ve mütevazı pembe bir topuksuz giyiyordu. Narin, çiçek şekilli küpeleri kulağında parıldıyordu ve dantel köşeli bir baş bağı saçlarını arkada tutuyordu. Emily, Ağaç Tepeleri programını tamamladıktan sonra Becka kadar hanım hanımcık görünecek miydi diye merak etti.

Birkaç saniye geçti. Becka çantasından dudak parlatıcısını çıkarıp sürdü. "Ağaç Tepeleri hakkında bilmek istediğin bir şey var mı?"

Pek değil, diye cevaplamak istedi Emily. Maya muhtemelen haklıydı–Emily, utanmayı ve inkâr etmeyi bırakana kadar asla kendini iyi hissetmeyecekti. Aslında... Becka'yı süzdü. *O da* iyi görünüyordu.

Emily kutu Coca Cola'sını açtı. "Kızlardan *hoşlanıyordun* demek?" Buna pek de inanmamıştı.

Becka şaşırmış gibiydi. "B-ben... artık değil."

"Yani, hoşlandığın zamanlar... nasıl emin oldun?" diye sordu Emily, aslında bir çok sorusunun olduğunu fark ederek.

Becka, sandviçinden ufacık bir ısırık aldı. Onunla ilgili her şey minik ve oyuncak bebeğimsiydi, elleri dâhil. "Değişikti, sanırım. Daha iyi gibi."

"Aynen!" Emily resmen bağırmıştı. "Daha küçükken erkek arkadaşlarım olmuştu... ama kızlar hakkında her zaman daha değişik şeyler hissettim. Barbie'lerimin bile tatlı olduğunu düşünüyordum."

Becka, ağzını kâğıt bir peçeteyle nazikçe sildi. "Barbie hiç benim tipim değildi."

Emily gülümsedi, aklına başka bir soru daha gelmişti. "Sence biz neden kızlardan hoşlanıyoruz? Çünkü bir yerde, bunun genetik olduğunu okudum ama buna göre benim bir kızım olsa, mesela, o da mı Barbie'lerini beğenecek?" Devam etmeden önce bir an düşündü. Etrafta kimse yoktu ve bir süredir aklında olan şeyleri sormak iyi gelmişti. Bu görüşmenin de amacı bu değil miydi? "Ama mesela, annem

dünyanın en heteroseksüel kadını gibidir," diye devam etti Emily, biraz delirmiş gibi görünerek. "Belki de bir nesil atlıyordur?"

Emily, Becka'nın ona şok olmuş bir yüz ifadesiyle baktığını görerek durdu. "Sanmıyorum," dedi rahatsız bir biçimde.

"Özür dilerim," dedi Emily. "Biraz taçmaladım. Sadece... çok meraklı ve gerginim." *Ve acı çekiyorum*, diye eklemek istedi, Emily'nin ona ilişkilerinin bittiğini söylediğinde Maya'nın asılan suratı aklına gelince.

"Önemli değil," dedi Becka sessizce.

"Ağaç Tepeleri'ne girmeden önce kız arkadaşın var mıydı?" diye sordu Emily, bu sefer daha sakince.

Becka, başparmağını yiyordu. "Wendy," diye cevap verdi, neredeyse duyulmayan bir ses tonuyla. "King James Alışveriş merkezi'ndeki body Shop'ta beraber çalışıyorduk."

"Sen ve Wendy hiç... oynaşıyor muydunuz?" Emily ağzına bir patates kızartması attı.

Becka, şüphelenmiş bir halde, sanki Aziz Yusuf, Meryem Ana ve üç bilge adam onlara kulak kabartıyorlarmış gibi arkadaki sette duran karton figürlere doğru baktı. "Belki," diye fısıldadı.

"Nasıl hissediyordun?"

Becka'nın şakağındaki minik bir damar attı. "Yaptığım *yanlışmış* gibi hissettim. Homoseksüel olmak... bunu değiştirmek kolay değil, ama bence yapılabilir. Ağaç Tepeleri programı benim neden Wendy'yle beraber olduğumu anlamama yardımcı oldu. Üç tane ağabeyim vardı, onlarla büyüdüm. Rehberim de bana erkek merkezli bir ortamda büyüdüğüm için bunun olduğunu söyledi."

Bu, Emily'nin duyduğu en aptalca şeydi. "Benim bir erkek kardeşim var ama iki ablam da var. Ben erkek merkezli bir ortamda yetişmedim. O zaman benim neyim var?"

"E o zaman, senin probleminin kökü başka olabilir." Becka omuz silkti. "Rehberler, sana onu bulmanda yardımcı olacaktır. Birçok duygu ve anılarını serbest bırakmanı sağlayacaklar. Amaç yeni duygular ve anılar edinmek."

Emily kaşlarını çattı. "Sana bazı şeyleri *unutturuyorlar* mı?"

"Öyle değil. Onları sen serbest bırakıyorsun."

Becka, her ne kadar örtbas etmeye çalışsa da, Ağaç Tepeleri korkunç görünüyordu. Emily, Maya'yı bırakmak istemiyordu. Alison'u da bırakmak istemiyordu aslına bakılırsa.

Birden, Becka uzanıp Emily'nin elini tuttu. Bu şaşırtıcıydı. "Sana bütün bunların şu anda pek de mantıklı gelmediğini biliyorum ama ben Ağaç Tepeleri'nde çok önemli bir şey öğrendim," dedi Becka. "Hayat zor. Yanlış olan bu hislerimizle yaşamaya devam edersek, hayat olduğundan daha çok yokuş yukarı yapılan bir savaşa benzeyecek. Bazı şeyler yeterince zor zaten, biliyorsun. Neden daha kötüsü olsun ki?"

Emily, dudağının titrediğini hissetti. Tüm lezbiyenlerin hayatları yokuş yukarı yapılan bir savaşa mı benziyordu? İki kasaba ötedeki, triatlon dükkânı işleten o kadınlar neydi peki? Emily oradan New Balance'larını almıştı, çok mutlu görünüyorlardı. Ya Maya'ya ne demeli? Eskiden kendini kesermiş, şimdi daha iyi hissediyor.

"Peki, Wendy senin şimdi Ağaç Tepelerinde olman hak-

kında ne düşünüyor?" diye sordu Emily.

Becka, arkadaki vitraya gözünü dikti. "Sanırım beni anlıyor."

"Hâlâ takılıyor musunuz?"

Becka omuz silkti. "Pek sayılmaz. Ama hâlâ arkadaşız, sanırım."

Emily, dilini dişleri üzerinde gezdirdi. "Belki bir gün beraber takılabiliriz." Arkadaş olan iki *eski homoseksüeli* görmek iyi olurdu. Belki o ve Maya da arkadaş olabilirlerdi.

Becka, şaşırmış gibi dikildi. "Tamam. Cumartesi akşamı uygun mu?"

"Bana uyar," diye cevapladı Emily.

Öğlen yemeklerini bitirdiler ve Becka ona veda etti. Emily, diğer Rosewood Day öğrencilerine katılarak, dersine yetişmek için yokuştan aşağıya inmeye başladı. Beyni, bilgiler ve duygularla doluydu. Lezbiyen triatletler mutlu ve Maya da eskisine kıyasla daha iyi olabilirdi ama Becka'nın söylediklerinde de bir haklılık payı var olabilirdi. Üniversitede nasıl olurdu ya da oradan sonra iş hayatında nelerle karşılaşabilirdi? Cinsel tercihini insanlara tekrar tekrar açıklaması gerekecekti. Bazı insanlar onu kabul etmeyecekti.

Düne kadar, Emily'nin lezbiyen olduğunu sadece Maya, eski erkek arkadaşı Ben ve Alison biliyordu. Üçünden ikisi bunu pek de sıcak karşılamamıştı.

Belki de haklılardı.

17

ÇÜNKÜ TÜM BERBAT İLİŞKİ ANLARI MEZARLIKLARDA YAŞANIR

Çarşamba okul sonrası, Aria, Sean'ın Gary Fisher dağ bisikletiyle Batı Rosewood'un dağlık toprak yollarında, onun önünde kolayca yol almasını seyrediyordu. "Yetiş!" diye laf atıyordu.

"Demesi kolay!" diye cevap verdi Aria, annesinin üniversiteden kalma, eski ve yıpranmış, on vitesli Peugeot'sunun pedallarını hiddetle çevirmeye çalışırken. Bu bisikleti Seanlar'a taşınırken yanında getirmişti. "Ben her sabah on kilometre koşmuyorum!"

Sean, beraber vakit geçirebilmek için, futbol antren-

manını ekerek Aria'ya sürpriz yapmıştı. Bu çok önemli bir şeydi–onunla aynı evde geçirdiği yirmi dört saatte öğrendiği bir şey vardı, o da Sean'ın bir futbol fanatiği olduğuydu. Benzer şekilde, Aria'nın kardeşi Mike'ın lakros hastası olduğu gibi. Sean, her sabah on kilometre koşar, egzersiz yapar ve okula gitme saati gelene kadar da, Ackardlar'ın evinin bahçesinde kurulu boş kaleye şutlar çekerdi.

Aria, zar zor da olsa tepeye tırmanmış ve önlerinde güzel bir manzaranın serildiğini gördüğüne sevinmişti. Çok güzel bir gündü, bu yüzden de Batı Rosewood'ta bir bisiklet gezintisi yapmaya karar vermişlerdi. Başıboş duran çiftlikler ve kilometrelerce ıssız ormanlar içinden geçmişlerdi.

Tepenin eteğine geldiklerinde, süslü bir girişi olan işlenmiş demirli bir çitten geçtiler. Aria frene bastı. "Dur biraz. Bu yeri tamamen unutmuşum."

Eskiden mezar taşı okşamak için gittiği, Rosewood'un en eski ve en korkutucu mezarlığı olan Aziz Basil mezarlığı önünde durmuştu. Dönümlerce irili ufaklı tepeler, güzelce çıkmış çimenleri vardı ve bazı mezar taşları 1700lere kadar gidiyordu. Aria, Sean'la beraber olmadan önce, ölüm, Tim Burton, Halloween ve Nine Inch Nails'le alakalı her şeyi kucakladığı bir gotik dönem geçirmişti. Mezarlığın yapraklı meşe ağaçları, ona, surat asarak aylaklık etmek için mükemmel bir barınak olmuştu.

Sean yanında durdu. Aria ona döndü. "Biraz içeri girebilir miyiz?"

Sean endişelenmiş görünüyordu. "*Emin* misin?"

"Eskiden buraya gelmeyi çok severdim."

"Pekâlâ." Sean, kendisinin ve Aria'nın bisikletini demi-

re kilitleyip Aria'nın ardından mezarlığa girdi. Aria, birkaç sene önce ezberlediği isimleri okumaya başladı. EDITH JOHNSON, 1807-1856, AGNES BEBEK, 1820-1821. SARAH WHITTIER, ve üzerinde yazan Milton'un meşhur sözü: ÖLÜM, SONZUKLUK SARAYINI AÇAN ALTIN BİR ANAHTARDIR. Aria, tepenin başında da Puff isimli bir köpeğin, Rover isimli bir kedinin ve Lily isimli bir muhabbet kuşunun da mezarları olduğunu biliyordu.

"Mezarları çok severim," dedi Aria, üzerinde bir melek heykeli olan, büyük bir mezar taşının yanından geçerlerken. "Bana 'The Tell-Tale Heart'ı hatırlatıyorlar."

"*Neyi?*"

Aria kaşını kaldırdı. "Of, hadi ama. O kısa hikâyeyi okumuşsundur. Edgar Allen Poe? Evin zemininde gömülü adam? Anlatan hâlâ kalp atışları duyuyordu hani?"

"Hayır."

Aria, ellerini beline koyarak donakaldı. Sean bunu nasıl okumamış olabilirdi? "Geri döndüğümüzde Poe kitabımı bulup sana vereceğim ve okuyacaksın."

"Tamam," diyerek kabul etti Sean. Ardından konuyu değiştirdi. "Dün gece iyi uyudun mu?"

"Çok güzel uyudum." Beyaz bir yalan. Paris otelindekine benzeyen odası güzeldi fakat Aria uyumakta güçlük çekmişti. Seanlar'ın evi... *fazla* mükemmeldi. Yorgan *fazla* kabarıktı, yatak *fazla* çarşaflıydı ve oda *fazla* sessizdi. Çok da temiz ve güzel kokuluydu.

Fakat bunun ötesinde, dışarıdaki seslerden, muhtemel bir sapıktan *ve* A'nın, Alison'un katili düşündüğünden daha yakında diyen notundan dolayı çok endişeliydi. Aria, saatler-

ce yatağında dönüp durmuştu ve en ufak bir tıkırtı duyduğunda yatağından fırlayıp, o sapığı–ya da Alison'un katilini–ayakucunda görmekten kokuyordu.

"Üvey annen, bu sabah bana çok kuralcılık tasladı," dedi Aria, bir çiçekli Japon kirazı ağacının etrafında dönerken. "Yatağımı yapmayı unuttum. Beni yukarı geri yollayıp yatağımı yaptırdı," diye homurdandı. "Annem bunu bana milyarlarca yıldır yapmadı."

Dönüp baktığındaysa, Sean onunla beraber gülmüyordu. "Üvey annem evi tertemiz tutmak için çok çalışıyor. Rosewood Tarihi Ev turu neredeyse her gün uğruyor."

Aria kabarmıştı. Rosewood Tarih Cemiyeti'nin onların evini–bir Frank Lloyd Wright öğrencisi tasarladığı için–tur listesine koymayı düşündüğünü söylemek istedi. Bunu yapmak yerine, bir iç çekti. "Özür dilerim. Ben sadece… ona sizde kalacağım diye mesaj çektiğimden beri aramadı bile. Kendimi çok… terk edilmiş hissediyorum."

Sean, onun kolunu okşadı. "Biliyorum, biliyorum."

Aria dilini, yirmilik dişlerinin olduğu yerde gezdirdi. "İşte, durum da bu," dedi yavaşça. "Bilmiyorsun." Sean'ın ailesi mükemmeldi. Babası Bay Ackard, onlara bu sabah Belçika usulü gofre yapmıştı. Annesi Bayan Ackard'sa herkesin öğle yemeğini paketlemişti–Aria'nınki dâhil. Bir Airedale cinsi olan köpekleri bile terbiyeliydi.

"O zaman anlat bana," dedi Sean.

Aria iç çekti. "O kadar kolay değil."

Dallı budaklı, yamuk bir ağacın yanından geçtiler. Aria birden yere baktı… ve durdu. Ayaklarının ucunda yeni bir mezar vardı. Mezarcı daha tabut için mezarı kazmamıştı ama

kazılacak yer bir bantla çevrelenmişti. Fakat mezar taşı yerleştirilmişti. Açıkça, ALISON LAUREN DILAURENTIS yazıyordu.

Aria yutkundu. Yetkililer hâlâ bir zehirlenme ya da travma izi bulunabileceği ihtimali yüzünden cesedi inceliyorlardı ve bu yüzden ailesi onu henüz gömememişti. Aria, onu *buraya* gömeceklerini bilmiyordu.

Çaresizce Sean'a baktı. Yüzü solgunlaşmıştı. "Bildiğini sanıyordum."

"Hiç fikrim yoktu," diye cevap verdi.

Taşta, Alison'un isminden başka hiçbir şey yazmıyordu. Ne *hayırlı evlat*, ne *muhteşem çim hokeyi oyuncusu*, ya da *Rosewood'un en güzel kızı*. Öldüğü gün ya da ay bile yazmıyordu. Bu, muhtemelen *tam olarak* kesinleşmediği içindi.

Aria'ya bir titreme geldi. "Sence bir şeyler söylemeli miyim?"

Sean pembe dudaklarını büzmüştü. "Annemin mezarını ziyaret ettiğimde, ben bazen konuşurum."

"Ne gibi?"

"Neler olup bittiğini anlatırım." Başını çevirip Aria'ya baktı ve utangaçlığından kızardı. "Foxy'den sonra gitmiştim. Ona senden bahsetmiştim."

Aria da, bunu duyunca kızardı. Mezar taşına baktı fakat sıkılgan hissediyordu. *Öldüğüne inanamıyorum*, dedi Aria içinden, sesli konuşamadı. *Burada durmuş mezarına bakıyorum ve bütün bunlar hâlâ gerçek değilmiş gibi geliyor. Ne olduğunu bilmememizden nefret ediyorum. Katil hâlâ buralarda mı? A gerçeği mi söylüyor?*

Eveeeeet, Aria garipten bir ses geldiğine emindi. Bu

Alison'un sesine benziyordu.

A'nın notunu düşündü. Birisi Alison'da olan bir şeyi istemişti ve onu bu yüzden öldürmüştü. Neydi bu? Herkes Alison'dan bir şey isterdi–en iyi arkadaşları bile. Hanna, Alison'un kişiliğini isterdi ve o öldükten sonra, görüldüğü üzere, bunu edinmişti. Emily, Alison'u herkesten çok sevmişti–ona eskiden "Katil" derlerdi, Alison'un pitbullu manasında. Aria da Alison'un flörtçü yanını isterdi, güzelliğini ve karizmasını. Spencer'sa onu hep kıskanırdı.

Aria, Alison'un işaretlenmiş mezar alanına baktı ve yavaşça kafasında oluşan soruyu sordu: *Siz ikiniz tam olarak neyin kavgasını ediyordunuz?*

"Bu işe yaramıyor," diye fısıldadı Aria bir süre sonra. "Haydi gidelim."

Alison'un müstakbel mezarına son bir kez baktı. Döndüğünde eli Sean'ınkiyle birleşti. Bir süre sessizce yürüdüler, fakat kapıya gelmeden yarı yolda Sean durdu. "Tavşancık," dedi, uzakta görünen bir tavşanı işaret ederek. Aria'nın dudaklarını öptü.

Aria gülümsedi. "Sırf bir tavşan gördün diye öpücük mü kazandım?"

"Evet." Sean, onu oyun oynarmışçasına hafifçe itti. "Bir Volkswagen Bug gördüğünde yanındakine yumruk attığın şu oyun gibi. Kendi aramızda oynarken de, öpücükler olabilir–ve tabi tavşanlar. Bu bizim çift oyunumuz olsun."

"Çift oyunu mu?" Aria, Sean'ın şaka yaptığını sanarak kıkırdadı.

Ama Sean'ın yüzündeki ifade ciddi olduğunu gösteriyordu. "Bilirsin işte, bize özel olan, kendi aramızda oynayacağımız bir oyun. Tavşanları kullanmamız da iyi olur çünkü Rosewood'ta *tonlarca* tavşan var."

Aria onunla dalga geçmekten çekindi ama gerçekten–*çift* oyunu mu? Bu ona, Jennifer Thatcher ve Jennings Silver'ın yapabileceği bir şey gibi gelmişti. Jennifer ve Jennings, Aria İzlanda'ya gitmeden *önce* çıkmaya başlayan, yedinci sınıftan arkadaşlarıydı. Onlara Çifte-J ya da Çift-J denirdi, hatta bazen bireysel olarak bile böyle çağırılırlardı.

Sean'ın, önünde yürüyüşünü izlerken, Aria'nın ensesindeki narin tüyler diken diken oldu. Sanki biri onu izliyormuş gibi hissetti. Fakat arkasını döndüğünde gördüğü tek şey, Alison'un mezar taşı üzerine konmuş kocaman, siyah bir kargaydı.

Karga, ona keskin gözlerle, göz kırpmadan baktı ve ardından muazzam kanatlarını açarak ağaçlara doğru gitmek üzere havalandı.

18

BAŞ ÜSTÜNE BİR SAMARDAN KİMSEYE ZARAR GELMEZ

Perşembe sabahı, Dr. Evans ofisinin kapısını kapatıp koltuğuna oturdu ve kollarını sakince bağlayarak, karşısında oturan Spencer'a gülümsedi. "Pekâlâ, dün *Sentinel*'e bir röportaj verip, fotoğraf çekimi yaptırdığını duydum."

"Doğru," diye cevapladı Spencer.

"Nasıl geçti peki?"

"İyi." Spencer, Starbucks'tan aldığı ekstra büyük boy vanilya lattesinden bir yudum aldı. Röportaj, Spencer'ın bir çuval dolusu endişesine–ve A'nın tehdidine–*rağmen* iyi geçmişti. Jordana ona kompozisyonu hakkında neredeyse hiç

soru sormamıştı ve Matthew da fotoğraflarının çok zarif olduğunu söylemişti.

"Peki, ablan senin sporlar altında olmanı nasıl karşıladı?" diye sordu Dr. Evans. Spencer kaşını kaldırınca, Dr. Evans öne doğru eğildi. "Seni kıskanmış olabileceğini hiç düşündün mü?"

Spencer, huzursuz bir şekilde Dr. Evans'ın kapalı olan kapısına baktı. Melissa bekleme odasında oturmaktaydı ve *Travel + Leisure* okuyordu. Yine randevusunu Spencer'dan sonraya ayarlamıştı.

"Merak etme, seni duyamaz," diye garanti verdi Dr. Evans.

Spencer bir iç çekti. "Biraz... gergin görünüyordu," dedi sessizce. "Genelde her şey Melissa'nın etrafında döner. Ebeveynlerim bana bir soru sormuş olsalar bile, Melissa konuyu tekrardan kendisine getirmeye çalışır." İşaret parmağındaki dalgalı, gümüş Tiffany'ye baktı. "Sanırım benden nefret ediyor."

Dr. Evans elindeki kalemiyle not defterine hafifçe vuruyordu. "Senden nefret ettiğini uzun zamandır hissediyorsun değil mi? Bu sana kendini nasıl hissettiriyor peki?"

Spencer omuz silkerek, Dr. Evans'ın orman yeşili, kadife saçaklı kanepe yastıklarından birine sarıldı. "Kızgın, sanırım. Bazen her şeyin böyle olması yüzünden çok sinirlenip ona... vurmak istiyorum. Vurmuyorum, tabi ki ama–"

"Ama yine de vursan iyi hissederdin değil mi?"

Spencer, Dr. Evans'ın ince boyunlu krom lambasına bakarak başını salladı. Bir keresinde, Melissa, Spencer'a iyi bir aktris olmadığını söylediğinde onun suratına bir yumruk

atmaya çok yaklaşmıştı. Onun yerine, annesinin Spode Christmas tabaklarından birini yemek odası duvarına fırlatmıştı. Tabak kırılmış ve duvarda kelebeğe benzer bir iz bırakmıştı.

Dr. Evans not defterinde yeni bir sayfaya geçti. "Ebeveynlerin, ablanın bu kindarlığına ne diyor?"

Spencer omzunu kaldırdı. "Genelde hiçbir şey. Anneme sorsanız muhtemelen aramızın çok iyi olduğunu söyler."

Dr. Evans arkasına yaslanıp uzunca düşündü. Masasındaki su içen kuş oyuncağını itekledi ve kuş üzerinde BEN (KALP) ROSEWOOD, PA yazan bir kupadan eşit ölçülerde su yudumlamaya başladı. "Bu erken bir teori olacak ama bana kalırsa, Melissa, senin bir şey başardığını gören ailenin, onun yerine seni daha çok sevmesi ihtimalinden korkuyor."

Spencer doğruldu. "Gerçekten mi?"

"Belki de. Öte yandan, sense ebeveynlerinin seni hiç sevmediğini düşünüyorsun. Hep Melissa. Onunla nasıl yarışacağını bilmiyorsun, tam burada da erkek arkadaşlar devreye giriyor. Fakat bu, kesinlikle Melissa'nın erkek arkadaşlarını arzuladığın anlamına gelmiyor, sadece Melissa'nın canını acıtmak istiyorsun. Doğru mudur?"

Spencer düşünceli bir şekilde başını salladı. "Belki..."

"Siz ikiniz de çok acı içindesiniz," dedi Dr. Evans sessizce ve yüz ifadesini yumuşatarak. "Bu davranış biçimini ne başlattı bilmiyorum–çok önce olmuş bir şey olabilir, şimdi hatırlayamadığın bir şey bile–ama beli ki birbirinize böyle davrandığınız bir örgünün içine düşmüşsünüz. Bu örgü, sen bunun nedenini anlayana kadar, birbirinize nasıl saygılı davranmanız gerektiğini çözene kadar ve nihayetinde sizler de-

ğişene kadar devam edecek. Bu örgü, diğer insanlarla olan ilişkilerinizde de kendini gösterebilir–sana Melissa gibi davranan arkadaşlar ve sevgililer seçebilirsin, çünkü bu dinamiğe alışıksın ve herkesin rolünün ne olduğunu biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Spencer ellerini dizlerine götürerek. Bu ona aşırı derecede psikopatça gelmişti.

"Arkadaşların genelde… herkesin odağında olan kişiler mi? İstediğin her şeye sahip olan ve seni hor gören, senin de kendini hiç iyi hissetmeni sağlamayan kişiler?"

Spencer'ın ağzı kurumuştu. O, kesinlikle böyle bir arkadaş tipine alışıktı: Alison.

Gözlerini kapadı ve bütün bir hafta aklına gelen o Alison anısını tekrar gördü. Anı, bir kavgayla alakalıydı, bundan emindi. Spencer, her zaman Alison'la olan kavgalarını, güzel günlerinden daha iyi hatırlardı aslında. Rüya mıydı bu?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Dr. Evans.

Spencer bir nefes aldı. "Alison'ı."

"Ah." Dr. Evans başını salladı. "Sence Alison, Melissa gibi miydi?"

"Bilmem. Belki."

Dr. Evans, Kleenex kutusundan bir peçete alıp sümkürdü. "Siz kızların haberlerde çıkan videosunu izledim. Sen ve Alison birbirinize kızgınmış gibiydiniz. Gerçekten öyle miydiniz?"

Spencer bu sefer derin bir nefes aldı. "Biraz."

"Neden olduğunu hatırlayabiliyor musun?"

Biraz düşünürken gözleriyle odayı inceledi. Dr. Evans'ın masasının üstünde, son gelişinde gözüne çarpmayan bir levha vardı. Üzerinde HAYATTAKİ TEK GERÇEK BİLGİ,

HİÇBİR ŞEY BİLMEDİĞİNDİR. –SOKRATES "Alison, kayboluşundan önceki o birkaç hafta çok… değişik hareket etmeye başlamıştı. Sanki bizden nefret ediyormuş gibi. Birbirimize itiraf etmekten korkuyorduk ama sanırım o yaz, bizimle arkadaşlığı kesecek diye düşünüyorduk."

"Bu sana ne hissettirdi? Öfke?"

"Evet. Elbette." Spencer durdu. "Alison'un arkadaşı olmak çok güzeldi ama çok fazla fedakârlık yapmamız gerekiyordu. Beraber birçok şey yaşadık, bazıları pek de iyi şey-er değillerdi. Bu biraz da, 'Biz senin için o kadar şeye katlandık ve sen karşılığında bizi ekiyor musun?' gibiydi."

"Yani sen, sana bir şey borçlu diye hissettin."

"Belki," diye cevap verdi Spencer.

"Ama kendini suçlu da hissediyorsun, değil mi?" dedi Dr. Evans.

Spencer omuzlarını düşürdü. "Suçlu mu? Neden?"

"Alison öldüğü için. Ona, bir bakıma dargındın diye. O sana zarar veriyor diye, belki de ona kötü bir şey olmasını istedin."

"Bilmiyorum," dedi Spencer sessizce.

"Ve dileğin yerine geldi. Şimdiyse Alison'ın kayboluşu senin hatanmış gibi hissediyorsun–sanki sen böyle bir şey dilemeseydin, o katledilmemiş olacakmış gibi."

Spencer'ın gözleri yaşlarla doldu. Cevap veremedi.

"Bu senin hatan değil," dedi Dr. Evans dikte ederek. "Bazen arkadaşlarımızı her an sevmeyebiliriz. Alison senin canını yaktı. Sen onunla alakalı kötü şeyler düşündün demek, onun ölümüne sebep oldun demek değildir."

Spencer burnunu çekti. Sokrates'in sözüne tekrar baktı.

Hayattaki tek gerçek bilgi, hiçbir şey bilmediğindir. "Aklıma sürekli gelen bir anı var," dedi Spencer. "Alison hakkında. Kavga ediyoruz. Günlüğünden okuduğum bir şey hakkında bana bir şeyler söylüyor–benim sürekli onun günlüğünü okuduğumu sanırdı ama hiç okumadım. Ama ben… bu anının gerçek olup olmadığından bile emin değilim."

Dr. Evans kalemini ağzına götürdü. "İnsanlar, yaşadıklarıyla değişik yollarla başa çıkar. Bazı insanlar, rahatsız edici bir şey yapar ya da şahit olurlarsa, beyinleri bu anıları bir şekilde… silebilir. Fakat genelde o anı, yavaş yavaş geri gelir."

Spencer birden kendini bir bulaşık teli gibi eğri büğrü ve pis hissetti. "Rahatsız edici hiçbir şey olmadı."

"Seni hipnotize edip o anıyı dışarı çıkarmaya çalışabilirim."

Spencer'ın ağzı kuruyuverdi. "*Hipnotize mi?*"

Dr. Evans ona bakıyordu. "Yardımı dokunabilir."

Spencer bir tutam saçını ağzına almış çiğniyordu. Sokrates'in sözünü işaret etti. "Bu ne demek?"

"O mu?" Dr. Evans omuz silkti. "Kendin düşün. Kendi sonucunu çıkar." Dedikten sonra gülümsedi. "Pekâlâ, hazır mısın? Şöyle uzan ve rahatla."

Spencer kanepeye uzandı. Dr. Evans bambu şerit perdeleri kapadıkça, Spencer biraz daha sindi. *Bu aynı, Alison'un o gece kaybolmadan önce yaptığı şeye benziyordu.*

"Rahat ol." Dr. Evans masasındaki lambayı söndürdü. "Rahatladığını hisset. Bugün konuştuklarımızı unutmaya çalış. Tamam mı?"

Spencer hiç de rahat değildi. Dizleri kilitlenmişti ve

kasları titriyordu. Dişlerini bile sıkıyordu. *Şimdi etrafta dolanarak yüze kadar sayacak ve alnıma dokunacak ve onun etkisi altına gireceğim.*

Spencer gözlerini açtığında artık Dr. Evans'ın ofisinde değildi. Ambarlarının önündeydi. Geceydi. Alison karşısında durmuş, tıpkı Spencer'ın o hafta boyunca hatırladığı anıdaki gibi başını sağa sola sallıyordu. Spencer birden bunun, Alison'un kaybolduğu gece olduğunu anladı. Bu andan kendini kurtarmak istedi fakat uzuvları hantal ve kullanışsız kaldı.

"Benim olan her şeyi çalmak istiyorsun," dedi Alison korku salan bir ses tonuyla. "Ama bunu çalamazsın."

"Neyi?" Rüzgâr soğuktu. Spencer titredi.

"Bilmezlikten gelmeye çalışma," dedi Alison, alay edercesine ellerini beline koyarak. "Günlüğümde okudun değil mi?"

"Senin günlüğünü okumam ki ben," diye savunmaya geçti Spencer. "Umurumda değil."

"Her şey umurundadır senin," dedi Alison. Öne eğilmişti. Nefesi nane kokuyordu.

"Hayal görüyorsun," dedi Spencer.

"Hayır, görmüyorum," dedi Alison. "*Sen* görüyorsun."

Bir öfke dalgası aniden Spencer'ı etkisi altına aldı. Yaklaşıp, Alison'un omzunu sertçe itti.

Alison şaşırmıştı. "Arkadaş, arkadaşa vurmaz."

"Eh, belki de arkadaş değilizdir artık," diye cevapladı Spencer.

"Öyle herhalde," dedi Alison. Arkasını dönüp gitmeye başlasa da tekrar durup geri döndü. Spencer, Alison'un dudaklarını hareket ettirdiğini gördü, kendi dudaklarının da hareket ettiğini hissediyordu ama hiçbir şey duyamıyordu.

Bildiği tek şey, Alison'un son söylediği şeyin onu daha da sinirlendirmiş olmasıydı. Uzaklardan bir şeyin parçalara ayrılması gibi, kesin bir *çatırdama* sesi geldi. Spencer'ın gözleri birden açılmıştı.

"Spencer," diye seslendi Dr. Evans. "Hey. Spencer."

İlk gördüğü şey, Dr. Evans'ın, odanın öbür tarafında duran levhasıydı. *Hayattaki tek gerçek bilgi, hiçbir şey bilmediğindir.* Ardından, Dr. Evans'ın yüzü göründü. Yüzünde belirsiz ve endişeli bir ifade vardı. "İyi misin?" diye sordu Dr. Evans.

Spencer birkaç kere gözlerini kırptı. "Bilmiyorum." Doğruldu ve avuç içini terlemiş alnına götürdü. Bu biraz, apandisinin alındığı operasyondan sonra anesteziden uyanmaya benziyordu. Her şey bulanık ve kenarsız görünüyordu.

"Odada neler gördüğünü bana söyle?" dedi Dr. Evans. "Her şeyi bir tarif et."

Spencer etrafına baktı. "Kahverengi, deri kanepe, püsküllü beyaz halı, …"

Alison ne demişti? Spencer neden onu duyamamıştı? Bu gerçekten de olmuş muydu?

"Telli çöp kutusu," diye kekeleyerek devam etti. "Anjou armudu kokulu mumlar…"

"Tamam." Dr. Evans elini Spencer'ın omzuna koydu. "Otur şöyle. Soluklan."

Dr. Evans'ın penceresi şimdi açıktı ve Spencer, otoparkın yeni asfalt dökülmüş yerinden gelen kokuyu duyabiliyordu. İki gündüz güvercini birbirlerine şarkı söylüyordu. Kalkıp, Dr. Evans'a haftaya görüşürüz dedikten sonra kendini arınmış hissetti. Melissa'ya bile bakmadan bekleme odasından geçip gitti. Kendini dışarı atmak istiyordu.

Spencer, otoparkta duran arabasına binip sessizce oturdu. Burada gördüklerini de listelemeye başladı. Tüvit çantası. Sokağın karşısındaki manavın TEZE OMATESLER yazılı afişi. D'si yere düşmüş. Manavın önüne yamuk park etmiş mavi bir Chevy kamyonet. Yakındaki bir meşe ağacına asılmış kırmızı bir kuş yuvası. Ofis binasının giriş kapısındaki, servis hayvanları dışındaki hayvanlar yasaktır diyen uyarı. Melissa'nın, Dr Evans'ın camından görünen profili.

Yüzü gülüyor ve elini kolunu hevesli bir biçimde hareket ettirerek bir şeyler anlatıyordu. Spencer, manava doğru tekrar baktığında, Chevy'nin ön lastiğinin inik olduğunu fark etti. Kamyonetin arkasında bir şeyler hareket ediyordu. Belki de bir kedi.

Spencer doğruldu. Bu bir kedi değildi–bir *insandı*. Ona bakıyordu.

Bu kişi gözlerini kırpmıyordu. Ardından, aniden bu adam veya kadın, herkimse, manavın önüne düşmüş gölgeden yararlanarak, eğildi ve gözden kayboldu

19

"TEKMELE BENİ" YAZAN BİR KAĞITTAN İYİDİR

Perşembe öğleden sonrası, Hanna, kimya sınıfıyla beraber kantini geçerek bahçedeki göndere doğru yürüyordu. Bu bir yangın tatbikatıydı ve kimya öğretmeni Bay Percival, kaçan öğrenci olup olmadığını kontrol etmek için öğrencilerini sayıyordu. Bugün, bir başka korkunç derecede sıcak Ekim günüydü ve güneş Hanna'nın başını yakarken, o, iki tane ikinci sınıflı kızın fısıltılarını duyuyordu.

"Kleptomanmış*, duydun mu?" diye fısıldadı, uzun

* Gerçekte gerek duyulmayan maddeleri çalma dürtüsü olan kleptomaniye yakalanmış kimse.

boylu ve sarışın lülelere sahip olan Noelle Frazier.

"Biliyorum," diye cevapladı, kocaman göğüslerre sahip kısa boylu bir esmer olan Anna Walton. "Tiffany'yi falan resmen soymuş ve sonra gidip Bay Ackard'ın arabasını mahvetmiş."

Hanna doğrulmuştu. Normalde, bir çift ikinci sınıftan kızların konuştuklarından etkilenmezdi ama bugün biraz hassas hissediyordu. Bahçeye yeni dikilen minik çam ağaçlarıyla çok ilgiliymiş gibi görünmeye çalıştı.

"Duyduğuma göre neredeyse her gün karakollukluk oluyormuş," dedi Noelle.

"Mona'nın doğum günü partisine de artık davetli değilmiş, biliyor musun?" diye fısıldadı Anna. "Hanna, onu şu havaya yazdırdığı şey yüzünden küçük düşürünce büyük bir kavga oldu."

"Mona onu birkaç aydır zaten bırakmak istiyordu," dedi Noelle biliyormuş gibi. "Hanna tam bir eziğe dönüştü zaten."

Bu kadarı da fazlaydı. Hanna arkasını döndü. "Nerden duydun bunu?"

Anne ve Noelle birbirlerine bakıp sırıttılar. Ardından, cevap vermeden ağır ağır uzaklaştılar.

Hanna gözlerini kapatıp, bütün kimya sınıfının ona baktığından habersiz bir şekilde göndere yaslanmıştı. Felaketle sonuçlanmış o yazı hadisesinin üstünden yirmi dört saat geçmişti ve işler daha da kötü oluştu. Dün gece Hanna, Mona'nın telefonuna en az on özür mesajı bırakmıştı... ama Mona, ona geri dönmemişti. Bugünse herkesten, kendisi hakkında bir şeyler duyuyordu.

A'nın notunu düşündü. *Mona'ya gelince. O da senin*

arkadaşın değil. Bu yüzden, arkanı kolla.

Hanna kantindeki kalabalığı süzdü. Kapıların yanında, iki ponpon kız tezahürat çalışıyordu. Sakız ağacının yanında, birkaç çocuk "ceket savaşı" yapıyorlardı–bu, Rosewood Day ceketlerle birbirlerine vurdukları bir oyundu. Aria'nın kardeşi Mike PSP'siyle oynayarak yanından geçti. Nihayet, beyaza kaçan sarı saçlarıyla Mona gözüne çarptı. Kibirli ve sıkkın bir yüz ifadesiyle, ana binanın yan giriş kapılarından birinden içeri girmekteydi. Hanna cekedini düzeltti, yumruklarını sıktı ve dosdoğru en iyi arkadaşına doğru yürümeye başladı.

Mona'ya ulaştığında, kemikli omzunu dürttü. Mona dönüp baktı. "Hah. Sen miydin?" dedi Mona, normalde huzuruna çıkamayacak, kaybetmeye mahkûm tiplerle konuştuğu gibi gayet monoton bir ses tonuyla.

"Benim hakkımdabir şeyler mi söylüyorsun?" diye hesap sordu Hanna. Ellerini beline koyduğu halde, kapıdan geçip güzel sanatlar bölümü koridoruna yönelen Mona'nın hızına ayak uydurmak için yürüyordu.

Mona, mandalina rengi Dooney & Bourke çanta askısını düzeltti. "Doğru olmayan hiçbir şey demedim."

Hanna'nın ağzı açık kalmıştı. Kendini, eskiden izlediği Looney Toons çizgi filmlerindeki Wile E. Coyote gibi hissetti–o koşar, koşar ve koşardı ve birden uçurumun kenarında yoldan çıkıp, ne olduğunu anlamadan havada bir süre kalır ve birden yere çakılırdı. "Sence ben ezik miyim yani?" dedi sesini yükselterek.

Mona bir kaşını kaldırdı. "Dediğim gibi. Gerçek olmayan hiçbir şey demiyorum."

Hanna'yı koridorun ortasında, öğrenciler ona çarparak geçer bir halde bırakıp yürümeye devam etti. Mona, koridorun sonuna kadar yürüyüp bir grup kızın yanında durdu. İlkte hepsi aynı görünüyordu–pahalı çantalar, parlak saçlar, solaryumlu sıska bacaklar–ama ardından Hanna daha dikkatlice baktı. Mona, Naomi ve Riley'le yan yanaydı ve bir şeyler fısıldanıyorlardı.

Hanna birazdan ağlayacağına emindi. Çabucak, en yakın tuvalete doğru yöneldi, kapısını iterek kendini içeri attı ve rastgele taşıp, onu kullanacak kadar aptal olan talibini sırılsıklam eden okulun efsanevi İhtiyar Vefakâr'ın yanındaki bir tuvalet kabinine kendini kilitledi. Erkeklerin tuvaletinde de böyle bir tanesi vardı. Yıllar boyu, tesisatçılar onları tamir etmeye çalıştı fakat sorunun kaynağını bulamadıklarından, İhtiyar Vefakârlar Rosewood Day irfan yuvasının efsaneleri arasında kendilerine yer bulmuşlardı. Okulun her öğrencisi, o tuvaletleri kullanmamaları gerektiğini bilirdi.

Mona hariç… Mona, İhtiyar Vefakâr'ı, Hanna'yla arkadaş olduktan sadece birkaç hafta sonra kullanma gafletinde bulunmuştu, kendisi hâlâ bir ezikken. Hanna sağlık dersindeyken, ona delirmiş bir şekilde mesaj çekti ve Hanna sınıftan koşarak çıkıp okul dolabındaki yedek üniforma takımını ona götürmüştü. Mona'nın ıslak kıyafetlerini bir Fresh Fields poşetine koyup kabinin üstünden ona uzatıp yenilerini aldığı anı hatırladı–Mona her zaman arkadaşları önünde üstünü değiştirmekten çekinirdi.

Mona bunu nasıl *hatırlamazdı*?

Tam da sırasıymış gibi, İhtiyar Vefakâr birden taştı. Hanna çığlık attı ve Havaya fışkıran tazyikli sudan korunmak için kabin duvarına yapıştı. Birkaç damla su setçe cekedinin sırtına vurdu ve o da ardından yere çömelip nihayetinde ağlamaya başladı. Mona'nın artık ona ihtiyacı olmamasından nefret ediyordu. Alison da ölmüştü. Babası onu hâlâ aramamıştı. Bunlar niye *oluyordu*? Bunu hak edecek ne yapmıştı?

İhtiyar Vefakâr gurultular çıkararak dinmeye başladığı sırada tuvaletin kapısı açıldı. Hanna, hıçkırıklarını tutmaya çalışıyordu. İçeri giren herkimse, lavaboya doğru yöneldi ve Hanna eğilip kabin altındaki boşluktan baktı. Bir çift siyah, hantal mokasen erkek ayakkabısı gördü.

"Merhaba?" dedi bir erkek sesi. "Orada… biri var mı?"

Hanna hemen ağzını eliyle kapadı. Burada bir *erkeğin* ne işi vardı?

Yoksa… *Hayır*. Olamaz.

"Hanna?" Ayakkabılar Hanna'nın kabinin önünde durdu. Hanna bu sesi tanımıştı.

Kapı aralığından baktı. Bu Lucas'tı, Rive Gauche'deki çocuk. Burnunun ucunu ve sarı saçlarını görebiliyordu. Yakasında, üstünde HAYDİ ROSEWOOD FUTBOL TAKIMI! Yazılı bir rozet vardı. "Benim olduğumu nereden bildin?"

"Seni buraya girerken gördüm," diye cevapladı. "Burası erkekler tuvaleti, biliyorsun değil mi?"

Hanna cevap olarak utanarak burnunu çekti. Cekedini çıkardı, kabinden çıktı, lavaboya yöneldi ve sabunluğa sertçe bastırdı. Sabun, Hanna'nın nefret ettiği sahte badem kokuluydu.

Lucas, İhtiyar Vefakâr'a baktı. "Bu şey taştı mı?"

"Evet." Hanna artık duygularını kontrol edemiyordu.

Gözlerinden yaşlar akarak lavaboya kapaklandı.

Lucas biraz durdu, ardından elini Hanna'nın sırtına koydu. Hanna titriyordu. "Bu sadece İhtiyar Vefakâr. Saat başı taşar zaten, biliyorsun."

"O yüzden değil." Hanna bir kâğıt havlu koparıp burnunu sildi. "En iyi arkadaşım benden nefret ediyor. Herkes de benden nefret etsin diye dedikodu yayıyor."

"Ne? Yok canım. Saçmalama."

"Yapıyor işte!" Hanna'nın ince sesi tuvaletin seramik duvarlarında yankılandı. "Şimdilerde Mona, eskiden nefret ettiğimiz kızlarla takılıyor, sırf ben Arkadaş dönümü'müzü kaçırdım ve gökyüzüne uçakla 'Monayla Parti' yerine 'Monayla Farti' yazdırdım diye benim hakkımda dedikodu yapıyor. Üstüne üstlük, beni doğum günü partisinin davetliler listesinden çıkarmış ve ben sözde onun en iyi arkadaşıyım!"

Nerde olduğu ya da kiminle konuştuğunu umursamaksızın bir anda ve bir nefeste her şeyi söylemişti. Başını kaldırdığında, Lucas'ın orda olup hepsini duymasından dolayı rahatsız oldu.

Lucas o kadar uzundu ki, resmen tavana çarpmamak için dikkat ediyordu. "Onun hakkında asılsız dedikodular yayabilirim. Mesela, herkesten gizli burnunu karıştırıp sümüğünü yiyor olabilir?"

Hanna içinin rahatladığını hissetti. Bu iğrenç bir şeydi... ama aynı zamanda komik... ve biraz da tatlıydı. "Buna gerek yok."

"Pekâlâ, ama teklifim hâlâ geçerli." Lucas'ın yüzünde ciddi ve hevesli bir ifade vardı. İğrenç yeşil tuvalet ışığında aslında tatlı görünüyordu. "Aa bak! Seni neşelendirecek bir

fikrim var."

Hanna kuşkucu bir şekilde ona baktı. Ne yani? Lucas, onu sadece tuvalette gördü diye arkadaş olduklarını mı sanıyordu şimdi? Yine de, Hanna meraklıydı. "Ne?"

"Söylemem. Çok gizli. Yarın sabah seni almaya gelirim."

Hanna sert bir bakış attı. "*Buluşma* gibi mi yani?"

Lucas masum bir şekilde ellerini kaldırdı. "Hayır canım. Sadece... arkadaşça."

Hanna yutkundu. Şu an bir arkadaşa ihtiyacı vardı. *Kötü* halde. "Pekâlâ," dedi sessizce. Tartışacak gücü yoktu. Ardından, bir iç çekerek kapıyı açıp dersinin olduğu sınıfa doğru yola koyuldu. Tuhaf bir şekilde, birazcık iyi hissetmeye başlamıştı bile.

Fakat yabancı diller bölümüne geldiğinde, cekedinin arkasında bir şey hissetti ve uzanarak onu çekip aldı. Bu bir parça kâğıttı. Üzerinde, pembe renkli *acıyın bana* yazısı vardı.

Hanna, yanından gelip geçen öğrencilere baktı ama kimsenin bir şeyden haberi yoktu. Bu not ne zamandan beri üzerindeydi? Bunu kim yapmış olabilirdi? Aday listesi uzundu. Yangın tatbikatı sırasında o kalabalığın içindeydi. Herkes oradaydı.

Hanna tekrar kâğıda baktı ve arkasını çevirdi. Kâğıdın bu tarafında daktiloyla yazılmış bir yazı vardı. Hanna, midesine gene aynı krampların girdiğini hissetti.

Hanna: Mona'yı Bill Beach plastik cerrahi kliniğinden çıkarken gördüğün zamanı hatırladın mı? Uyansana, yağ al-

dırma!! Ama şşş! Bunu benden duymadın. –A

20

HAYAT SANATI TAKLİT EDER

Perşembe günü öğlen vakti, Aria, Rosewood Day'in yönetim binasının yolu üzerindeki köşeyi döndü. Bu binada, bütün öğretmenlerin ofisleri mevcuttu ve öğrenciler öğle arası ya da okul sonrası, ödev v.b. konularda tardım almak için öğretmenlerini ziyaret ediyorlardı.

Aria, Ezra'nın kapısı kapalı ofisi önünde durdu. Bu senenin başından beri çok değişmişti. Yeni bir beyaz tahta koymuştu ve üzeri mavi kalemle yazılmış öğrenci notlarıyla doluydu. *Bay Fitz–Sizinle Fitzgerald raporum hakkında konuşmak istiyorum. Okuldan sonra uğrarım. –Kelly.* Dipte, Hamlet'ten bir alıntı vardı: *O hain, hain, gülümseyen, kahrolası*

hain! Tahtanın altında, New Yorker'dan kesilmiş, bir köpeğin terapist kanepesinde yatarken çizilmiş bir karikatürü vardı. Kapı kolunda, Day's Inn'den bir RAHATSIZ ETMEYİN yazılı uyarı vardı; Ezra RAHATSIZ EDİN tarafını çevirmişti: HADEME, LÜTFEN BU ODAYI TEMİZLE.

Aria, tereddütlü bir halde kapıya vurdu. "Girin," denildiğini duydu. Ezra'nın yanında bir öğrenci vardır diye düşünüyordu–sınıfta kulak misafiri olduğu şeylerden sonra, Ezra'nın öğle vakitlerinin her zaman dolu geçtiğini düşünmüştü–fakat orada, yalnız ve önünde bir McDonald's çocuk menüsüyle oturuyordu. Oda, McNuggets kokuyordu.

"Aria!" Ezra'nın gözleri heyecanla büyüdü. "Bu ne sürpriz. Otur bakalım."

Aria, Ezra'nın kaşıntı veren tüvit koltuğuna oturdu. Bu koltuğun aynısı Rosewood Day müdürünün ofisinde de vardı. Aria masayı işaret etti. "Çocuk menüsü?"

Ezra mahcup bir şekilde gülümsedi. "Oyuncakları seviyorum." Ardından, bir çocuk filminde kullanılmış olan hediye arabayı Aria'ya gösterdi. "McNugget?" Bütün kutuyu uzatmıştı. "İyi kızarmışlar."

Aria, elini istemediğini gösteren bir şekilde salladı. "Ben et yemem."

"Doğru ya." Ezra, ağzına bir kızarmış patates attı, gözleri, Aria'nınkilerle kilitlenmişti. "Unutmuşum."

Aria'yı, samimiyet ve rahatsızlık karışımı bir his aldı. Ezra da aynı hisleri paylaşmıştı ki, gözlerini hemen Aria'dan kaçırdı. Aria masayı inceledi. Masanın üstü müsveddeler, küçük bir zen bahçesi ve binlerce kitapla doluydu.

"Evet..." Ezra, Aria'nın surat ifadesinden bihaber, bir

peçeteyle ağzını sildi. "Senin için ne yapabilirim?"

Aria dirseğini koltuğunun kolluğuna dayadı. "Şey, acaba yarına teslim edilmesi gereken şu *Scarlet Letter* ödevi için bana biraz daha zaman verebilir misin diye soracaktım?"

Ezra, içtiği gazozunu masaya koydu. "Gerçekten mi? Şaşırdım. Ödevlerinde hiç geç kalmazdın."

"Biliyorum," dedi Aria sıkılgan bir şekilde. Ackardlar'ın evi çalışmak için pek de müsait değildi. Birincisi, çok sessizdi–Aria, ders çalışırken aynı zamanda müzik dinlemeye, televizyon izlemeye ve yan odadaki Mike'ın telefonda dırdır etmesine alışmıştı. İkincisiyse, her an birinin onu... izlediğini düşünerek konsantre olmak zordu. "Çok fazla süre istemiyorum," diyerek devam etti. "Bana sadece bu hafta sonu yeter."

Ezra başını kaşıdı. "Aslında... henüz uzatmalar hakkında kurallar belirlemedim, ama neyse. Bu seferlik böyle olsun. Ama bir daha olursa bir not düşük vermek zorunda kalacağım."

Aria, saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Bunu alışkanlık haline getirmeyeceğim."

"Güzel. Peki, ne oldu, kitabı mı sevmedin? Yoksa daha başlamadın mı?"

"Bugün bitirdim. Ama nefret ettim. Hester Prynne'den nefret ettim."

"Niye?"

Aria, Urban Outfitters marka, fildişi rengi, topuksuz süet ayakkabısının üstündeki kemer tokasıyla oynadı. "Kocası denizde kayboldu diye gidip başka biriyle ilişki yaşı-

yor," diye mırıldandı.

Aria'nın dedikleri Ezra'nın ilgisini çekmişti. Dirseklerini masasına dayayarak öne doğru eğildi. "Ama kocası da o kadar iyi bir insan değil. Bu da olayı karmaşık hale getiriyor."

Aria, Ezra'nın dar ve sıkışık raflarındaki kitaplara baktı. *Savaş ve Barış*. *Yerçekiminin Gökkuşağı*. Geniş bir e. e. cummings koleksiyonu, Rilke şiirleri ve *Çıkış Yok*'un bir değil, *iki* kopyası. Aria'nın okumadığı bir Edgar Allen Poe koleksiyonu da mevcuttu. Kitapların hepsi okuna okuna buruşmuş ve eski görünüyorlardı. "Ama yine de Hester'ın yaptığı şeyi görmezden gelemiyorum," dedi Aria sessizce. "*Aldattı*."

"Ama biz, onun mücadelesine, halkın onu nasıl damgaladığına, onun kendi kimliğini yaratmaya çalışması ve başkalarının ona yakıştırdığı bir kişiliği kabul etmeyişine odaklanmalıyız."

"Ondan nefret ediyorum işte, tamam mı?" Aria patlamıştı. "Ve onu hiçbir zaman affetmeyeceğim!"

Elleriyle yüzünü kapattı. Yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu. Gözlerini kapattığında Byron ve Meredith'i, kitaptaki yasak âşıklar ve Ella'yı da Hester'in, kendisine haksızlık edilmiş, kindar kocasına benzetti. Ama hayat sanatı taklit ediyorsa, Byron ve Meredith acı çekiyor olmalılardı... Aria *değil*. Dün gece evi aramayı denedi, fakat Ella telefonu açıp Aria'nın sesini duyar duymaz telefonu yüzüne kapatmıştı. Beden dersindeyse Mike'a el salladığında, Mike hemen arkasını dönüp soyunma odasına koşmuştu. Kimse onun tarafında değildi.

"Sakin ol," dedi Ezra sessizce. "Bu önemli bir şey değil. Kitabı sevmemişsin sadece, tamam."

"Özür dilerim. Ben..." Avuç içlerindeki ılık gözyaşlarını hissediyordu. Ezra'nın odası bir den sessizliğe bürünmüştü. Sadece bilgisayarın, floresan lambanın ve okul bahçesindeki çocukların neşe dolu nidaları duyuluyordu–küçüklerin teneffüs vaktiydi.

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Ezra.

Aria, cekedinin koluyla gözlerini sildi. Kucağına aldığı bir kanepe yastığının üzerinde, çıkmak üzere olan bir düğmeyle oynamaya başladı. "Babam, üç sene önce bir öğrencisiyle ilişki yaşadı," diye konuya giriverdi. "Kendisi, Hollis'te profesördür. Bu gerçeği, bunca zamandır biliyordum ama babam, anneme söylemememi istedi. Kendisi şimdi o öğrencisiyle beraber... ve annem bunu öğrendi. Bunca zamandır da bildiğim için bana çok kızgın... ve şimdi babam da gitti."

"Aman tanrım," diye fısıldadı Ezra. "Bu yeni mi oldu?"

"Birkaç hafta önce, evet."

"Tanrım." Ezra bir süre tavana baktı. "Annenin de, babanın da yanlışı var bu durumda."

Aria omuz silkti. Çenesi tekrar titremeye başladı. "Annemden saklamamalıydım. Ama ne yapmalıydım ki?"

"Senin hatan değildi," dedi Ezra.

Sandalyesinden kalktı, masasının etrafından yürüdü ve üstündeki birkaç müsveddeyi kenara itecek masanın kenarına oturdu. "Pekâlâ, bunu çoğu kişiye anlatmadım ama ben lisedeyken, annemin doktoruyla öpüştüğünü gördüm. O zamanlar kanserdi ve babam da iş seyahatinde olduğu için kemoterapi seanslarına onu benim götürmemi istedi. Bir kere-

sinde, bekleme odasında annemi beklerken, tuvalete gitmem gerekti ve kalkıp tuvalete giderken, bir odanın kapısının açık olduğunu fark ettim. İçeri neden baktığımı bilmiyorum ama baktığımda… öpüşüyorlardı."

Aria yutkundu. "Ne yaptın peki?"

"Görmemiş gibi davrandım. Annem, onu gördüğümün farkında bile değildi. Yirmi dakika sonra, üstü başı düzgün, bir hışımla geri geldi. Bu konuyu gerçekten açmak istiyordum ama açamadım." Başını sağa sola salladı. "Dr. Poole. Ona bir daha hiç eskisi gibi bakmadım."

"Ebeveynlerinin boşandığını söylememiş miydin?" diye sordu Aria, Ezra'nın evinde ettikleri muhabbeti anımsayarak. "Annen, Dr. Poole'yle birliktelik yaşadı mı sonrasında?"

"Hayır." Ezra uzanıp, kutudan bir McNugget aldı. "Ayrılmaları birkaç sene sonra oldu. Dr. Poole ve kanser çoktan gitmişti."

"Tanrım," Aria'nın düşüp söyleyebildiği tek kelimeydi.

"Çok kötü bir şey." Ezra, masasının kenarında duran zen bahçesiyle oynamaya başladı. "Ebeveynlerimin evliliğini ilahlaştırmıştım. Problemler yaşadıklarını hiç fark etmemiştim. Kadın-erkek ilişkileri hakkındaki tüm fikirlerim yerle bir olmuştu."

"Benimki de," dedi Aria efkârlı bir şekilde, yerdeki bir yığın kâğıdı ayağıyla iterek. "Benimkiler, beraberken çok mutlu görünüyorlardı."

"Seninle bir ilgisi yok," dedi Ezra. "Bu, kendi tecrübemden öğrendiğim önemli bir şey. Bu onlarla alakalı. Ne yazık ki, acısını sen de çekiyorsun ama bu seni daha güçlü

kılıyor."

Aria sızlanarak başını koltuğa yasladı. "İnsanların bana bunu demelerinden nefret ediyorum. Yaşadıklarımın, her ne kadar kötü olurlarsa olsun, beni daha iyi bir insan yapacağı gibi şeyler."

Ezra sessizce güldü. "Aslında, ben de."

Aria, bu anı acı-tatlı hissederek gözlerini kapadı. Bütün bu olanları biriyle konuşmak için bekliyordu–gerçekten anlayan biriyle. Onunki gibi dağınık bir ailesi olduğu için Ezra'yı öpmek istedi.

Ya da belki de öpmek istemişti onu… sırf Ezra olduğu için.

Ezra'nın gözleri onunkilerle birleşti. Aria, Ezra'nın gözbebeklerinde kendi yansımasını görebiliyordu. Ezra, masanın üstündeki, çocuk menüsünden çıkan oyuncak arabayı Aria'nın kucağına düşsün diye itti. Ardından hafifçe gülümsedi.

"New York'ta bir kız arkadaşın var mı?" diye sordu Aria birden.

Ezra'nın alnı buruştu. "Kız arkadaş…" Birkaç kez göz kırptı. "*Vardı* ama bu yaz ayrıldık."

"Hm."

"Nereden çıktı bu?" diye sordu Ezra.

"Bazıları konuşuyordu da. Ben de… nasıl birisi olduğunu merak ettim."

Ezra'nın gözlerinde şeytani bir bakış belirdi fakat hemen kayboldu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. "Ne?" diye sordu Aria ona.

"Söylememeliyim."

"*Neyi?*"

"O..." Göz ucuyla Aria'ya baktı. "Senin yanına bile yanaşamaz."

Birden, ılık bir his Aria'yı sardı. Yavaşça, gözlerini Aria'dan ayırmadan masadan kalktı. Aria, koltuğun kenarına doğru ilerledi. Bu an sonsuzmuş gibiydi. Ardından Ezra öne doğru bir hamle yaptı ve Aria'yı omuzlarından tuttu ve onu kendisine doğru çekti. Aria'nın dudakları Ezra'nınkilerle buluştu. Onun yanaklarını tuttu. Ezra'ysa ellerini Aria'nın sırtına ve beline atmıştı. Birden ayrılıp birbirlerine baktılar ve tekrar öpüştüler. Ezra çok lezzetli kokuyordu; Pantene, Hint çayı ve sadece... Ezra olan bir şey kokuyordu. Aria hiç öpüşürken böyle hissetmemişti. Sean'la ya da herhangi biriyle.

Sean. Aklına o geldi. Dün gece *The Office*'in BBC versiyonunu izlerken, Sean'ın ona sarılması. Biyoloji dersinde kurbağa kesmelerinden önce onu öpüp okşaması. Sean'ın ailesiyle yedikleri yemek sırasında elini tutması. Sean onun *erkek arkadaşıydı*.

Aria, Ezra'yı itip ondan uzaklaştı. "Gitmem gerek." Biri termostatı elli derece yükseltmiş gibi terlemişti. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarak ve yanakları kızarmış bir halde eşyalarını topladı.

"Ödev süremi uzattığın için teşekkür ederim," diyerek acemice kapıyı itip, kendini dışarı attı.

Koridora çıktığında birkaç derin nefes aldı. İleride bir silüet köşeyi dönmüştü. Aria aniden gerildi. *Birisi onları görmüştü*.

Ezra'nın kapısında bir şey gördü ve gözleri büyüdü.

Biri, beyaz tahtadaki bütün eski mesajları silmiş, yerine tanıdık olmayan pembe bir keçeli kalemle bir şey yazmıştı.

Dikkat, dikkat! Ben her zaman izlemedeyim. –A

Ve altta, küçük harflerle şu yazıyordu:

İşte sana ikinci ipucu: Onun arka bahçesini, avucunuzun için gibi bilirdiniz. Ama biriniz için burası, çok daha tanıdıktı.

Aria, cekedinin kolunu çekiştirerek, hızlıca yazıyı sildi. İmzaya geldiğindeyse daha da sertçe silmeye başladı. Sildi, sildi ve sildi, ta ki *A* harfinden hiç iz kalmayana dek.

21

K-A-H-R-E-T-S-İ-N NASIL YAZILIR?

Perşembe akşamı, Spencer, Rosewood Golf Kulübü restoranının kırmızı, lüks koltuklarından birine oturdu ve camdan dışarı baktı. Golf sahasında, haki renkli, V-yaka süveterleriyle birkaç orta yaşlı adam, güneş batmadan birkaç delik daha oynamaya çalışıyorlardı. Dışarıdaki masalardaysa insanlar, yazdan kalma son günleri, cin tonik içerek, karides ve bruseta yiyerek değerlendirmeye çalışıyorlardı. Bay ve Bayan Hastings, Bombay Sapphire martinilerini karıştırıp birbirlerine baktılar.

"Kadeh kaldırmayı teklif ediyorum." Bayan Hastings, lüleli sarı saçlarını, üç karat elmas yüzüğü camdan içeri gi-

ren güneş ışınlarıyla parlayarak, kulaklarının arkasına attı. Spencer'ın ebeveynleri ne zaman bir şey içseler kadeh kaldırırlardı–su için bile.

Bayan Hastings kadehini kaldırdı. "Spencer'ın Altın Orkide finallerine kalması şerefine."

Bay Hastings kadehini tokuşturdu. "*Ve* bu pazar günü *Sentinel*'in kapağında olmasına."

Spencer kendi kadehini de kaldırdı ve onlarla tokuşturdu fakat bu gönülsüzce bir çabaydı. O, burada olmak istemiyordu. Evde, korunaklı ve güvende olmak istiyordu. Bu sabah Dr. Evans'la yaşadığı o garip seansı düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Gördüğü şey–Alison'un kaybolduğu gece onunla yaşadığı unutulmuş kavga–aklından çıkmıyordu. Daha önce neden hatırlamamıştı? Dahası var mıydı? Ya Alison'un katilini de *gördüyse*?

"Tebrikler Spencer," diyerek düşüncelerini böldü annesi. "Umarım kazanırsın."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Spencer. Ardından yeşil mendilini bir akordiyon gibi katladı ve daha sonra bütün masadaki mendillere de aynısını yaptı.

"Bir şeyden dolayı mı gerginsin?" Annesi, onu mendillerle uğraşırken dürttü.

Spencer hemen bıraktı. "Hayır," dedi çabucak. Her gözlerini kapayışta, yine o anı içinde, Alison'la beraberdi. Şimdi çok daha anlaşılırdı. Ambarın yanındaki hanımeli çiçeklerinin kokusunu alabiliyor, yaz akşamı meltemini hissediyor ve ateş böceklerini görebiliyordu. Ama bu gerçek olamazdı.

Başını kaldırdığında, ebeveynleri ona tuhaf bir şekilde bakıyorlardı. Muhtemelen ona bir soru sormuşlardı ve Spencer duymamıştı. Hayatında ilk defa, Melissa'nın yanlarında olup konuyu başka yere çekmesini istedi.

"Doktor yüzünden mi gerginsin?" diye fısıldadı annesi.

Spencer sırıtmadan edemedi–annesinin Dr. Evans'a, "terapist" değil de "doktor" demesine bayılıyordu. "Hayır. Ben iyiyim."

"Doktorla olan seanslarınızda..." Kravatının tokasıyla oynayan babası, bir kelime arayışı içerisinde olduğunu belli ediyordu. "...başarılı olduğunuzu düşünüyor musun?"

Spencer, çatalıyla oynuyordu. *Başarıyı açıkla*, demek istedi.

Cevabını veremeden, garson göründü. Senelerdir onlara hizmet eden aynı garsondu bu, Winnie-the-Pooh sesli, kısa, kel bir adam. "Merhaba, Bay ve Bayan Hastings." Pooh, babasının elini sıktı. "Ve Spencer. Çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Spencer, öyle görünmediğine de gayet emindi. Çim hokeyi oynadığından beri saçını yıkamamıştı ve en son aynaya baktığında gözleri vahşi ve korkmuş gibi duruyorlardı. Gözleri sürekli seğiriyordu ve devamlı restoranın içinde onları izleyen biri var mı diye bakınıyordu.

"Bu akşam nasılsınız?" diye sordu Pooh. Spencer'ın az önce akordeon yaptığı mendilleri birer birer herkesin kucağına yerleştirdi. "Özel bir sebepten dolayı mı buradasınız?"

"Aslında, evet," dedi hemen Bayan Hastings. "Spencer, altın Orkide yarışmasında finallere kaldı. Bu çok büyük bir akademik ödüldür."

"*Anne*," dedi Spencer. Annesinin, aile başarılarını reklam etmesinden nefret ediyordu. Özellikle Spencer hile yap-

tıysa.

"Bu muhteşem!" dedi Pooh seslice. "Bir kez de *iyi* bir haber duymak çok güzel." Biraz eğilerek yaklaştı. "Misafirlerimizin çoğu, herkesin konuştuğu şu sapığı gördüklerini söylüyorlar. Bazıları, dün gece onu bu kulübün yakınlarında bile görmüşler."

"Bu kasabanın başına gelenler yetmedi mi?" dedi Bay Hastings.

Bayan Hastings endişe içinde kocasına baktı. "Biliyor musun, geçen pazartesi Spencer doktordayken oraya gittiğimde birinin bana baktığını gördüm."

Spencer birden başını kaldırdı, kalbi hızlı atmaya başlamıştı. "İyice bakabildin mi?"

Bayan Hastings omuzlarını silkti. "Maalesef."

"Bazı insanlar onun erkek olduğunu söyledi. Bazılarıysa kadın diyor," dedi Pooh.

Hepsi dertli bir halde başlarını sağa sola salladılar.

Pooh siparişleri aldı. Spencer, ahi usulü ton balığı istediğini mırıldanarak söyledi–bu, çocuk menüsünden sipariş vermeyi bırakalı, orada yediği tek şeydi. Garson arkasını dönüp gittiğinde, Spencer gözlerini kısarak etrafa bakındı. Hasır sandalyeli, bola şamandıralı ve bronz büstlü bir yerdi ve köhne temalıydı. Duvarda hâlâ, içinde kocaman ve çirkin bir mürekkep balığı, katil balina ve bir de Owen Wilson stili kırık burun figürlü bir deniz oğlanı olan büyük bir okyanus resmi vardı. Spencer, Alison ve diğerleri buraya akşam yemeğine geldikleri zamanlar–altı ve yedinci sınıfta bunu yapmak çok önemli bir şeydi–deniz oğlanının yanına oturmaya bayılırlardı. Bir keresinde, Mona Vanderwaal ve Chassey

Bledsoe buraya yalnız gelmişlerdi ve daha sonra bunu öğrenen Alison, Mona ve Chassey'in deniz oğlanına büyük bir Fransız öpücüğü vermelerini talep etmişti. Duvardaki deniz oğlanı resminin dudaklarına doğru dillerini çıkarırken ikisinin de gözlerinden utanç yaşları akıyordu.

Alison çok acımasızdı, diye düşündü Spencer. O anı tekrar aklına geldi. *Bunu alamazsın*, diyordu Alison. Spencer neden bu kadar sinirlenmişti? Spencer, Alison'un Melissa'ya lan hakkındaki sırrı açıklayacağını düşünmüştü o gece. Bu yüzden miydi? Ve Dr. Evans, insanlar başlarına gelen kötü şeyleri bazen beyinlerinden silerler derken tam ne kast ediyordu? Spencer bunu daha önce yapmış mıydı yani?

"Anne?" Spencer birden meraklandı. "Benim hiç bazı şeyleri unuttuğumu hatırlıyor musun? Hani... hafıza kaybı gibi mesela."

Annesi içeceğini tam içerken durdu. "N-niye sordun?"

Spencer, ensesinde bir irkilme hissetti. Annesinin yüzünde, kardeşi, yani Spencer'ın dayısı Daniel'in bir partide içkiyi fazla kaçırıp, sümenaltı edilmiş bazı aile sırlarını ağzından kaçırdığı zamanki, *bununla uğraşmak istemiyorum* ifadesi vardı. Spencer, büyükannesinin bir ara morfin bağımlılığı olduğunu ve teyzesi Penelope'nin on yedi yaşında doğurduğu çocuğu evlatlık verdiğini bu şekilde öğrenmişti. "Bir dakika, unuttuğum *oldu* mu yani?"

Annesi, tabağının taraklı köşesiyle biraz oynadı. "Yedi yaşındaydın. Grip olmuştun."

Annesinin ensesindeki tüyler kalkmıştı ki bu onun nefesini tuttuğu anlamına geliyordu. Aynı zamanda Spencer'a her şeyi anlatmadığını da gösteriyordu. "*Anne*."

Annesi parmaklarını martini kadehinin kenarlarında gezdirdi. "Önemli bir şey değil."

"Of, söyle artık Veronica," dedi babası aksice. "Bunu kaldırabilir."

Bayan Hastings derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, Melissa, sen ve ben Franklin Enstitüsüne gitmiştik–ikiniz o içinde gezilebilen kalp sergisini çok severdiniz. Hatırladın mı?

"Tabi ki," dedi Spencer. Franklin Enstitüsü sergisi beş yüz metrekarelik bir alanı kaplıyordu, damarlar Spencer'ın kolu kadardı ve kalp o kadar sesli atardı ki, kalp karıncığına girdiğiniz zaman duyabildiğiniz tek şey bu olurdu.

"Oradan çıkmış, arabamıza doğru yürüyorduk," diye devam etti annesi, başı eğik önüne bakıyordu. "Yürürken bir adam bizi durdurdu." Durdu ve kocasının elini tuttu. İkisi de çok vakur görünüyordu. "Elinde… elinde bir silah vardı, cekedinin altında tutuyordu. Cüzdanımı istedi."

Spencer'ın gözleri büyüdü. "*Ne?*"

"Bizi kaldırımda yüzükoyun yatırdı." Bayan Hastings'in dudakları titredi. "Cüzdan umurumda değildi, siz kızlar için çok korkmuştum. Hıçkırarak ağlıyordunuz. Sen sürekli ölecek miyiz diye sorup duruyordun."

Spencer, heyecandan kucağındaki mendilin kenarlarını kıvırmaya başladı. Bunu hatırlamıyordu.

"Adam daha sonra, yüze kadar saydıktan sonra kalkabileceğimi söyledi," dedi annesi. "Olay olup bittikten sonra arabaya koştuk ve eve doğru yol aldık. Hız sınırımız neredeyse otuz kilometre üzerine seyrettim. Bir polis tarafından çevrilmediğimiz bir mucizeydi."

Biraz durdu ve içkisinden bir yudum aldı. Mutfakta, bi-

rileri yere bir düzine tabak düşürdü ve müşterilerin hepsi aynı anda, aynı yöne doğru dönüp baktılar ama Bayan Hastings sanki duymamış gibi davrandı. "Eve döndüğümüzde ateşin çıktı," diye devam etti. "Aniden olmuştu. Biz de seni alıp acile götürdük." Menenjit olmandan korkuyorduk–o zamanlarda, bir iki kasaba uzağımızda bir vaka görülmüştü. Test sonuçların gelene kadar, seni tekrar evden acile götürmemiz gerekebilir diye evden pek uzaklaşmıyorduk. Melissa'nın ulusal heceleme yarışmasını kaçırdık. Onu hazırlanırken hatırlıyor musun?"

Spencer hatırlamıştı. Bazen Melissa ve o, bu yarışmayı prova ederlerdi–Melissa yarışmacı, Spencer'sa ona, uzun bir listeden hecelemesi için kelimeler veren jüri olurdu. Bu, Melissa ve Spencer'ın birbirlerini sevdikleri zamanlardaydı. Melissa'ya göre, Spencer o gün çim hokeyi maçı var diye yarışmada onu ekmişti. "Melissa yine de yarışmaya katılabildi mi?"

"Evet, ama Yolanda'nın ailesiyle beraber gitti. Arkadaşı Yolanda'yı hatırlıyor musun? Melissa'yle beraber bir sürü bilgi yarışmasına katılmışlardı."

Spencer kaşlarını çattı. "Yolanda Hensler?"

"Evet."

"Melissa asla Yolanda'nın–" Spencer kendini durdurdu. Melissa, Yolanda Hensler'in hiçbir zaman arkadaşı olmamıştı diyecekti. Yolanda, büyüklerin yanında cici bici ama özelinde terör estiren tip bir kızdı. Yolanda'nın bir keresinde Melissa'ya bütün bilgi yarışması sorularını, Melissa ona milyon kez çişi olduğunu söylemesine rağmen durmaksızın sorduruşu ve Melissa en sonunda dayanamayarak altına kaçırıp,

Yolanda'nın Lilly Pulitzer yorganını mahvedişi, Spencer'ın aklından çıkmamıştı.

"Neyse, bir hafta sonra ateşin düştü, dedi annesi. "Ama uyandığında, bütün olanları unutmuştun. Franklin Enstitüsüne gidişimizi hatırlıyordun ama sana o soyguncu adamı sorduğumda 'Ne soyguncusu?' demiştin. Acile gidişimizi, testlerin yapılışını ve hasta hasta evde yattığını hatırlamıyordun. Hiçbir şeyi hatırlamıyordun. Sanki hepsini... silmiştin. O yaz boyunca gözümüz hep senin üzerinde oldu. Tekrar hastalanırsın diye endişelendik. Melissa'yla ana-kız Colorado kayak kampımızı iptal etmiştik ve New York'taki şu büyük piyano resitalini de kaçırmıştık ama sanırım Melissa anlayışla karşıladı."

Spencer'ın kalbi hızla atıyordu. "Bunu bana niye biri daha önce söylemedi?"

Annesi, babasına baktı. "Bütün olup bitenler çok tuhaftı. Bütün bir haftayı unutmuş olduğunu bilmek seni çok üzebilir diye söylemedik. Çok endişelenirsin sen çünkü."

Spencer, masanın kenarını sıktı. *Hayatımın bir haftasından fazlasını kaybetmiş olabilirim*, demek istedi ebeveynlerine. Ya bu benim tek kendimden geçişim değilse?

Gözlerini kapadı. Duyduğu tek şey, o anının içindeki sesti. Ya Alison kaybolmadan önce de kendinden geçmiş olduysa? O geceye dair ne kaçırmış olabilirdi?

Pooh, buharı tüten yemekleri servis ederken, Spencer titremeye başlamıştı. Annesi ona döndü. "Spencer? Neyin var?" Hemen kocasına döndü. "Böyle olacağını biliyordum. Söyletmemeliydin bana."

"Spencer?" Babası, elini Spencer'ın gözünü önünde

sallıyordu. "İyi misin?"

Spencer, dudaklarının sanki lokal anestezi yapılmış gibi uyuştuğunu hissetti. "Korkuyorum."

"Korkuyor musun?" diye tekrar etti babası, öne eğilerek. "Neden?"

Spencer gözlerini kırptı. Zaman zaman gördüğü, içinde babasına bir şeyler söylemek istediği ama söyleyemediği o rüyayı yeniden görür gibi oldu. Ağzından kelimeler yerine bir deniz kabuğu çıkıyordu. Ya da bir salyangoz. Bulut gibi yoğun, mor bir duman. Hemen ağzını kapadı. Aradığı cevabı birden fark etmişti–neden korktuğunu sonunda anlamıştı.

Kendisinden.

22

ROSEWOOD GİBİSİ YOKTUR- BİN METREDEN BAKINCA

Cuma sabahı, Hanna, Lucas'ın bordo Volkswagen Jetta'sından indi. Ridley Creek State Park'ın otoparkındalardı ve güneş daha doğmamış sayılırdı.

"Bana kendimi iyi hissettirecek o büyük sürpriz bu mu?" Etrafına bakınıyordu. Ridley Creek Park'ın irili ufaklı çiçek bahçeleri ve koşu yolları vardı. Koşu şortları ve uzun kollu tişörtleriyle birkaç kız yanlarından geçti. Ardından renkli şortlar giymiş bisikletli erkekler. Bu insanlar Hanna'ya kendini tembel ve şişman hissettirmişti. İşte burada, daha saat altı bile olmamışken, bu insanlar resmen kalori yakıyorlardı.

Bahse girerim, dün gece de kaşarlı, balık şekilli o krakerlerden bir kutu yememişlerdi.

"Sana söyleyemem," diye cevapladı Lucas. "Söylersem sürprizi kaçar."

Hanna sızlandı. Havada yanık yaprak gibi bir koku vardı ki Hanna bunu hep ürkünç bulurdu. Çakıl taşlı yolda yürürken sanki birisi gülüyormuş gibi geldi. Hemen arkasını döndü, etrafına baktı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Lucas, birkaç adım öteden.

Hanna ağaçları gösterdi. "Birini görüyor musun?"

Lucas uzağa bakabilmek için elini, gözlerinin üstüne gölge düşsün diye alnına koydu ve baktı. "Sapık yüzünden mi endişelisin?"

"Galiba, evet."

Endişe ve stresten dolayı karnına neredeyse ağrılar girecekti. Alacakaranlıkta buraya arabayla gelirken, arkadan birinin onları takip ettiğini düşünmüştü. A? Mona'nın Bill Beach'teki plastik cerrahi kliniğine gittiğine dair gelen not, Hanna'nın aklından çıkmıyordu. Bir yerde, mantıklıydı aslında–Mona tenini gösterecek pek fazla şey giymezdi, Hanna'dan çok daha zayıf olmasına rağmen. Ama plastik cerrahi–göğüs büyütme dışında tabi ki–biraz... utanılacak bir şeydi. Bu, genetiğinin sana karşı olması demekti ve ideal vücuda kavuşmak için de pek egzersiz yapamadığın anlamına geliyordu. Eğer Hanna, Mona hakkındaki bu dedikoduyu yayarsa, Mona'nın popülerlik oranı mutlak suretle düşecekti. Başka bir kız olsaydı, Hanna bunu gözünü kırpmadan yapardı... ama Mona? Onun canını yakarsa, kendi canı da yanardı.

"Bir şey yok," dedi Lucas, çakıl taşlı yolda yürümeye devam ederek. "Sapık, insanları sadece evlerinde dikizliyormuş."

Hanna gergin bir şekilde gözlerini ovuşturdu. İlk defa, maskarasını bulaştırmaktan endişelenmemişti. Zaten neredeyse hiç makyaj yapmamıştı bu sabah. Juicy velur pantolon ve genelde koşu yaptığında giydiği, kapüşonlu, gri süveterini giymişti. Bunlar, bunun özel bir buluşma *olmadığını* gösteren işaretlerdi.

Kendisini almaya geldiğinde, Lucas'ın üzerinde kot pantolon, buruşuk bir tişört ve onunki gibi gri bir süveter olduğu için rahatlamıştı Hanna. Bir de, arabaya giderken bir yerde kümelenmiş bir yaprak yığını görüp, ortasına dalıp onları dağıtmıştı, tıpkı Hanna'nın minyatür doberman köpeği olan Dot gibi. Bu aslında biraz tatlıydı. Fakat, kesinlikle Lucas'ın tatlı olduğunu düşünmekten farklıydı.

Daha sonra bir açıklığa yaklaştılar ve Lucas arkasını döndü. "Sürprizini görmeye hazır mısın?"

"Bu güzel bir şey olursa iyi olur." Hanna gözlerini yuvarladı. "Hâlâ yatakta olabilirdim."

Lucas ona tekrar liderlik etti ve ormanı geçtiler. İleride-ki açıklıkta, gökkuşağı renklerinde bir sıcak hava balonu vardı. Daha tam hazır değildi ve sepeti yan yatıktı. Balonun etrafında birkaç adam vardı ve körükleri çalıştırmaya başlamak üzerelerdi.

"Ta-daaa!" diye bağırdı Lucas.

"Aman ne âlâ." Hanna eliyle gözlerini kapamıştı. "Bu adamların balonu üflemelerini mi izleyeceğim yani?" Bunun

iyi bir fikir olmadığını *biliyordu*. Lucas çok aptaldı.

"Tam olarak değil." Lucas gururla göğsünü gererek ve parmak uçlarına kalkarak ona baktı. "Onunla beraber *havalanacaksın*."

"Ne?" diye ciyakladı Hanna. "*Tek başıma* mı?"

Lucas, kapıya vurur gibi, Hanna'nın başının üstüne hafifçe vurdu. "Ben de seninle geliyorum herhalde. Günaydın!" Ardından da balona yöneldi. "Bu balonları uçurmak için lisansım var. Bir Cessna uçurmayı da öğreniyorum şu anda. Ama en büyük başarım budur." Lucas, paslanmaz çelik bir karafayı kaldırıp Hanna'ya gösterdi. "Bu sabah, bizim için smoothie* yaptım. Karıştırıcıyı ilk kullanışımdı–herhangi bir mutfak aletini ilk kullanışımdı desem daha doğru olur. Benimle gurur duymuyor musun?"

Hanna sırıttı. Sean eskiden ona hep bir şeyler pişirirdi ki bu Hanna'nın kendisini şımarmış değil de yetersiz hissetmesini sağlardı. Lucas'ın çocuksu budalalığı, Hanna'nın hoşuna gitmişti.

"Evet, gurur duyuyorum." Hanna gülümsedi. "Ve tabi ki seninle o ölüm tuzağına binerim."

Balon şişmanladıktan ve gerginleştikten sonra, ikisi de sepete bindiler ve Lucas balona ilk alevi verdi. Saniyeler içinde havalanmaya başlamışlardı. Hanna, bazen asansörde olduğu gibi midesinin bulanmadığına ve aşağıya baktığında o iki kişinin, yemyeşil alan üzerinde küçük benekler gibi gö-

* Çeşitli meyvelerle ya da dondurmayla tatlandırılan ve yoğurt ya da sütle yapılan püre kıvamında bir içecek.

rünmelerine şaşırdı. Lucas'ın otoparktaki kırmızı Jetta'sını gördü... ardından balıkçı koyunu, ardından kıvrımlı koşu yolunu ve son olarak 352. Karayolunu.

"İşte Hollis'in çan kulesi!" diye bağırdı Hanna heyecanlı bir şekilde eliyle göstererek.

"Güzel, değil mi?" Lucas gülümsedi.

"*Öyle*," diyerek kabul etti Hanna. Burası çok güzel ve sessizdi. Trafik yoktu, sinir bozan kuşlar yoktu, sadece rüzgârın sesi vardı. En önemlisi, *A* burada değildi. Hanna kendini çok özgür hissetmişti. Bir yanı, sanki Oz Büyücüsü gibi hep balonla uçmak istedi.

Viktorya döneminden kalma evleri ve dağınık çimenleriyle, Eski Hollis semtinin üzerinden geçtiler. Ardındansa Kral James Alışveriş Merkezinin üzerinden geçtiler, otoparkı neredeyse bomboştu. Quaker yatılı okulu üzerinden geçerken, Hanna sırıttı. Okulun ön bahçesinde, Prens Penn'in Penisi adlı bir dikili taş vardı.

Alison DiLaurentis'in eski evinin üstünden geçtiler. Buradan çok huzurlu görünüyordu. Hemen yanındaysa, yel değirmeni, ahırları, ambarı ve kenarı taşla çevrili havuzuyla Spencer'ın evi vardı. Birkaç ev aşağıdaki güzel kiremitli evse, bahçenin yanındaki garajı ve dolu dolu kiraz ağaçlarıyla Mona'nındı. Bir kerestinde çatıya, yansımalı boyayla *HM + MV = SONZUZA KADAR* yazmışlardı. Yukarıdan nasıl göründüğünü bilemiyorlardı tabi. Hanna, bu haberi vermek için BlackBerry'sine sarıldı.

Ardından hatırladı. Artık arkadaş değillerdi. Derin bir nefes aldı.

"İyi misin?" diye sordu Lucas.

Hanna uzaklara baktı. "Evet. İyiyim."

Lucas kaşlarını çattı. "Okuldaki Doğaüstü Kulübü'ndeyim. Akıl okuma denemeleri yapıyoruz. Seninkini okuyabilirim." Gözlerini kapadı ve parmaklarını şakağına götürdü. "Üzgünsün, çünkü... Mona, doğum günü partisini sensiz verecek."

Hanna gırtlağından güldü. Bunu anlamak sanki çok zordu. Lucas'la zaten tuvalette karşılaşmışlardı. Smoothie karafasının kapağını açtı. "Akla hayale gelebilecek her türlü okul kulübüne niye üyesin sen?" Bu yönüyle Spencer'dan biraz daha inek biriydi Lucas.

Lucas gözlerini açtı. Gözleri açık mavi renkli ve çok berraktı–şu 64-Crayola pastel boyalarında olan peygamber çiçeği rengi gibiydi. "Sürekli meşgul olmayı seviyorum. Meşgul değilsem düşünmeye başlıyorum."

"Neyi?"

Lucas'ın âdem elması, yutkunduğunu gösteren bir şekilde hareket etti. "Bir sene önce, ağabeyim kendini öldürmeyi denedi."

Hanna'nın gözleri büyüdü.

"Manik depresyonu var. İlaçlarını almayı bırakmıştı ve... ardından ona bir şeyler oldu. Bir avuç dolusu aspirin almış, onu oturma odasında baygın bulmuştum. Şu anda bir ruh hastalıkları hastanesinde. Ona yine bir sürü ilaç veriyorlar ve... artık eskisi gibi biri değil işte..."

"Rosewood Day'e gitmiş miydi?" diye sordu Hanna.

"Evet, ama o bizden altı yaş büyük. Muhtemelen hatırlamazsın."

"Tanrım. Çok üzüldüm," diye fısıldadı Hanna. "Bu çok

feci."

Lucas omuz silkti. "Çoğu insan muhtemelen odasında oturup kafayı bulur ama bir şeylerle meşgul olmak bana daha iyi geliyor."

Hanna kollarını bağladı. "Benim kendimi iyi hissetme yöntemim her türlü peynirli çerezi yiyip ardından kusmak."

Hemen ağzını kapadı. Bunu söylediğine inanamıyordu.

Lucas bir kaşını kaldırdı. "Peynirli çerezler mi? Cheez-Its? Doritos?"

"Hı-hı." Hanna, balon sepetinin ahşap zeminine bakıyordu.

Lucas'ın parmakları, sanki başka bir şey düşünmeye çabalıyor gibi kıpır kıpırdı. Elleri güçlü ve biçimliydi ve çok güzel masaj yapabilirlermiş gibi görünüyordu. Birden, Hanna onlara dokunmak istedi. "Kuzenim de aynı... problemi... yaşamıştı," dedi Lucas sakince. "Ama bunu aştı."

"Nasıl?"

"Taşındı ve mutlu oldu."

Hanna, sepetin kenarına yaklaşarak yeryüzüne baktı. Rosewood'un en zengin semti olan Cheswold üzerinden geçiyorlardı. Hanna, hep bir Cheswold evinde yaşamak istemişti ve buradan bakınca, sokak seviyesinden daha güzel görünüyorlardı. Aslında, biraz da katı, resmî ve gerçek dışı görünüyorlardı–içinde yaşanabilecek bir şeyden ziyade, daha çok, bir ev *fikrinden* ibaretlerdi.

"Eskiden mutluydum," diyerek iç çekti Hanna. "Peynirli çerezler hakkında dediğim... o şeyi yapmadım... senelerdir. Ama son zamanlarda hayatım çok berbatlaştı. Mona'yla olanlar için çok üzgünüm. Ama dahası var. Kısacası,

her şey. O ilk notu aldıktan sonra olaylar kötüden betere döndü."

"Geri al." Lucas dikkat kesildi. "Notu mu?"

Hanna donakaldı. A'dan bahsetmek istememişti. "Son zamanlarda biri benimle uğraşmak için, özel konular hakkında not filan bırakıyor da." Lucas'ı göz ucuyla kesti, ilgilenmediğini görmek istiyordu–erkeklerin çoğu ilgilenmezdi. Fakat maalesef, o endişelenmiş görünüyordu.

"Bu adice bir şey gibi görünüyor." Lucas kaşlarını çattı. "Kim yolluyor onları?"

"Bilmiyorum. İlk önce Alison DiLaurentis sanmıştım." Biraz durdu, gözlerine giren saçlarını arkaya attı. "Bu çok aptalca, biliyorum, ama ilk notlar sadece onun bildiği şeyler üzerineydi."

Lucas'ın yüz ifadesi daha da endişeli bir hale gelmişti. "Alison'ın cesedi bulunalı ne kadar oldu? Bir ay filan herhalde. Birisi de onu taklit mi ediyor? Bu çok... acayip."

Hanna eliyle, ona yanıldığını belli etti. "Hayır, notları, Alison'un cesedi bulunmadan önce almaya başladım. Daha kimse onun ölü olduğunu bilmiyordu..." Biraz başı ağrımaya başlamıştı. "Bu çok kafa karıştırıcı bir şey... kafanı yorma. Bunu söylediğimi unut."

Lucas huzursuzca ona baktı. "Belki de polisi aramalısın."

Hanna burnunu çekti. "O her kimse, herhangi bir kanunu çiğnemiyor."

"Kiminle de muhatap olduğunu bilmiyorsun ama," dedi Lucas.

"Muhtemelen küçük salak bir çocuktur."

Lucas durdu. "Eğer birisi tarafından, telefon şakalarıyla filan rahatsız ediliyorsanız, o kişi mutlaka bir tanıdığınız demez mi polisler? Bir keresinde bir suç şovunda görmüştüm."

Hanna'ya bir ürperme geldi. A'nın notunu düşündü– *Eski arkadaşlarından biri, senden bir şey saklıyor. Büyük bir şey.* Tekrar Spencer'ı düşündü. Spencer'ın babası, Alison'un kayboluşunun üzerinden uzun zaman geçmeden, kızları Vahşi Su Krallığı'na götürmüştü. Evlerinden çok uzakta olmayan bir su parkıydı burası. Şeytan Kayalıkları'nın merdivenlerini tırmanırken Hanna, Spencer'a, Alison'la aralarında bir husumet olup olmadığını sordu.

Spencer'ın yüzü, ipli Tommy Hilfiger bikinisinin, Merlot şarabı rengine bürünmüştü. "Bunu neden soruyorsun?"

Hanna, köpükten yapılmış salını göğsünün üzerinde tutarak, şaşırdığını belli edecek şekilde kaşlarını çatmıştı. "Merak ettim canım sadece."

Spencer ona yaklaştı. Etraf sanki sessizleşmişti, su ve insan sesleri uçup gitmişti. "Alison'a kızgın değildim. O bana kızgındı. Neden olduğu hakkında da hiçbir fikrim yok, tamam mı?" Ardından yüz seksen derece dönüp ahşap merdivenlerden aşağı, sırada bekleyen çocukları resmen iterek indi.

Hanna gerginlikten ayak parmaklarını sıkmıştı. Bu olay uzun zamandır aklına gelmemişti.

Lucas öksürdü. "Notlar ne hakkında? Peynirli çerezleri yiyip kusmanla alakalı mı?"

Hanna, Rosewood Abbey'in çatı pencerelerine bakıyordu, Alison'un cenazesinin kaldırıldığı yerdi. *Söyle gitsin,*

diye düşündü. Lucas'a, A'dan bahsetmişti zaten–geri kalanı neden olmasın? Altıncı sınıftaki kamp gezisinde yaptıkları güven egzersizi gibiydi bu: Ranzasından bir kız olan Viviana Rogers arkasında duruyordu ve Hanna'ysa ona sırtı dönük halde çimene çakılmak yerine, Viviana'nın onu tutacağına inanarak, kendini geriye doğru bırakmalıydı.

"Evet, peynirlilerle alakalı," dedi sessizce. "Ve... herhâlde, benim hakkımdaki diğer şeyleri duymuşsundur. Hakkımda birçok dedikodu dolaşıyor etrafta. Babam gibi. Birkaç sene önce taşındı ve artık güzel mi güzel üvey kızıyla yaşıyor. O *iki* beden giyiyor."

"Sen kaç beden giyiyorsun ki?" diye sordu, kafası karışan Lucas.

Hanna, bu soruyu duymazdan gelerek derin bir nefes aldı. "Ve de hırsızlık yaparken yakalandım–Tiffany mağazasından takı ve Sean Ackard'ın babasının arabasını çaldım."

Hanna başını kaldırdığında, tiksinti ve nefretten dolayı sepetin öbür tarafına kaçmamış olan Lucas'ı görünce, açıkçası şaşırmıştı. "Yedinci sınıfta, şişman ve çirkin bir palyaçoydum. Alison'la arkadaş olmama rağmen kendimi bir... hiçmiş gibi hissediyordum. Mona ve ben değişmek için çok uğraştık ve... *Alison* gibi olabileceğimizi düşünmüştük. Bir süre işe yaramıştı ama sonra olmadı."

Problemlerini kendi ağzından duymak ona kendini bir ezik gibi hissettirmişti. Fakat kendini, Mona'yla kasaba dışındaki bir kaplıca merkezine gidip kolon terapisi yaptırdıklarından sonraki kadar iyi hissediyordu. Terapi süreci iğrençti fakat sonrasında, kendini çok hafif hissetmişti.

"İyi ki Alison değilsin," dedi Lucas sessizce.

Hanna gözlerini yuvarladı. "Alison'ı herkes severdi."

"Ben sevmezdim." Lucas, Hanna'nın şaşkın bakışlarını görmezden geldi. "Bunu söylemek kötü biliyorum ve başına gelen şeyden dolayı da çok kötü hissediyorum kendimi ama o bana pek de iyi davranmazdı." Balona bir kez daha ateş verdi. "Yedinci sınıftayken, Alison, benim hermafrodit olduğuma dair bir dedikodu yaymıştı."

Hanna, ona keskin bir bakış attı. "Bu dedikoduyu Alison başlatmadı."

"O başlattı. Aslında, biraz da ben başlatmış oldum. Ben futbol oynarken, bana hermafrodit olup olmadığımı sordu. Bilmediğimi söyledim–hermafroditin ne demek olduğunu *bilmiyordum* bile. Ondan sonra, bana güldü ve herkese söyledi. Daha sonra, araştırıp öğrendiğimdeyse çok geçti–dedikodu her yere yayılmıştı."

Hanna inanmayan gözlerle ona baktı. "Alison böyle bir şey yapmaz."

Aslında... *yapardı*. Jenna Cavanaugh'a, Kör lakabını takan oydu. Toby'nin balık gibi solungaçlarını olduğunu söyleyen de oydu. Herkes Alison'un dediğini İncil'miş gibi kabul ediyordu.

Hanna, düşünceli bir halde manzaraya bakıyordu. Lucas'ın hermafrodit olduğuna dair o dedikodu, Lucas'ın, Hanna'ya, Şeker Günü'nde kalp şeklinde bir kutu çikolata yollayacağını öğrenmelerinden hemen sonra başlamıştı. Hatta, Alison'la Hanna bunu kutlamak amacıyla simli cepleri olan bir Sevens kot pantolon almaya bile gitmişlerdi. Alison, Hanna'ya kotu çok beğendiğini de söylemişti ama muhtemelen

yalan söylemişti.

"Bir de çirkin olduğunu söylememelisin, Hanna," dedi Lucas. "Sen çok, *çok* güzelsin."

Hanna, tişörtünün yakasını çenesine koydu. Sürpriz bir şekilde utanmıştı.

"Öylesin. Gözlerimi senden alamıyorum." Lucas yüzünü ekşitti. "Eyvah. Arkadaşlık durumunu *tamamen* aştım, değil mi?"

"Önemli değil." Hanna'yı ateş basmıştı. Güzel olduğunun söylenmesini duymak ona çok iyi hissettirmişti. Bunu, ona en son kim söylemişti? Lucas, mükemmel Sean'dan olabildiğince farklıydı. Lucas leylek gibi uzundu, Rive Gauche'deki işi ve Doğaüstü Kulübü'yle, havalı olmaktan çok uzaktı. Arabasının arkasındaki yapışkanın üzeride yazan SCISSOR SISTERS da, ya bir müzik grubu, ya bir güzellik salonu ya da bir tarikattı. Ama bundan ötesi vardı–ulaşmak için biraz kazmanız gerekiyordu, tıpkı Hanna ve babasının, bir metal detektörüyle New Jersey sahillerini alt üst ettikleri zamanki gibi. Saatlerce uğraşmışlardı ve nihayetinde, kumların altında bir değil tam iki pırlanta küpe bulmuşlardı.

"Pekâlâ, dinle," dedi Lucas. "Ben de Mona'nın partisine davetli değilim. Cumartesi buluşup bir anti-parti yapmaya ne dersin? Kenarsız havuzum var. Hem de ısıtma sistemli. Ya da, ne bileyim, bu sana göre değilse… poker oynayabiliriz."

"Poker mi?" Hanna, şüpheyle ona baktı. "Strip *değil*, değil mi?"

"Sen beni ne sandın?" Lucas elini göğsüne koydu. "Ben Texas Hold 'Em'den bahsediyorum. Hazırlıklı ol ama. İyi

oynarım."

"Pekâlâ, Tamam. Gelip poker oynarım seninle." Hanna, sabırsızlıkla beklediğini hissetmesine karşın rahatça sepetin kenarına yaslandı. Lucas'a nazlı bir gülüş attı. "Konuyu değiştirme ama. Ben kendimi rezil ettim, şimdi utandığın şeylerden bahsetme sırası sende. Bütün bu etkinliklerinle meşgul olarak daha başka neleri düşünmemeye çalışıyorsun?"

Lucas da sepete yaslandı. "Bir bakalım. Hermafrodit olduğum gerçeği var, tabi ki."

Yüz ifadesi aşırı ciddiydi. Hanna, bir an boş bulunup, bunu gerçek bir itiraf sandı ve gözleri büyüdü. Fakat ardından Lucas sırıtmaya ve ardından kahkaha atmaya başladı, böylece Hanna da güldü.

23

ÇALILIKLARIN GÖZLERİ VARDIR

Cuma günü öğlen vakti, Rosewood Day çiçekliğinde, nemli ortamda büyüyen yapraklı bitkiler ve onların süsleri gibi uçuşan kelebekler arasında oturuyordu. Sıcak olmasına ve toprak kokmasına rağmen birçok insan burada öğle yemeklerini yiyordu. Belki çiseleyen yağmurdan kaçmak için ya da Rosewood Day'in yeni 'It Girl'ü, Emily Fields'a yakın olmak için oradalardı.

"Mona'nın partisine gidiyor musun peki?" diye sordu, gözleri merakla parlayan, Aira'nın kardeşi Mike. O ve lakros takımından birkaç arkadaşı, Emily'nin hemen önündeki banka oturmuş ağzından çıkacak bir kelimeye bakıyorlardı.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Emily, patates cipslerinin sonuncusunu yiyerek. Annesinin, onun Mona'nın partisine gitmesine izin vereceği şüpheliydi ve Emily de gitmek istediğinden pek emin değildi.

"Daha sonra gelip benim jakuzimde takılmalısın." Noel Kahn çizgili bir defter kâğıdına telefon numarasını yazdı. Kenarından koparark ona uzattı. "*Asıl* parti işte o zaman başlayacak."

"Kız arkadaşını da getir," diye önerdi, gözlerinde aç bir bakış olan Mike. "Ve bizim etrafımızda yiyişmekten çekinmeyin. Biz çok açık görüşlüyüzdür."

"İstersen, sırf senin için fotoğraf kabinimi bile tekrar kurarım," diyerek göz kırptı Noel. "Ne hoşuna giderse."

Emily gözlerini yuvarladı. Çocuklar ağır ağır uzaklaşmaya başladıktan sonra, Emily, dirseklerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi ve bitkince, derin bir nefes verdi. Ne yazık ki, Emily sömürücü bir tip değildi–öyle olmuş olsaydı, lezbiyenlerden hoşlanan, seks manyağı Rosewood çocuklarından ne de çok para koparırdı.

Aniden, küçük bir elin bileğine dolandığını hissetti. "Şu gevşek çocukla mı buluşacaksın?" diye fısıldadı kulağına Maya. "Sana numarasını verirken gördüm de."

Emily ona baktı. Kalbi aniden hızlanmıştı. Maya'yı sanki haftalardır görmemiş gibi hissediyordu ve onu aklından çıkaramıyordu. Gözlerini her kapayışında, Maya'nın suratı gözünün önünde beliriyordu. Koydaki o kayanın üzerinde öpüşürken, dudaklarında kalan o hissi anımsadı.

O öpüşmeler bir daha olamaz diye bir şey yoktu.

Emily elini geri çekti. "Maya. Olmaz."

Maya, alt dudağını büzdü. Etrafına bakındı. İnsanlar, çeşmelerin kenarlarında, çiçek tarhlarının yanındaki ahşap banklarda ve kelebek barınağının etrafında öğle yemeklerini yiyorlardı. "Kimsenin izlediği yok ki."

Emily ürperdi. Hâlbuki o, birisi sürekli izliyormuş gibi hissediyordu. Bütün öğlen vakti boyunca, birisinin onu arkadan izlediğini hissediyordu nedense. Çiçeklikteki bitkiler uzun ve gövdeliydi ve bu birilerini gözetlemek için mükemmeldi.

Maya, pembe İsviçre çakısını çantasından çıkardı ve arkalarındaki zengin tarhtan bir gül kesip aldı. "İşte," dedi, gülü Emily'ye uzatarak.

"Maya!" Emily, gülü kucağına atarak sakladı. "Burada çiçekleri koparamazsın!"

"Umurumda değil," diye direndi Maya. "Onu almanı istiyorum."

"Maya." Emily sertçe bacaklarına vurdu. "Gitmelisin."

Maya suratını astı. "Şu Ağaç Tepeleri şeyini gerçekten yapıyor musun yani?" Emily başını öne arkaya sallayınca, Maya sızlandı. "Bundan daha güçlüsün sanmıştım. Üstelik bu çok ürkünç bir program."

Emily, öğle yemeği poşetini buruşturdu. Daha kaç kere anlatacaktı? "Ağaç Tepeleri'ni yapmazsam, Iowa'ya gitmek zorunda kalacağım. Oraya gidemem–Halam ve kocası birer delidir."

Gözlerini kapadı ve halasını, eniştesini ve üç kuzenini düşündü. Onları yıllardır görmemişti ve aklına gelen tek şey beş tenkit edici çatık kaşlardı. "En son halamlarda kalırken, kahvaltıda *sadece ama sadece* Cheerios yememi söylüyordu

çünkü cinsel dürtüleri azaltıyormuş. Erkek olan kuzenlerim, seksüel enerjilerini yok etmek için, her sabah mısır tarlasının etrafında uzun koşular yapardı. Diğer kuzenim Abby'se– o benim akranımdı–bir rahibe olmak istiyordu. *Olmuştur* da. Yanında, Abby'nin Küçük Günah Kitabı adını verdiği bir defter taşır ve günah olduğunu düşündüğü şeyleri not ederdi. Sırf benimle alakalı *otuz* günah yazmıştı. Yalınayak yürümeyi bile günah kabul ederdi!"

Maya kıkırdadı. "Üç ayak parmağın filan varsa günah olabilir ama."

"Hiç komik değil!" diye feryat etti Emily. "Ve bu benim güçlü olup olmamamla ya da Ağaç Tepeleri'nin doğruluğuyla ya da kendime yalan söylememle alakalı değil. Orada hareket bile *edemiyorum*."

Emily dudağını ısırdı. Her zaman ağlamadan önce hissettiği bunalma hissi yine kendini göstermişti. Geçen bu iki günde, evin içinde Emily'yle karşılaşılırsa başka yöne bakılıyordu. Yemek yerken ağızları bıçak açmıyordu. Akşamları televizyon izlemek için oturma odasında onlara katılmaktan çekiniyordu. Ablası Carolyn'in bile, ona nasıl davranacağı hakkında bir fikri yoktu. O gün olanlardan beri, Carolyn, Emily'yle paylaştıkları odalarına pek yaklaşmıyordu. Genelde iki kız kardeş, ödevlerini çalışma masalarında, birbirlerine matematik problemleri, tarih ödevleri ya da dedikodularla alakalı homurdanarak yapardı. Dün gece Carolyn, odaya Emily yattıktan sonra girmişti. Üstünü karanlıkta değiştirmiş ve tek kelime etmeden yatağına yatmıştı.

"Ailem beni bu şekilde sevmeyecek," diye açıkladı Emily, Maya'nın yuvarlak, kahverengi gözlerine bakarak.

"Bir gün, durup dururken, ailenin senden nefret etmeye başladığını hayal et."

"Ben sadece seninle olmak istiyorum," dedi Maya yavaşça.

"E evet, ben de," diye cevapladı Emily. "Ama olamayız."

"Gizli gizli buluşalım, ne dersin?" diye önerdi Maya. "Yarın, Mona Vanderwaal'ın partisine gidiyorum. Orda buluşalım. Partiyi eker, yalnız kalabileceğimiz bir yer buluruz."

Emily tırnaklarını yiyordu. Yapmayı isterdi... ama Becka'nın sözleri, zihninde yankılandı. *Hayat zaten zor. Neden daha fazla zorlaştırasın ki?* Dün, boş vaktinde Google'a girmiş ve *Lezbiyenlerin hayatları zor mudur?* diye bir arama yapmıştı. Lezbiyen kelimesini yazarken bile, bunu kendisiyle özdeşleştirememişti. Kelime olarak bunu sevmiyordu– aklına nedense sütlaç geliyordu. Çıkan sonuçların hepsi, ebeveyn bloğuna tabi olan porno sitelerdi. Ne beklenirdi ki?

Emily, birinin gözlerinin üzerlerinde olduğunu hissetti. Tam karşılarında, gelin duvağı çiçeklerinin yanındaki banktа, yüzücü arkadaşlarıyla beraber oturan ablası Carolyn'le göz göze geldi. Yüzünde tiksinmiş bir ifade vardı.

Emily oturduğu banktan fırladı. "Maya, git. Carolyn bakıyor."

Emily, birkaç adım uzaklaşarak önüne çıkan bir saksı kadife çiçeğini çok beğenmiş gibi yaptı ama Maya yerinden kıpırdamamıştı. "Haydi!" diye bağırdı Emily. "Git buradan!"

Maya'nın hâlâ ona baktığını hissediyordu. "Yarın, Mona'nın partisine gidiyorum," dedi alçak sesle. "Orada ola-

cak mısın yoksa olmayacak mısın?"

Emily, Maya'ya bakmayarak başını sağa sola salladı. "Üzgünüm. Değişmem lazım."

Maya, yeşil-beyaz kenarlı el çantasını sertçe açtı. "Ne olduğunu değiştiremezsin. Sana bunu binlerce kez söyledim."

"Belki de değiştirebilirim," diye cevapladı Emily. "Ve belki de bunu istiyorum."

Maya, Emily'nin gülünü banka bırakıp ağır ağır uzaklaştı. Emily, onun sıra sıra saksıların arasından geçip, çıkış kapısının buharlı camları ardında gözden kaybolduğunu izledi ve ağlamak istedi. Hayatı berbat ve darmadağınıktı. Okul başlamadan önceki basit hayatı sanki başka bir kıza aitmiş gibi geliyordu ona.

Aniden, birisinin tırnaklarının ensesinden aşağıya indiğini hissetti. İrkildi ve arkasını döndü. Sadece, dikenleri kalın ve keskin olan bir sarmaşık filiziydi. Ardından, Emily, buharlı camlardan birine yazılmış bir yazı gördü. Ağzı açık kalmıştı. *Seni görebiliyorum*. Uzun kirpikli, fal taşı gibi açılmış gözleri biraz daha sağa kaydı. İmza *A*'nındı.

Emily, yazıyı silmek için hemen cama doğru ilerledi. Ne zamandan beri bu yazı buradaydı? Neden daha önce görememişti? Ardından, bir şey fark etti. Çiçekliğin içindeki nem ancak camların içeriye bakan yanını buharla kaplayabilirdi, yani bunu yazan her kimse… içerideydi.

Emily arkasını dönüp, gözleriyle bir ipucu aradı ama ona doğru bakan Maya, Carolyn ve lakrosçu çocuklardan başka kimseyi görmedi. Herkes, öğlen arasının bitimine yaklaşıldığı için kapının etrafında kümelenmişti ve Emily, A'nın

o insanların içine olup olamayacağını düşünemeden edememişti.

24

VE KASABANIN DİĞER UCUNDAKİ BİR BAHÇEDE...

Cuma öğleden sonrası, Spencer eğilmiş, annesinin çiçek yatağındaki yaban otlarını koparıyordu. Bahçıvanlığı genelde annesi yapardı fakat yaranma amacı güden Spencer, kendini pek de emin olmadığı bir şeyden temize çıkarmak için, bu seferliğine görevi üstlenmişti.

Annesinin, Altın Orkide müjdesini kutlamak için arka bahçe verandasına bağladığı renkli balonlar hâlâ oradalardı. Hepsinin üzerinde, *Tebrikler Spencer!* yazıyordu. Kelimelerin yanındaysa mavi kurdele ve kupa resimleri vardı. Spencer, balonların parlak Mylar dokusundaki eğri büğrü yansı-

masına baktı. Lunaparklardaki yalancı aynalara bakmak gibiydi–suratı yuvarlak değil, uzundu, gözleri büyük değil küçüktü ve burnunun ucu geniş ve kocaman görünüyordu. Belki de, Altın Orkide'ye hileyle giren Spencer değil, bu balondaki kızdı. Hatta belki de, Alison'un kaybolduğu gece onunla kavga eden de bu balon kızdı.

Yan tarafta, DiLaurentisler'in bahçe sulama sistemleri çalımlaya başladı. Spencer, Alison'un odasının camına doğru baktı. Tam Spencer'ın odasının karşısına denk gelen, arkadaki en sonuncu camdı. O ve Alison, pencerelerinin karşılıklı olmasından dolayı kendilerini çok şanslı hissediyorlardı. Ebeveynlerin, geceleri belli bir saatten sonra uyguladığı telefon yasağını aşmak için işaret sistemleri vardı. Işığı bir kere yakmak, '*Uyuyamadım, sen uyudun mu?*' demekti. İki kere yakmak, '*İyi geceler.*' Üç kere yakmaksa, '*Evden sıvışıp baş başa konuşmalıyız.*' anlamına geliyordu.

Dr. Evans'ın ofisinde hatırladığı o anı, tekrar gözünün önüne geldi. Spencer bunu aklından çıkarmaya çalıştı, fakat o geri gelip durdu. *Her şey umurundadır senin,* diyordu Alison. Ve yine o boğuk gelen *kırılma* sesi. Nereden geliyordu bu?

"Spencer!" diye bir ses duydu. Evlerini çevreleyen ahşap çitlere sırtı dönük vaziyetteydi. Arkasını döndü, kalbi hızla çarpıyordu. Çalılıkların arkasında duran Ian Thomas'tı.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi Spencer etrafına bakınarak. Melissa'nın ambarı sadece birkaç yüz metre ileridey-di.

"Favori kızımı izliyorum." Ian, gözlerini, onun vücudu üzerinde dolaştırdı.

"Ortalıkta bir sapık var," diye sertçe uyardı Ian'ı. Aynı

anda da, Ian'ın ona her bakışında hissettiği heyecanı gizlemeye çalışıyordu. "Dikkatli davranmalısın."

Ian, alaycı bir surat ifadesiyle ona baktı. "Belki ben mahalle bekçilerinden biriyim? Belki de seni *o* sapıktan koruyorum?" Elini bir ağaç gövdesine dayadı.

"Öyle mi?" diye sordu Spencer.

Ian başını sağa sola salladı. "Hayır. Kestirmeden yürüyordum. Melissa'yı görmeye geldim de." Biraz durdu ve ellerini cebine soktu. "Melissa'yla benim tekrar beraber olmama ne diyorsun?"

Spencer omuz silkti. "Beni ilgilendirmez."

"Öyle mi?" Ian göz kırpmadan ona bakıyordu. Spencer, heyecanla gözlerini kaçırdı. Ian, aralarında geçen o öpüşme olayına atıfta bulunmuyordu. Yani, bu *olamazdı.*

Spencer o anı tekrar yaşadı. Dudakları o kadar sert buluşmuştu ki, Ian'ın dişleri, onunkilere vurmuştu. Ardından, Spencer'ın dudakları sızlamıştı. Müjdeyi Alison'la verdiğindeyse, Alison kabaca bir kahkaha atmıştı. "Ne yani, Ian seninle çıkacak mı sanıyorsun?" diye alay etmişti. "Sanmıyorum."

Ian'a şimdi baktığındaysa sakin, sıradan ve onca münakaşanın sorumlusu olduğunu bilen biri gibi görünüyordu. Onu öpmemiş olmayı diledi. Çünkü bu bir domino etkisinin başlangıcı sayılabilirdi–ambardaki kavgaya sebebiyet vermişti ki bu da Alison'un orayı terk etmesine yol açtı ve o da başka bir şeye sebebiyet verdi... ama neye?

"Melissa bana, terapiye gittiğini söyledi, doğru mu?" diye sordu Ian. "Çok delice."

Spencer diklendi. Melissa'nın, Ian'a terapiden bahsetmesi tuhaftı. Seansların gizli kalması gerekiyordu. "O kadar

da delice değil."

"Gerçekten mi? Melisa, senin çığlık attığını duyduğunu söyledi."

Spencer gözlerini kırptı. "Çığlık mı?" Ian başını salladı. "N-ne diye bağırıyormuşum?"

"Bir şey dediğini söylemedi. Sadece çığlık atıyormuşsun."

Spencer, teninin altının karıncalandığını hissetti. DiLaurentisler'in bahçe sulama sistemi sanki çimlerin başını koparan, milyonlarca küçük giyotin gibi gelmeye başlamıştı ona. "Gitmeliyim." Eve doğru acemi adımlarla yürüdü. "Sanırım su içmeye ihtiyacım var."

"Bir saniye." Ian ona doğru yaklaştı. "Sizin çalılıklarda ne olduğunu *gördün* mü?"

Spencer durdu. Ian'ın yüzünde o kadar garip bir ifade vardı ki Spencer, sanki Alison'dan kalan bir şey bulmuş olduğunu sandı. Kemiklerinden biri belki de. Bir ipucu. Spencer'ın zihnini kurcalayan o anının eksik olan bir parçası.

Ardından, Ian elini ona doğru uzattı. Avuç içinde altı tane dolgun böğürtlen vardı. "İnanılmaz güzel bir böğürtlenlik var burada. Bir tane ister misin?"

Böğürtlenler, Ian'ın avuç içini koyu, kana benzer bir mor renge boyamıştı. Spencer, onun aşk ve hayat çizgisini ve tırnaklarının etrafındaki garip aşınmaları görebiliyordu.

Başını sağa sola salladı. "O çalılardan hiçbir şey yemem," dedi.

Ne de olsa, Alison orada öldürülmüştü.

25

HANNA MARIN'E ÖZEL PAKET

Cuma akşamı, sivilceli ve aşırı jöleli bir T-Mobile satış görevlisi, Hanna'nın BlackBerry'sinin ekranını inceliyordu. "Bana göre telefonunuzun bir sorunu yok," dedi. "Ve batarya nız da çalışır halde."

"Yeterince iyi bakmıyorsunuz o zaman," dedi Hanna aksi bir şekilde ve cam tezgâha yaslanarak. "Servisin nesi var? T-Mobile çöktü mü?"

"Hayır." Satış görevlisi çocuk, BlackBerry ekranındaki barları gösterdi. "Bakın, beş bar var. Her şey normal."

Hanna burnundan soluyordu. BlackBerry'sinde *bir şey* vardı. Bütün gece boyunca telefonu *bir kere* bile çalmamıştı.

Mona onu bırakmış olabilirdi ama herkesin onun bu kararını, bu kadar çabuk takip etmiş olacağına inanmak istemiyordu. Bir de, A'nın ona her an, Mona'nın yağ aldırmasıyla ilgili daha fazla bilgi verebileceğini, ya da arkadaşlarının birinin ondan çok büyük bir sır sakladığını söylerken, neyi kast ettiğini açıklayan bir mesaj atabileceğini düşünüyordu.

"Yeni bir BlackBerry almak ister miydiniz peki?" diye sordu görevli.

"Evet," dedi Hanna, keskin ve sürpriz bir şekilde annesininki gibi çıkan bir ses tonuyla. "Çalışan bir tanesi olsun bu sefer lütfen."

Görevli bitkin gözlerle ona baktı. "Bilgilerinizi yeni telefonunuza aktaramayacağım. Bu işlemi burada yapamıyoruz."

"Önemli değil," dedi Hanna sertçe. "Bütün telefon numaraları defterimde yazılı."

Görevli, arka tarafa gidip, yeni telefonun kutusuyla beraber geri döndü. Kutuyu açtı, telefonu suni köpüklü yuvasından çıkardı ve birkaç tuşa basmaya başladı. Hanna, tezgâha yaslandı ve cuma akşamları Mona'yla neler yaptıklarını düşünmemeye çalışarak, Kral James Alışveriş Merkezi'ndeki insanları izlemeye başladı. İlk önce, bütün bir haftayı geride bırakmalarını kutlamak için bir Mutlu Cuma kıyafeti alırlardı, daha sonra somon balığı yemek için bir suşi lokantasına uğrarlardı ve ardından–Hanna'nın en sevdiği bölüm–Hanna'nın çift kişilik yatağının üstünde oturup dedikodu yapar ve *CosmoGirl!*'ün "Günün Eyvahı!" sütununu okuyup gülerlerdi. Hanna'nın, Mona'yla bazı konuları konuşmanın zor olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu–Sean'la alakalı her

türlü duygusal konuşmayı geçmesi gerekiyordu çünkü Mona, Sean'ın gey olduğunu söylüyordu ve Alison'un kayboluşunu da konuşamıyorlardı çünkü Hanna eski arkadaşlarıyla alakalı olan kötü anılarını kurcalamak istemiyordu. Aslında, bunları düşündükçe, gerçekten Mona'yla *neler* konuştuklarını merak etti. Erkekler? Elbiseler? Ayakkabılar? Gıcık oldukları kişiler?

"Hemen hazır olur," dedi görevli, bilgisayar ekranına bakıp kaşlarını çatarak. "Bir nedenden dolayı, ağımızdan cevap alamıyorum."

Ha! Dedi Hanna içinden. Ağla ilgili bir sorun vardı *işte*.

O anda, birileri kahkaha atarak mağazaya girdi ve Hanna o tarafa doğru döndü. Mona ve Eric Kahn'ı beraber gördüğünde artık saklanmak için çok geçti.

Mona'nın hafif açık renkli saçı, kömür grisi süveteri, siyah taytı ve uzun topuklu siyah çizmeleriyle bir karşıtlık oluşturmuştu. Hanna saklanabilmeyi diledi fakat nereye saklanması gerektiğini bilemedi–önünde durduğu tezgâh, mağazanın tam ortasında olan bir adaydı. Bu aptal yerin, arasına saklanılabilecek koridor gibi rafları bile yoktu, sadece telefonlar ve aksesuarlarıyla dolu bir dört duvardı.

Bir hamle bile yapamadan, Eric, onu görmüştü. Gözleri parladı ve Hanna'ya, başını hafifçe öne eğerek selam verdi. Hanna donup kalmıştı. Şimdi, bir traktör römorkuyla kafa kafaya gelen bir geyiğin halinden anlıyordu.

Mona, Eric'in baktığı yöne baktı. "Aa," dedi durgun bir halde, Hanna'yı görür görmez.

İki kız arasındaki bu elektriği beğenmemiş olacaktı ki, Eric hemen kendini mağazanın başka bir köşesine atıverdi.

Hanna, Mona'ya birkaç adım yaklaştı. "Selam."

Mona, telefon kulaklıkları ve araba adaptörleriyle dolu bir duvara bakıyordu. "Selam."

Uzunca bir sessizlik oldu. Mona burnunu kaşıdı. Tırnaklarını, Chanel'in sınırlı sayıda üretilmiş olan siyah La Vernis'ile ojelemişti–bunu gören Hanna, iki şişe Sephora çaldıkları zamanı hatırladı. Bunu hatırlamak, onu neredeyse ağlatıyordu. Hanna, Mona'sız kendini çok güzel bir elbisenin içinde fakat aksesuarsız hissediyordu. Ya da içinde portakal suyu olmayan bir bardak votka gibi. Kulaklıkları olmayan bir iPod gibi. Bir şeyler *doğru değil* diyordu. Sekizinci sınıftan sonraki yaz, iş gezisine giden annesinin peşine takılışını hatırladı. Hanna'nın telefonu, gidilen yerde çekmemişti ve geri geldiğinde, Mona'dan tam yirmi sesli mesaj aldığını gördü. "Seninle her gün konuşamamak tuhaf geldi, ben de olan biteni sesli mesaj bırakarak anlatayım dedim," diye açıklamıştı daha sonra.

Hanna uzun ve titrek bir nefes verdi. T-Mobile mağazasının için halı ve ter gibi kokuyordu–ter kokusunun kendisine ait olmadığını umuyordu aynı anda. "Geçen gün, sizin garajın çatısına yazdığımız o yazıyı gördüm," diye lafa girdi. "Şey hani, *HM + MV = SONZUZA KADAR*. Gökyüzünden görülüyor. Hem de çok net."

Mona şaşırmış gibi görünüyordu. Yüz ifadesi yumuşamıştı. "Gerçekten mi?"

"Hı-hı." Hanna, duvardaki T-Mobile reklam posterine baktı. Cep telefonları kucaklarında olan iki kızın kıkırdayarak güldüğü dandik bir fotoğraftı. Kızların biri kumral diğeri sarışındı–tıpkı Hanna ve Mona gibi.

"Bu iş çok karıştı," dedi Hanna sessizce. "Nasıl başladı ben bile bilmiyorum. Arkadaşdönümü'nü kaçırdığım için özür dilerim, Mon. Eski arkadaşlarımla da birlikte olmak istememiştim. Onlarla yakınlaşıyor filan değilim."

Mona başını öne eğdi. "Öyle mi?" Hanna, T-Mobile mağazasının sağ tarafından geçmekte olan çocuk treninin sesinden, onu zar zor duyabilmişti. Trende de, sadece şişman ve zavallı görünümlü bir çocuk vardı.

"Tabi ki de," diye cevapladı Hanna, trenin geçmesinin ardından. "Biz... bu sıralar tuhaf şeyler yaşıyoruz. Her şeyi şu anda açıklayamam ama bana biraz hoşgörülü davranırsan, hepsini yakında anlatabilirim." Bir iç çekti. "Ve şu göğe yazı yazma işini de kasti yapmadım. Sana böyle bir şeyi asla yapmam."

Hanna'dan küçük bir hıçkırık geldi. Salya sümük ağlamadan önce hep böyle hıçkırmaya başlardı ve Mona bunu biliyordu. Mona'nın dudakları seğirdi ve bir an için Hanna'nın kalp atışları hızlandı. Belki de işler yoluna girecekti.

Ardından, sanki Mona'nın içindeki havalı kız yazılımı yeniden devreye girdi. Surat ifadesi, tekrardan gösterişli ve özgüvenli bir hal aldı. Daha dik duruyordu ve donuk bir şekilde gülümsüyordu. Hanna, Mona'nın ne yaptığını tam anlamıyla biliyordu–o ve Hanna, toplum içinde *asla ama asla* ağlamamak için birbirlerine söz vermişlerdi. Bunun için bir kuralları bile vardı: Ağlayacaklarını hissettikleri anda popolarını sıkıp, kendilerine, güzel olduklarını ve gülümsemeleri gerektiğini hatırlatmak zorundalardı. Birkaç gün önce olsaydı, Hanna bunu yapardı fakat şu an bir neden görmüyordu. "Seni özlüyorum, Mona," dedi Hanna. "Her şey eskisi gibi

olsun istiyorum."

"Belki," dedi Mona, aşırı resmi bir şekilde. "Göreceğiz."

Hanna, zorla gülümsemeye çalıştı. *Belki?* Bu *belki* de ne demekti şimdi?

Garajın önüne park ettiği sırada Hanna, annesinin Lexus'unun yanında duran, Memur Wilden'in devriye arabasını fark etti. İçeriye girdiğinde, Darren Wilden ve annesinin, kanepede birbirlerine sokulmuş vaziyette, haberleri izlediklerini gördü. Sehpada bir şişe şarap ve iki kadeh vardı. Wilden'in tişört ve kot pantolonundan anlaşılacağı üzere, Süper polis bu gece mesai yapmıyordu.

Haberlerde, yine beşinin basına sızdırılmış o videosu vardı. Hanna, oturma odası ve mutfak arasındaki kapı sövesinde durup, Spencer'ın, ablasının sevgilisi olan Ian'a asılışını ve Alison'un kanepenin ucunda sıkılmış halde oturuşunu izledi. Klip bittiğinde, Alison'ın annesi, Jessica DiLaurentis göründü. "Videoyu izlemek zor," diyordu Bayan DiLaurentis. "Bütün bunlar, bize, o acıyı tekrar yaşattı. Ama Rosewood'taki herkese teşekkür etmek istiyoruz–bize karşı çok harikaydınız. Kocamla, Alison'ın soruşturması sırasında burada kaldığımız sürede, burayı ne kadar özlediğimizi fark ettik."

Kısa bir süreliğine, kamera, Bayan DiLaurentis'in arkasındaki insanlara odaklandı. Onlardan biri, üniformasıyla Memur Wilden'dı. "İşte sen!" Hanna'nın annesi Wilden'ın omzunu çimdikledi. "Ne *güzel* çıkmışsın öyle."

Hanna, o an kusmak istedi. Annesi, Hanna geçen sene

Kar Tanesi Kraliçesi olarak seçilip, Philadelphia Mummers panayırında geçit yaptığı zaman bile bu kadar heyecanlı görünmemişti.

Wilden, Hanna'nın varlığını fark edip arkasını döndü. "Aa. Selam Hanna." Sanki Hanna onları kötü bir şey yaparken yakalamış gibi, Bayan Marin'den biraz uzaklaştı.

Hanna homurdanarak bir selam verdi, ardından dönüp bir dolabın kapağını açtı ve içerisinden, fıstık ezmeli bir Ritz Bits aldı.

"Han, sana bir paket geldi," diye seslendi annesi, televizyonun sesini kısarak.

"Paket mi?" diye tekrarladı Hanna, ağzı krakerlerle dolu bir halde.

"Evet. Geldiğimizde kapının önündeydi. Ben de odana götürdüm."

Hanna, bir kutu Ritz Bits'le odasına çıktı. Gerçekten de, çalışma masasının karşısında ve köpeği Dot'un Gucci marka sepet yuvasının yanında kocaman bir paket duruyordu. Hanna, oraya doğru yaklaşınca Dot, kısa kuyruğunu titreterek yuvasından kalkıp yürümeye başladı. Hanna'nın parmakları, seloteyp bandı sökmeye çalışırken titremeye başlamıştı. Teybi söküp kutuyu açmayı başardığında, birkaç parça dolgu malzemesi havaya uçtu ve… şampanya renkli bir Zac Posen elbise, kutunun dibinde kendini gösterdi.

Hanna, küçük çapta bir felç geçirdi. Mona'nın nedime elbisesi. Özel dikilmiş, ütülenmiş ve giyilmeye hazır. Kutunun içini, belki bir not vardır diye bir süre alt üst etti fakat hiçbir şey bulamadı. Her neyse. Bunun tek bir anlamı olabilirdi–affedilmişti.

Yavaşça, Hanna'nın suratını bir gülümseme aldı. Yatağının üstüne çıkıp, yatağının yaylarını gıcırdatarak zıplamaya başladı. Heyecanlanan köpeği Dot, yatağın etrafına koşuşturarak, deli gibi havlıyordu. "Evetttt," diyerek, sevinçten ağlamaya başladı. Mona'nın öfkesinin eninde sonunda dineceğini biliyordu. Hanna'ya uzun süre kızgın olmak için deli olmalıydı.

Zıplamayı bırakıp, tekrar yatağına oturdu ve yeni BlackBerry'sini aldı. Bu emrivaki olmuştu–partiye davetli olmadığını anladığında iptal ettiği kuaför ve makyaj randevularını, muhtemelen yeniden alamayacaktı. Sonra, aklına başka bir şey geldi: Lucas. *Mona'nın partisine ben de davetli değilim*, demişti.

Hanna bir an, BlackBerry'sinin ekranına bakarak bekledi. Açıkçası onu partiye, *kavalyesi* ya da herhangi bir şeyi olarak götüremezdi. Lucas tatlıydı, tabi, fakat kesinlikle partiye çağırmaya değer değildi.

Kırmızı renkli, deri Coach ajandasını açıp Lucas'ın e-posta adresini aradı. Lucas'a kısa ve öz bir e-posta atacaktı. İçinde, hayatında onun ne kadar yeri olduğunu belirtecekti: Hiç. Lucas muhtemelen yıkılacaktı ama Hanna'da herkesi memnun edemezdi ki, değil mi?

26

SPENCER SICAK SUYA GİRER... HAKİKATEN VE DE MECAZİ OLARAK

Cuma gecesi, Spencer, aile jakuzisinde dinleniyordu. Bu en sevdiği şeydi; özellikle geceleri, karanlık gökyüzünde tüm yıldızlar parlarken. Bu gece duyduğu sesler, sadece jakuzinin su jetlerinin boğuk fokurtusu ve ailenin köpeklerinden biri olan Beatrice'in, salyalarını akıtarak kemiğini ısırırken çıkardığı sesti.

Sonra aniden, bir ince dalın kırıldığını duydu. Ardından bir tane daha. Sonraysa... birinin nefesini. Başını çevirdiğinde, ablası Nova-check ekoseli Burberry bikinisiyle, jakuzinin içe doğru merdivenlerini inip kendini sıcak suya bı-

rakmıştı bile.

Belli bir süre, ikisinden de ses çıkmadı. Spencer, yüzünün yarısını suyun altına sokarak, köpükten bir sakalın ardına saklanmıştı ve Melissa da jakuzinin yanındaki şemsiyeye bakıyordu. Aniden, Melissa, kardeşini incelemeye başladı. "Dr. Evans'a biraz kızgınım."

"Niye?"

Melissa, gösterişli bir biçimde, ellerini suyun üstünde gezdirdi. "Bazen, sanki beni yıllardır tanıyormuş gibi kendinde bazı şeyleri söyleme hakkı varmış gibi davranıyor. Bunu sana da yapıyor mu?"

Spencer omuzlarını silkti. Dr. Evans'ın böyle şeyler yapabileceği konusunda onu zaten uyarmamış mıydı Melissa?

Melissa, elinin tersini alnına koydu. "Güvenilmez erkeklerle çıkmayı tercih ettiğimi söyledi. Yakınlaşmaktan korktuğum için, bilinçaltım beni, bana bağlanmayacak, uzun dönem ilişki yaşamayacak türde erkekleri seçmeye itiyormuş."

Melissa, jakuzinin kenarında duran büyük bir şişe Evian'a doğru uzandı ve bir yudum aldı. Başının üstünde, Spencer, bir büyük kuş silüeti fark etti–ya da ayın önünden kanat çırparak geçen bir yarasaydı bu. "İlkte sinirlenmiştim, ama şimdi… bilemiyorum." Melissa bir iç çekti. "Belki de haklıdır. Bütün ilişkilerimi düşünmeye başladım. Çıktığım bazı erkekler, daha baştan, *gerçekten* güvenilmez olduklarını belli etmişlerdi."

Melissa, Spencer'ın gözlerinin içine baktı ve bu Spencer'ı utandırdı.

"Wren bunun çok belli bir örneği," diye, Spencer'ın aklını okumuşçasına devam etti Melissa. Spencer gözlerini ablasından alıp, jakuzinin öbür tarafındaki şelaleye bakmaya başladı. "Onun sayesinde, Ian'dan da şüphelenmeye başladım. Sanırım, biz lisedeyken beni aldatıyordu."

Spencer gerildi. "Gerçekten mi?"

"Hı-hı." Melissa, soluk kayısı rengi tırnaklarının kusursuz manikürüne bakıyordu. Gözleri koyuydu. "Neredeyse *eminim*. Kim olduğunu da biliyorum."

Spencer, başparmağındaki şeytantırnağını ısırdı. Ya Melissa, Spencer ve Ian'ı bahçede konuşurken duyduysa? Ian, aralarında geçen öpüşme olayına imada bulunmuştu. Ya da, daha kötüsü: Ya Alison, Spencer'ın ne yaptığını, yıllar önce Melissa'ya bizzat *söylediyse*?

Alison'un kayboluşundan kısa bir süre önce, Spencer'ın babası, kızları paintball oynamaya götürmüş, Melisa da gelmişti. "Ne yaptığını Melissa'ya söyleyeceğim," demişti alaycı bir edayla Alison, soyunma odasında tulumlarını giyerlerken.

"Yapamazsın," diyerek meydan okumuştu Spencer.

"Öyle mi?" diye alaya devam etmişti Alison. "İzle beni."

Spencer, Alison ve diğerleriyle beraber oyun alanına gelmişti. Herkes kocaman bir saman yığınının arkasında çömelip oyunun başlamasını beklediler. Bu sırada Alison, uzanıp Melissa'nın omzunu dürtmüştü. "Hey, Melissa. Sana bir şey söyleyeceğim."

Spencer onu dürtmüştü. "Sus."

Düdük çaldığında herkes yerinden fırlamış diğer takımın üyelerini vurmaya çalışıyordu, fakat Alison ve Spencer hariç. Spencer, Alison'u kolundan tutup çekerek başka bir saman yığınının arkasına götürmüştü. O kadar sinirlenmişti ki,

kasları titriyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye hesap sordu Spencer.

Alison kıs kıs gülmüş ve saman yığınına yaslanmıştı. "*Bunu neden yapıyorsun?*" diye yüksek ve tiz bir sesle taklidini yapmıştı. "Çünkü bu yanlış ve Melissa'nın da bilmeye hakkı var."

Öfke, Spencer'ın içinde, muazzam bir fırtınadan önce kara bulutların bir araya gelmesi gibi birikmişti. Arkadaşlar birbirlerinin sırlarını saklamazlar mıydı? Jenna sırrını, Alison için saklamışlardı. Ne de olsa, o maytabı ateşleyen Alison'du. Jenna'yı kör eden oydu. Diğerleri de bunu sır olarak saklayacaklarına yemin etmişlerdi. Alison bunu unutmuş muydu?

Spencer, tetiği çekmek istememişti aslında... ama olmuştu bir kere. Mavi boya, Alison'un tulumunun üzerine yayılmıştı ve Alison şaşırmış bir halde çığlık atmıştı. Ardından, Spencer'a büyümüş gözlerle bakıp oradan uzaklaşmıştı. Ya Alison o sinirle gidip Melissa'ya olanları anlattıysa ve Melissa bunca zaman, en doğru anda bombayı bırakmak için beklediyse? O an, bu an olabilirdi.

"Sence kim olabilir?" diye, Spencer'ı düşüncesinden alıkoyarak sordu Melissa.

Spencer, jakuzinin köpüklü suyuna biraz daha battı, gözleri klordan sızlıyordu. Bir öpücük pek de aldatmak sayılmazdı ve üzerinden çok uzun bir süre geçmişti. "Bilmem. Bir fikrim yok."

Melissa bir iç çekti. "Belki de Dr. Evans kafadan atıyordur. Ne kadar bilgisi olabilir ki sanki?"

Spencer, Ablasını dikkatlice inceledi. Dr. Evans'ın, Melissa hakkında dediğini düşündü–onun onaylanmaya ihtiyacı

vardı. Spencer'ı kıskanıyordu. Düşünülmesi bile çok tuhaf bir olasılıktı. Ya da bu sıkıntılarının, o gün gasp edildikten sonra Spencer'ın hastalanması ve onun, heceleme yarışmasına Yolanda'nın ailesiyle gitmek zorunda kalmasıyla bir alakası var mıydı? Ebeveynlerinin, Spencer'ın üzerine titredikleri o yaz boyunca başka neler kaçırmış olabilirdi? Kaç defa bir kenara itilmişti?

Arkadaş olduğumuz zamanlar çok güzeldi, dedi Spencer'ın içinden gelen bir ses. *Seninle bilgi ve heceleme yarışması oynamayı seviyorum. Aramızın şimdi böyle olmasından nefret ediyorum. Uzun zamandır bu durumdan nefret ediyorum.*

"Ian'ın, lisede seni aldatmış olması bu kadar önemli mi?" diye sordu Spencer sakince. "Çok uzun zaman önce olmuş bitmiş."

Melissa, karanlık ve berrak gökyüzüne baktı. Bütün yıldızlar görünüyordu. "Tabi ki önemli. Bu *yanlış* bir şey. Eğer doğru olduğunu öğrenirsem, Ian bunu yaptığına hayatının sonuna kadar pişman olacak."

Spencer korkudan gözlerini kırptı. Melissa'yı hiç bu kadar kindar görmemişti. "Peki, kıza ne yapacaksın?"

Melissa, çok yavaş bir şekilde döndü ve Spencer'a zehir gibi bir gülücük attı. Tam bu sırada, bahçenin ışıkları yandı. Melissa'nın gözleri parlamıştı. "Ona bir şey yapmadığımı kim demiş?"

27

ESKİ ALIŞKANLIKLAR ZOR ÖLÜR

Cumartesi akşamüstü, Aria, kendi evinin tam karşısındaki McCreadyler'in bahçesindeki çınar ağacının dibinde oturuyordu. Kurabiye satan üç izci kızın kendi kapılarının önüne gelişini gördü. *Ella evde değil ama birkaç kutu Naneli Sakız bırakın siz*, demek istemişti gelen kızlara. *Bunlar onun en sevdikleri.*

Kızlar kapıyı çalıp beklediler. Kimse açmayınca, yan eve doğru ilerlediler.

Aria, Seanlar'dan buraya bisikletiyle gelişini ve kendi evini sanki bir ünlü eviymiş, o da paparaziymiş gibi gözetlemesini garip buluyordu ama ailesini şiddetle özlemişti. Ac-

kardlar, sanki Montgomeryler'in aksi eşi gibi bir şeydi. Bay ve Bayan Ackard, sapıklardan korunmaya karşı kurulmuş Rosewood Güvenlik Komitesi'ne üye olmuşlardı. Yirmi dört saatlik bir nöbette önemli noktalar belirlemişlerdi ve birkaç gün sonra, gece vardiyası yapacaklardı. Ayrıca, ona her baktıklarında, sanki Ezra'yla ofisinde ne yaptıklarını söyleyebilecekmiş gibi duruyorlardı. Sanki onun da göğsünün üzerinde büyük kırmızı bir *A* harfi vardı.

Aria, aklını selim tutmayı başarıp, kendini Ezra'dan arındırmalıydı. Fakat onu düşünmeden de edemiyordu. Bu bisiklet yolculuğu sırasında bir Ezra hatırasından ötekine atlamıştı. Chicken McNuggets yiyen, tıknaz bir adamın yanından geçmişti ve bunun kokusu onu gafil avlamıştı. Siyah, plastik gözlük takmış bir kız görmüştü ve üzerine hemen bir titreme gelmişti. Bir bahçe duvarının üzerinde duran kedi bile, nedeni belirsiz bir şekilde, ona Ezra'yı hatırlatmıştı. Ama aslında ne düşünüyordu? Bir şey, nasıl böyle bu kadar yanlış... aynı zamanda da bu kadar doğru gibi gelebilirdi insana?

Kendi su değişmeni olan taş bir evin yanından geçerken, Kanal 7'nin haber aracı, Aria'nın yanından hızla geçip gitti. Kısa bir süre içinde, ilerideki tepeyi aşıp gözden kayboldu, ardından dalları uğuldatan bir rüzgâr gelip geçti ve gökyüzü kararadı. Aria birden, sanki yüzlerce örümcek teni üzerinde dolanıyormuş gibi hissetti. Birisi izliyordu.

A?

Treo'su çaldığında, korkudan neredeyse bisikletten düşecekti. Frene basıp kenara geçti ve bir ayağını kaldırıma dayadı. Telefonunu cebinden çıkardı ve baktı. Bu Sean'dı.

"Neredesin?" diye soruyordu.

"Şey... biraz bisiklet süreyim dedim," diye cevapladı Aria, kapüşonlu, eskimiş kazağının manşetini kemirerek.

"Pekâlâ, ama eve erken gel," dedi Sean. "Yoksa Mona'nın partisine gecikiriz."

Aria iç çekti. Mona Vanderwaal'ın partisini tamamen unutmuştu.

O da, karşılık olarak derin bir nefes vermişti. "Gitmek istemiyor musun?"

Aria, bisikletinin frenlerini sıkarak, önünde duran güzel, gotik eve baktı. Evin sahipleri, evi asil mora boyamayı tercih etmişlerdi. Sanatçı sahipleri olan bu evin daha muhafazakâr bir renge boyanması için semtte başlatılan imza kampanyasına katılmayan tek aile Montgomeryler'di. Daha sonra kampanya, mahkemede pek de etkili olmamıştı zaten. "Mona'yla pek de öyle arkadaş değilim ki," diye homurdandı Aria. "Ya da o partiye giden herhangi biriyle."

"Neden bahsediyorsun?" Sean şaşırmıştı. "Onlar benim arkadaşlarım, doğal olarak senin de arkadaşların. Çok güzel vakit geçireceğiz. Bir de, yani, bize taşındığından beri, o bisiklet gezintimiz dışında seni doğru dürüst göremedim bile. Ki düşünecek olursak, bu biraz garip bir durum."

Birden, Aria'nın telefonunun arama bekletmesi bipledi. Telefonu kulağından uzaklaştırıp ekrana baktı. *Ezra*. Açık kalan ağzını eliyle kapadı.

"Sean, seni biraz bekletebilir miyim?" Sesinde bir canlılık olması için uğraşıyordu.

"Niye?" diye sordu Sean.

"Ya, şey... bekle." Aria gelen aramayı kabul etti. Sanki

Ezra'yla görüntülü görüşecekmiş gibi öksürdü ve saçını başını düzeltti. "Alo?" Havalı ama biraz da baştan çıkarıcı bir ses tonunu denedi.

"Aria?" Ezra'nın uykulu, ölü gibi olan ses tonuna bayılıyordu.

"Ezra." Aria şaşırmış numarası yapıyordu. "Merhaba."

Kısa bir süre sessizlik oldu. Ayağıyla, bisikletinin pedalını döndürdü ve karşıdaki mor evin çimenleri üzerinde koşuşturan sincabı izledi. "Seni aklımdan çıkaramıyorum," diyerek sonunda itirafta bulundu Ezra. "Benimle buluşabilir misin?"

Aria göz kapaklarını sıkarak, gözlerini kapadı. Gitmemesi gerektiğini biliyordu. Ama çok istiyordu. Yutkundu. "Bir dakika."

Sean'a geri döndü. "Şey, Sean?"

"Kimdi o?" diye sordu Sean.

"...Annemdi," dedi beceriksizce.

"Öyle mi? Bu gayet iyi, değil mi?"

Aria dudağını sertçe ısırdı. Kafasını dağıtmak için, o mor evin merdivenlerinde duran, hünerle içi oyulmuş balkabaklarına kasti olarak odaklandı. "Gidip bir işimi halletmeliyim," dedi. "Seni daha sonra ararım."

"Bekle," diye hemen araya girdi Sean. "Mona'nın partisi ne olacak?"

Fakat Aria'nın parmağı tuşa basmıştı bile. "Tamamdır," diyerek Ezra'ya döndü, sanki triatlon tamamlamış gibi nefes nefeseydi. "Hemen geliyorum."

Eski Hollis semtindeki, Viktoryan tarzı evinin kapısını

açtığında, Ezra'nın sağ elinde bir şişe Glenlivet vardı. "Biraz viski ister misin?"

"Tabi," diye cevapladı Aria. Ezra'nın oturma odasının ortasına kadar geldi ve mutlu olmuş bir halde iç çekti. En son burada bulunduğundan beri, bu evi çok düşünmüştü. Kitaplıkta duran milyarlarca kitap, eriyip şömine rafına doğru akan mavi mum ve odanın ortasındaki, büyük ve işe yaramaz banyo küveti... bunların hepsi, Aria'nın kendini çok rahat hissetmesini sağlıyordu. İkisi de, Ezra'nın yaylı, hardal sarısı kanepesine oturdu. "Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Ezra nazikçe. Omuz kısmında küçük bir delik olan, soluk mavi bir tişört vardı üstünde. Aria, o delikten içeri parmağını sokmak istiyordu.

"Rica ederim," dedi Aria, satranç desenli Vans'larını çıkararak. "Kadeh kaldıralım mı?"

Ezra, gözünün önüne bir tutam koyu renk saçını düşürerek, bir süre düşündü. "Dağılmış yuvalardan gelmemize," diyerek bardağını kaldırdı ve Aria'nın bardağına dokundu.

"Şerefe." Aria, viskisinden bir yudum aldı. Birazcık gaz yağı ve bulaşık deterjanı kokusu geliyordu fakat bu, Aria'nın umurunda değildi. Viskisini hızlı içtiğinden, boğazının yandığını hissediyordu.

"Bir tane daha?" diye sordu Ezra, şişeyle geri gelip tekrar kanepeye oturduğunda.

"Tabi," diye cevapladı Aria. Ezra, biraz daha buz almak için katlığında köşede duran, sesi kısılmış, minik televizyonuna gözü takıldı. Bir iPod reklamı dönüyordu. Ses açık değilken, birisinin bu kadar içten gelerek dans etmesini izlemek komik gelmişti.

Ezra döndü ve Aria'nın içkisini tazeledi. Her yudumda, Aria'nın katı yüz ifadesi usulca eriyip gidiyordu. Bir süre, Ezra'nın ebeveynleri hakkında konuştular–annesi şimdi New York'ta yaşıyordu, babası Wayne'se yakınlarda bir kasabada. Aria, tekrar kendi ailesinden bahsetmeye başladı. "Ailemle alakalı en sevdiğim anım ne biliyor musun?" dedi, düzgün konuştuğunu umarak. Viski, onun konuşma becerisi üzerinde oyunlar oynuyordu. "Ikea'daki on üçüncü yaş günüm."

Ezra bir kaşını kaldırdı. "Şaka yapıyorsun. Ikea kâbus gibi bir yerdir."

"Garip deliyor, değil mi? Ama annemler, Ikea'nın yüksek kademelerinde çalışan birini tanıyorlardı ve kapanış saatinden sora orayı kiralamıştık. Çok eğlenceliydi–Byron ve Ella, yatak odaları, mutfak ve ofisleri kapsayan bir yağmalama oyunu planlamışlardı. Bunun için çok heyecanlılardı. Parti için de, kendimize İsveççe mobilya isimleri yakıştırmıştık–Byron'ınki Ektorp'tu sanırım ve Ella'nınki Klippan'dı. Ne kadar da... birlikteymiş gibi görünüyorlardı."

Aria'nın gözlerinden boncuk boncuk yaşlar akmaya başlamıştı. Onun doğum günü Nisan'daydı; Aria, Byron ve Meredith'ten Mayıs'ta haberdar olmuştu, ardından Haziran'da da Alison kaybolmuştu. O parti, hayatındaki son mükemmel ve paramparça olmayan gece gibi görünüyordu. Herkes çok mutluydu, Alison bile–özellikle Alison. Öyle ki, Ikea'nın duş perdeleri bölümünde, Alison, Aria'nın kolundan tutarak fısıldamıştı, "Çok mutluyum, Aria! *Çok* mutluyum."

"Niye?" diye sormuştu Aria.

Alison sırıttı ve yerinde duramaz bir halde zıplıyordu.

"Yakında söyleyeceğim. Bu bir sürpriz."

Fakat buna şansı olmamıştı.

Aria, parmağını viski bardağının kenarında gezdirdi. Haberler yeni başlamıştı. Alison'dan bahsediliyordu–yine. *Cinayet soruşturması*, diyordu ekranın altındaki şeritte. Alison'un yedinci sınıftan bir fotoğrafı sol alt köşedeydi: O mükemmel gülüşü, kulaklarında parlayan elmas küpeleri, dalgalı ve dolgun sarı saçları ve üzerine tam oturan, tiftiksiz Rosewood Day cekedi. Alison'un sonsuza dek bir yedinci sınıf öğrencisi olarak anılacak olması enteresandı.

"Neyse," dedi Ezra. "Babanla konuştun mu?"

Aria gözlerini televizyondan aldı. "Pek sayılmaz. Benimle konuşmak istemişti, ama muhtemelen şu kızıl *A* şeyinden sonra olmaz."

Ezra kaşlarını çattı. "Kızıl *A* şeyi?"

Aria, en sevdiği APC kotu olan, Paris'ten aldığı pantolonun gevşek bir dikişiyle oynamaya başladı. Zira edebiyatta derecesi olan birine *açıklayamayacağın* bir şeydi bu. Fakat Ezra ona doğru biraz eğilmişti, güzel dudakları, kafa karışıklığından birazcık aralık kalmıştı. Aria, viskisinden bir yudum daha alıp, ona Meredith, Hollis ve A harfinden bahsetti.

Ve Ezra, onu dehşete düşürecek bir şekilde kahkahalar attı. "Şaka *yapıyorsun*. Bunu gerçekten yaptın mı?"

"Evet," dedi Aria yüksek sesle. "Sana anlatmamalıydım."

"Yok, yok, çok iyi yapmışsın. Bayıldım." Ezra, aceleyle onun ellerini tuttu. Elleri büyük, sıcak ve birazcık terliydi. Gözleri, Aria'nınkilerle buluştu... ve onu öptü. Önce hafifçe, ardından Aria ona daha da yaklaşıp onu daha sertçe öptü.

Bir an durdular ve Aria tekrar kanepeye sırtını yasladı.

"İyi misin?" diye sordu Ezra yumuşak bir şekilde.

Aria'nın, nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatında hiç bu kadar çeşitli duyguyu, yoğun bir şekilde yaşamamıştı. Düşük çenesi hakkında da ne yapması gerektiğini bilmiyordu. "Bilmiyorum–"

"Bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum," diyerek sözünü kesti Ezra. "Sen benim öğrencimsin. Ben de senin öğretmeninim. Ama..." Bir iç çekti ve önüne düşen saçlarını geri itti. "Ama... bir şekilde bunun... mümkün olmasını diliyorum."

Aria, haftalar önce, Ezra'nın bunları söylemesini ne kadar da çok istemişti? Aria, onunla beraberken, kendini mükemmel hissediyordu–daha canlı, daha *kendi gibi*. Fakat sonra, Aria'nın aklına Sean'ın yüzü geldi. Geçen gün, mezarlıkta bir tavşan gördüğünde ona doğru yaklaşıp, onu öpüşünü düşündü. Ardından, A'nın notu gözünün önüne geldi. *Dikkat, dikkat! Ben her zaman izlemedeyim.*

Televizyona tekrar döndü. Yine o tanıdık video, belki bir milyarıncı kez dönüyordu. Aria, Spencer'ın dudaklarını okuyabiliyordu: *Mesajlarını okumak ister misiniz?* Kızlar telefonun etrafına toplanıyorlardı. Alison kadraja giriyordu ve bir anda, yuvarlak mavi gözleriyle kayıtsız bir halde kameraya bakmıştı. Sanki direkt olarak, şu an Ezra'nın oturma odasında oturan Aria'ya bakıyordu.

Ezra başını çevirdi ve televizyonda neyin yayınlandığını gördü. "Kahretsin," dedi. "Özür dilerim." Dergiler ve Tayland mutfağı lokantaların evlere servis menüleriyle dolu sehpasında bir süre kumandayı aradı ve sonunda buldu. Kanalı

değiştirdi ve karşılarına bir alışveriş kanalı olan QVC çıktı. Joan Rivers, yusufçuk şeklinde kocaman bir broş satıyordu.

Ezra ekranı işaret etti. "Senin için bunu alabilirim, istersen."

Aria sırıttı. "Hayır, teşekkür ederim." Ezra'nın ellerini tuttu ve derin bir nefes aldı. "Mümkün olmasını dilediğin... o şey. Bunu ben de istiyorum."

Ezra'nın gözleri birden parladı. Aria, Ezra'nın gözlüklerinde kendi yansımasını görebiliyordu. O an, büyükbaba yadigârı olan büyük duvar saatinin, saat başının geldiğini belirten çanı çaldı. "G-gerçekten mi?" dedi sessizce kekeleyerek.

"Evet. Ama... ama bunun düzgün olmasını istiyorum." Aria yutkundu. "Şu an bir erkek arkadaşın var. İlk önce onunla aramdaki ilişkiyi sonuçlandırmalıyım, biliyorsun."

"Elbette," dedi Ezra. "Anlıyorum."

En azından bir dakika kadar daha birbirlerinin gözlerine baktılar. Aria, Ezra'nın gözlüklerini çıkarıp fırlattıktan sonra onu milyarlarca kez öpebilirdi. "Sanırım şimdi gitsem iyi olur," dedi düşünceli bir şekilde.

"Tamam," dedi Ezra, gözlerini Aria'dan alamıyordu. Aria, ayakkabılarını giymek için kanepenin kenarına doğru kayınca, onu bluzunun kenarından hafifçe çekiverdi. Aria'da ayrılmak istese de... ayrılamıyordu.

"Gel buraya," diye fısıldadı Ezra ve Aria kendini onun kollarına bıraktı. Ezra da onu sımsıkı sardı.

28

HARFLERİNDEN BAZILARI HAPİS YAZMAYA YETİYOR

Cumartesi gecesi saat sekizden biraz önce, Spencer yatağında sırtüstü uzanmış, palmiye yaprağı tavan vantilatörünün dönüşünü izliyordu. Ayakları yerden kesmeye yetecek bir arabadan daha pahalıya patlamıştı fakat Spencer, ailesi Jamaika'dayken, Caves adlı yerdeki özel odasındakine çok benzeyen bu vantilatörü alması için annesine resmen yalvarmıştı. Fakat şimdiyse, Spencer'ın… on üç yaşındaki halini temsil ediyordu.

Spencer yatağından kalktı ve Chanel marka topuklularını ayağına geçirdi. Mona'nın partisi için, biraz heves gös-

terip alıştırma yapması gerektiğini biliyordu. Geçen sene de yapabilirdi–ama ne de olsa, geçen sene farklıydı. Bu sefer, bütün gün boyunca Alison'la alakalı görüntüler gözünün önüne gelmişti–ambarın dışında Alison'la kavga edişi, Alison'un ağzının hareket edişi fakat Spencer'ın onu duyamayışı, Spencer'ın ona yaklaşması ve birden bir *kırılma* sesi duyması. Sanki bu anı, yıllarca bastırılmış olduğundan, şimdi ortaya çıkıp parlamak istiyordu.

Dudaklarına, daha çok badem renkli parlatıcısından sürdü, kimono kollu siyah elbisesini düzeltti ve topuklu ayakkabılarının gürültüsüyle aşağıya indi. Mutfağa geldiğinde, annesinin, babasının ve Melissa'nın boş bir Scrabble oyun tahtasının etrafında oturmalarına şaşırmıştı. İki köpekleri de yere çömelmişti. Babası, takım elbise ve bisikletçi kıyafeti olan iki resmi üniformasından hiçbirini giymemişti. Üzerinde sadece beyaz bir tişört ve kot pantolon vardı. Annesi yoga için giyinmiş haldeydi. Oda, Miele espresso makinesinden gelen ılık süt kokusuyla doluydu.

"Hey." Spencer, ailesinin en son ne zaman bir cumartesi akşamı evde olduğunu hatırlayamıyordu. Akılları fikirleri görülmekteydi–bir restoran açılışı olsun, bir senfoni olsun ya da babasının iş ortaklarının verdikleri akşam yemeği partileri olsun.

"Spencer! İşte buradasın!" diye seslendi Bayan Hastings. "Bak ne gelmiş." Arkasında sakladığı şeyi, yüzü çiçek açarak Spencer'a uzattı. En üstte, gotik puntolarla *Philadelphia Sentinel* yazıyordu. Hemen altında, manşette, *Çekil, Trump! Spencer Hastings Geliyor!* Spencer, babasının masasında otururken çekilmiş fotoğrafındaki haline baktı. Bayrak gemisi olarak seçilen gri Calvin Klein takım elbisenin içine giyilmiş ahududu rengi pamuk gömlek iyi bir seçim olmuştu gerçekten.

"Jordana az önce bize linki e-postayla gönderdi," dedi annesi neşeli bir ses tonuyla. "Kapak pazara kadar yetişirmiş ama makalen internette konulmuş bile!"

"Vay be," dedi Spencer heyecandan titrer halde. Aklı başından gitmişti, makaleyi okumaya bile yeltenmedi. Gerçekten oluyor muydu bunlar? Daha neler olacaktı… yani gerçekten *kazanırsa* mesela?

"Kutlamak için bir şişe şampanya açacağız," dedi Bay Hastings. "Sen de biraz içebilirsin, Spencer. Ne de olsa özel bir durum."

"Ve belki Scrabble oynarız?" diye sordu Bayan Hastings.

"Anne baksana, belli ki bir parti için giyinmiş." Melissa uyardı. "Burada oturup şampanya içerek Scrabble oynamak istemez."

"Saçmalama," dedi Bayan Hastings. "Saat daha sekiz bile olmadı. Partiler o kadar erken başlamaz, değil mi?"

Spencer tuzağa düşmüş gibi hissetti. Hepsi ona bakıyordu. "Ee… başlamaz herhalde," dedi.

Bir sandalye çekip oturdu ve ayakkabılarını çıkardı. Babası da buzdolabından bir şişe Moët çıkarıp patlattı, ardından kabinden çıkardığı dört Riedel kadehlerine, şampanyayı doldurdu. Kendinin, eşinin ve Melissa'nın bardaklarının tamamına fakat Spencer'ın bardağının yarısına kadar doldurdu. Melissa, önüne bir Scrabble tahtası koydu.

Spencer, kadife poşetin içine elini soktu ve harfleri seç-

ti. Ardından da babası harflerini seçti. Spencer, babasının oyunu oynamayı bilmesine şaşırmıştı–bu tür oyunlar oynadığını hiç görmemişti, tatilde bile. "Jüriden ne zaman haber alacağız?" diye sordu, şampanyasından bir yudum alarak.

Spencer omuzlarını silkti. "Bilmiyorum." Melissa'ya baktı ve o da, anlamsız bir şekilde gülümsedi. Spencer, Melissa'yla dünkü jakuzi seansından sonra konuşmamıştı ve ablası hakkında tuhaf şeyler hissediyordu. Neredeyse ondan korkuyordu.

"Dün, kompozisyonunu okuma şansım oldu," diye devam etti Bay Hastings, ellerini kavuşturarak. "Modern zamanlar kavramını geliştirme şeklin hoşuma gitti."

"Pekâlâ, kim ilk başlıyor?" diye sordu Spencer, rahatsız bir şekilde. Kompozisyonun *içeriği* hakkında katiyen konuşamazlardı. Hele, Melissa'nın yanında hiç olmazdı.

"1996'nın Altın Orkide sahibi geçen yıl Pulitzer'i kazanmadı mı?" diye sordu Bayan Hastings.

"Hayır, Ulusal Kitap Ödülü'nü kazandı," dedi Melissa.

Lütfen Altın Orkide'yi konuşmayı kesin, dedi içinden Spencer. Ardından, fark etti ki, bir kez de olsa Melissa'dan değil, ondan bahsediliyordu.

Spencer harflerine baktı. S, L, A, I, Y, N, ve C gelmişti. YALANCI S. S, Spencer'dı tabi ki.

Dışarıda, hava kızıl bir renk almıştı. Bir köpek havladı. Spencer, kadehini aldı ve üç saniye içinde, kadehte şampanyadan eser kalmamıştı. "Birileri en az bir saat araba kullanamayacak," diyerek takıldı babası.

Spencer gülmeye çalıştı. Titreyen ellerini, babasının görmemesi için, onları baldırlarının altına sokmuştu.

Bayan Hastings, harfleriyle SOLUCAN yazdı. "Senin sıran, Spencer," dedi.

Spencer, Y harfini aldığında, Melissa'nın Motorola'sı yanıp sönmeye başladı. Zil sesi Jaws filminin müziğiydi. DI-RIM. DI-RIM. Spencer, oturduğu yerden ekranı görebiliyordu: Bir yeni mesaj.

Melissa telefonunu, Spencer'ın görmeyeceği bir açıyla açtı. Kaşlarını çattı. "Hm," dedi sesli bir şekilde.

"Nedir o?" diye sordu Bayan Hastings, gözünü harflerinden ayırarak.

Melisa başını kaşıdı. "*Büyük, İskoç ekonomist Adam Smith'in görünmez el kavramı, 19. y.y. pazar açıklamaları ve 21. y.y. pazar açıklamaları olarak, kolayca iki başlık altında incelenebilir: İnsanların size yardım etmek için bir şeyler yaptıklarını düşünebilirsiniz fakat gerçekte, her koyun kendi bacağından asılır*. Garip! *Lisede* yazdığım bir kompozisyonun girişini, biri niye bana yollasın ki?"

Spencer, konuşmak için ağzını açtı ama bir şey diyemedi.

Bay Hastings kadehini masaya koydu. "Bu Spencer'ın Altın Orkide kompozisyonu."

Melissa, ekranı inceledi. "Hayır, değil, o benim..." Spencer'a baktı. "*Olamaz*."

Spencer sandalyesine gömülmüştü. "Melissa, bu bir hataydı."

Melissa'nın ağzı o kadar açık kalmıştı ki, Spencer, onun azıdişlerindeki dolguları görebiliyordu. "Seni sürtük!"

"Bazı şeyler kontrolümden çıktı!" diye feryat etti Spencer. "Olanlar beni aşmıştı!"

Bay Hastings, kafası karışmış bir halde kaşlarını çatmıştı. "Neler oluyor?"

Melissa'nın yüz hatları eğri büğrü olmuştu; gözlerinin köşeleri aşağıya doğru kırışıyordu, dudaklarının kenarları ise tehditkâr bir şekilde, yukarı doğru kıvrılıyordu. "Önce erkek arkadaşımı, sonra da *ödevimi* çalıyorsun! Sen kim olduğunu sanıyorsun, ha?"

"Üzgünüm dedim!" diye bağırdı Spencer aynı anda.

"Durun bir dakika. Yani… kompozisyon Melissa'nın mı?" dedi Bayan Hastings. Suratının rengi gitmişti.

"Bir yanlışlık olmalı," diye ısrar etti Bay Hastings.

Melissa, ellerini beline koydu. "Söyleyeyim mi? Ya da sen mi başlarsın?"

Spencer olduğu yerden fırladı. "İspiyonla beni, hep yaptığın gibi." Merdivenlere doğru hızla yürümeye başladı. "Bu konuda çok tecrübelisin zaten."

Melissa hemen ardından gitti. "Nasıl bir yalancı olduğunu bilmeleri gerek."

"Asıl *senin* nasıl bir sürtük olduğunu bilmeleri gerek," diye misilleme yaptı Spencer.

Melissa sırıttı. "Çok salaksın Spencer. Herkes böyle düşünüyor. Annem ve babam da dâhil."

Spencer, merdivenleri geri geri çıkmaya başladı. "Hayır, düşünmüyorlar!"

"Evet, düşünüyorlar!" diye alaycı bir şekilde bağırdı Melissa. "Ve bu bir gerçek, öyle değil mi? Seni, erkek arkadaş çalan, ödev kopyalayan sürtük!"

"Bıktım senden!" diye çığlık attı Spencer. "Neden *ölüp* gitmiyorsun?"

"Kızlar!" diye bağırdı Bay Hastings.

Ama kardeşler sanki bu dünyada bile değillermiş gibi tartışıyorlardı. Spencer titremeye başlamıştı. Bu doğruydu. O bir *zavallıydı*. O *değersizdi*.

"Cehennemde yan!" diye çığlık attı Spencer. Merdivenleri ikişer çıkıyordu.

Melissa hemen arkasındaydı. "Tabi, bir hiç olan küçük bebek, kaç hemen!"

"*Kapa* çeneni."

"Erkek arkadaşlarımı çalan küçük bebek! Kendi ödevlerini bile yazacak kadar akıllı olmayan küçük bebek! Kazansaydın, televizyonda ne diyecektin Spencer? *Evet, her kelimesini ben yazdım. Ben çok ama çok akıllı bir kızım!* PSAT sınavında da mı kopya çektin sen?"

Melissa'nın tırnakları sanki Spencer'ın kalbini yırtıyordu. "Kes artık!" diye bağırdı, az kalsın annesinin merdivenlerde bıraktığı bir J. Crew kutusuna takılıp düşecekmiş gibi.

Melissa, Spencer'ı tutup çekti ve kendisine doğru döndürdü. Yüzleri birbirlerine denk gelmişti. Nefesi espresso kokuyordu. "Küçük, bebek benim olan her şeye sahip olmak istiyor. Ama biliyor musun, bunu yapamazsın. Asla sahip olamazsın."

Spencer'ın, senelerdir içinde biriktirdiği öfke patlamış, onu bunaltan, terleten ve titreten bir şekilde tüm vücuduna yayılmıştı. İçindeki öfke o kadar büyüdü ki, kasılmaya başladı. Tırabzana dayanıp, Melissa'nın omuzlarından tuttu ve onu delice sarsmaya ve ardından itmeye başladı. "Sana, *kes artık* demiştim."

Melissa tökezledi ve destek için tırabzana tutundu.

Korkmuş bir ifade suratında belirdi.

Spencer'ın şakağından bir damar fırladı. Melissa yerine, Alison'u görmeye başlamıştı. İkisinde de, *ben her şeyim, sen hiçbir şeysin* diyen küstah yüz ifadeleri vardı. *Benim olan her şeyi çalmak istiyorsun. Ama bunu çalamazsın.* Spencer, yaz akşamı meltemini hissediyor, ateş böceklerini görebiliyor ve Alison'un nefesini, sanki dibindeymiş gibi hissedebiliyordu. Ardından, garip bir güç, Spencer'ın vücudunu ele geçirdi. Ta derinlerden bir hırıltı çıkararak bir hamle yaptı. Kendisini, Alison'a yaklaşıp, onu tüm gücüyle iterken gördü–ya da bu gördüğü Melissa mıydı? Melissa ve Alison; ikisi de yere düştü. İkisinin de kafatasından, bir şeylere çarparken çıkardıkları kırılma sesi geldi. Spencer kendine geldiği anda, Melissa'nın merdivenlerden aşağı taklalar atarak düştüğünü gördü.

"Melissa!" diye bağırdı Bayan Hastings.

Ve ardından, her şey kararadı.

29

HOLLIS GÖKEVİNDE DOLUNAY VAR

Saat dokuzu birkaç dakika geçe, Hanna, gökevinin bahçe kapılarından paldır küldür içeri girdi. Bu garip gelebilir ama bu elbise içinde yürümek veya oturmak, hatta nefes almak bile zordu.

Tamam, elbise biraz dar olabilirdi. Hanna'nın bu elbise içine girebilmesi biraz vakit almıştı. Ardından, arka taraftaki fermuarını çekmek daha da uzun sürmüştü. Hatta bir ara, annesinin Spanx korsesini bile giymeyi düşünmüştü fakat bu elbiseyi çıkarması ve o fermuar işkencesinden bir daha geçmesi anlamına geliyordu. Fakat gerçekten, bu süreç o kadar zaman almıştı ki, buraya gelmeden önce yapacağı hiçbir

şeyi yapamamıştı: Makyajını tazelemek, bugün aldığı kalorileri yakmak ya da telefon defterindeki bütün numaraları yeni BlackBerry'sine aktarmak gibi.

Üzerindeki kıyafet, şimdi sanki biraz daha daralmış gibiydi. Elbise, tenine o kadar yapışmış haldeydi ki, tuvaleti geldiğinde ne yapacağını bilemiyordu. Attığı her adımda sanki kumaşın yırtılan dokularının sesini duyuyordu. Tabi bir de, bel çevresi, göğüsleri ve poposu gibi… çıkıntı yapmış yerler de vardı.

Son birkaç gündür *çok* Cheez-Its yemiş… ve onları kusmamak için çok gayret etmişti. Bu kadar çabuk bir şekilde kilo almış olabilir miydi? Metabolizmasına bir şey olmuş olabilir miydi? Hani şu, sadece yiyeceklere *bakarak* bile kilo alan kızlardan biri olduysa?

Ama bu elbiseyi kesinlikle giymek zorundaydı. Belki de, deri gibi, giyildikçe biraz esnerdi. Hem partide de muhtemelen loş ışık olur, onun için kimse fark etmez. Hanna, kendini büyük, şampanya renkli bir penguen gibi hissederek, gökevinin merdivenlerini sendeleyerek çıktı.

Binanın içinden gelen bası hissedebiliyordu. Kendine biraz çekidüzen verdi. Alison'un yedinci sınıftaki Cadılar Bayramı eğlencesinden beri, ki o zamanlar ezikliğin sınırlarında dolaştığı zamanlardı, bir parti için bu kadar heyecanlanmamıştı. Hanna'nın gelişinin üzerinden çok geçmeden, Mona ve diğer iki ezik arkadaşları, Chassey Bledsoe ve Phi Templeton, *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki üç Hobbit kılığında partiye gelmişlerdi. Alison onlara bir kere bakıp terslemişti. "Bitli gibi görünüyorsunuz," demişti, yüzlerine gülerek.

Alison'un partisinin ertesi günü, Hanna, annesiyle ma-

nava gittiği zaman, Mona ve babasını kasada beklerken görmüştü. Mona'nın, kot ceketinin klapasında, Alison'un Cadılar Bayramı hediye çuvalında olan oyulmuş balkabağı rozeti vardı. Onu, aidiyet duygusunun verdiği bir tür gururla taşıyordu.

Hanna, Lucas'ı ektiğinden dolayı kendini biraz suçlu hissediyordu–e-postasına, Lucas'tan cevap gelmemişti–ama başka ne seçeneği vardı? Sonuçta Mona, onu affetmiş ve elbisesini yollamıştı. En iyi arkadaşlar önce gelirdi, özellikle Mona gibi arkadaşlar.

Hanna, büyük metal kapıyı dikkatlice açtı. Müzik, birden onu sanki bir dalga gibi vurmuştu. Ana holde mavimsi renge sahip buzdan heykeller gördü ve daha arkadaysa trapezler vardı. Parıldayan gezegen maketleri tavandan sarkıyordu ve dev bir dijital ekransa sahnenin üzerinde duruyordu. Havasından geçilmeyen Noel Kahn, Jumbotron'a bağlı bir teleskopla göğe bakıyordu.

"Aman Tanrım," denildiğini duydu arkasından. Arkasını döndü. Naomi ve Riley, barın yanında duruyorlardı. Birbirleriyle uyumlu, zümrüt rengi, dar ve düz elbiseler giymişlerdi ve ellerinde, minik, saten el çantaları vardı. Riley, eliyle ağzını kapatarak güldü ve Hanna'yı tepeden tırnağa hızlıca süzdü. Naomi nahoş bir kahkaha attı. Böyle bir durumda, Hanna, heyecan ve korkuyla karnını içeri çekerdi ama zaten elbisesi, bunu, onun yerine yapmaktaydı.

"Güzel *elbise*, Hanna," dedi Riley alaycı bir ses tonuyla. Alev gibi yanan kızıl saçları ve parlayan yeşil elbisesiyle tersyüz edilmiş bir havuca benziyordu.

"Evet, üzerine çok güzel oturmuş," diyerek aptalca sırıttı Naomi.

Hanna, dimdik durdu ve hızlı adımlarla, oradan uzaklaştı. Bir tepsi kurabiye taşıyan, siyah takım elbiseli bir garson kızın yanından geçerken, gözleri kurabiyelere kaydı. Fakat kilo alma korkusuyla, gözlerini hemen kaçırdı. O sırada, dev ekrandaki görüntünün değiştiğini gördü. Riley ve Naomi'nin ekürileri olan, Nicole Hudson ve Kelly Hamilton ekrana gelmişlerdi. Onlar da aynı yeşil dar elbiseleri ve minik, saten el çantalar vardı. "Parti nedimeleri takımından sana, nice mutlu yıllara Mona!" diye, öpücükler yollayarak bağırıyorlardı.

Hanna kaşlarını çattı. *Parti nedimeleri mi?* Hayır. Nedime kıyafeti yeşil değildi–şampanya rengiydi. Değil mi?

Aniden, dans eden bir düzine çocuk arasından biri belirdi. Güzel, sarışın bir kız tam da Hanna'ya doğru yürüyordu. Bu *Mona*'ydı. Üzerinde, tıpkı Hanna'nın giydiği gibi, Saks'-ta denedikleri şampanya rengi Zac Posen vardı. Tek bir fark vardı, o da Mona'nın ki göbekten veya popo kısmından çıkıntı yapmamıştı. Fermuar da patlayacakmış gibi durmuyordu. Tam tersine, elbise, Mona'nın ince belini vurgulamış, uzun narin bacaklarını ortaya çıkarmıştı.

Mona afallamıştı. "Ne yapıyorsun *burada*?" Hanna'yı şöyle bir süzdü ve küçümser bir gülücük attı. "Ve o giysiyi hangi *cehennemde* buldun?"

"Sen yolladın ya," diye cevapladı Hanna.

Mona, ona deliymiş gibi baktı. Eliyle Riley'i işaret etti. "Nedime elbisesi *bu*. Değiştirdim. Şampanya rengini sadece ben giymek istedim–hepimiz değil." Hâlâ Hanna'yı süzüyordu. "Ve kesinlikle balinaların da giymesini istememiştim."

Garson kız ve barmen dâhil herkes, bir anda kıs kıs gülmeye başlamıştı. Hanna, kafası karışmış bir şekilde, bir adım geri attı. Mekân bir an sanki daha da sessizleşti–DJ şarkı arasındaydı. Mona, burnunu kırıştırdı ve Hanna birden, bir torba ip sanki boğazını sıkıyormuş gibi hissetti. Korkunç ve tiksinç bir gerçeğin farkına varmıştı.

Elbiseyi tabi ki de Mona göndermemişti. *A göndermişti.*

"Lütfen partimi terk et." Mona, Hanna'nın vücudunun çeşitli yerlerindeki bombelere gözlerini dikerek, kollarını bağdaştırdı. "Seni davetliler listesinden çıkarmıştım, unuttun mu?"

Hanna, açıklama yapmak için öne doğru bir adım attı fakat altın rengi Jimmy Choo topuklularının azizliğine uğrayarak bileğini burktu ve diz üstü yere kapaklandı. Daha da kötüsü, *caaaart* diye bir ses duyulmuştu. Birden, poposu çok daha az baskı hissetmeye başlamıştı. Zayiatı görmek için arkasına bakmaya çalışırken de elbisenin yan dikişleri kopuverdi. Elbise, Hanna'nın göğüs kafesinden beline kadar olan bir bölümü ifşa etmişti ve böylece, ince dantelli Eberjay sutyen ve tangası görünmüştü.

"Aman Tanrım!" diye, şaşkınlıktan bağırdı Riley. Herkes kahkahalara boğulmuştu. Hanna açık yerlerini gizlemeye çalıştı fakat nereden başlayacağını bile bilememişti. Güzeller güzeli Hanna, kraliçemsi ve tam oturmuş elbisesiyle, sadece orada durup olanları izledi. Birkaç gün öncesine kadar, birbirlerini iki en iyi arkadaş gibi sevdikleri düşüncesi, Hanna'ya inanması güç gelmişti.

Mona ellerini beline koydu ve etrafına bakındı. "Haydi kızlar," dedi ve burnuyla gidecekleri yönü işaret etti. "Bu

tren kazası izlenmeye bile değmez."

Hanna'nın gözleri yaşla dolup taşmıştı. Hareket halindeki kalabalık ona takılmamak için uğraşıyordu ve tam bu sırada bir çocuk tökezleyip, Hanna'nın bacakları üstüne sıcak bira döktü. *Bu tren kazası izlenmeye bile değmez*, cümlesi kafasının içinde yankılanıyordu. Tam bu sırada aklına bir şey geldi.

Mona'yı Bill Beach plastik cerrahi kliniğinden çıkarken gördüğün zamanı hatırladın mı? Uyansana, yağ aldırma!!

Hanna, serin mermer zeminden kalktı. "Hey, Mona."

Mona döndü ve ona baktı.

Hanna derin bir nefes aldı. "Yağlarını aldırmak için gittiğin Bill Beach'ten çıktığını gördüğümden beri ne kadar da incesin!"

Mona'nın başı dik duruyordu. Fakat dehşete düşmüş ya da utanmış gibi görünmüyordu–sadece kafası karışıktı. Sadece gülüp gözlerini yuvarladı. "Her neyse, Hanna. Çok zavallısın."

Mona, saçlarını arkaya atarak sahneye doğru büyük adımlarla ilerledi. Etten bir duvar gibi görünen kalabalık aniden yarılmıştı. Hanna, elbisesinin yanındaki yırtığı bir elle, arkasındaki yırtığı da öteki eliyle kapattı. Ardından, bir de ne görseydi? Yüzü. Jumbotron ekranda milyarlarca kez büyütülmüş yüzü. Kamera, uzunca bir süre elbiseyi inceledi. Koltuk altlarından fırlamış yağlara da yakınlaşmayı ihmal etmedi. Tangasının izi, sıkı elbiseden belli oluyordu. Ekrandaki Hanna, Mona'ya doğru bir adım atıp tökezliyor ve yere düşüyordu. Kamera, elbisenin yırtılışını yakalamıştı.

Hanna çığlık atıp gözlerini kapadı. Milletin kahkahaları sanki vücuduna batan dövme iğneleri gibi geliyordu. Ardından, sırtına birinin dokunduğunu hissetti. "Hanna."

Hanna, parmaklarını aralayarak baktı. "*Lucas?*"

Koyu renk bir pantolon, üzerinde Atlantic Records yazan bir tişört ve ince çizgili bir ceket giymişti. Hafif uzunca olan sarı saçları dolgun ve vahşi görünüyordu. Yüzündeki ifadeyse, her şeyi gördüğünü anlatıyordu.

Ceketini çıkararak ona verdi. "Al. Bunu giy. Haydi, gidelim buradan."

Mona, partiyi başlatmak için sahneye çıkmaktaydı. Kalabalık bu anı bekliyordu. Herhangi bir partide, Hanna mutlaka önde ya da ortalarda olup, dans etmeyi beklerdi. Fakat bu gece, Lucas'ın koluna girmiş, gidiyordu.

30

DEĞİŞİM... OLDUĞUNDA GÜZELDİR

Cumartesi akşamı, Emily, buz pateni yapmadan önce, ayaklarına giden kanı durduracak kadar sıkı bir şekilde çorap giymekle meşguldü. "Üç çift çorap giymemiz gerektiğine inanamıyorum," diye yakındı, yanında oturmuş aynı şeyi yapan Becka'ya.

"Evet ya," diyerek ona katıldı Becka, baş bandını düzelterek. "Ama bu ayağının donmasını engellemek için tek çözüm."

Emily, kiralık patenlerinin bağlarını bağladı. Pistin içi 10 dereceydi ama Emily'nin üzerinde yalnızca, kısa kollu

bir Rosewood Yüzme Takımı tişörtü vardı. O kadar uyuşuk hissediyordu ki, soğuk bile onu etkilemiyordu. Buraya geliş yolunda Emily, Becka'ya, ilk Ağaç Tepeleri seansının pazartesi olduğunu söylemişti. Becka, önce şaşkın sonra da mutlu göründü. Emily, yolda daha başka bir şey söylememişti. Aklında, sadece, şu an bunun yerine Maya'yla olma fikri vardı.

Maya. Gözlerini ne zaman kapasa, Maya'nın, çiçeklikteki o kızgın suratını görüyordu. Emily'nin cep telefonu, bütün gün boyunca çok sessizdi. Bir yanı, Maya'nın onu aramasını istiyordu. Tabi ki, bir yanı da tam tersini istiyordu. Olayın iyi yanına bakmak istiyordu Emily–Ağaç Tepeleri programına yöneldiği için, ailesi ona daha şefkatli yaklaşıyordu. Bugünkü antrenmanda, hocası, Arizona Üniversitesi'nden gelen gözcünün, onunla hâlâ ilgilendiği haberini vermişti. Erkek yüzme takımından çocuklar, ona asılıyor ve jakuzi partilerine çağırıyorlardı, ki bu onunla dalga geçmelerinden iyiydi. Antrenmandan çıkıp eve giderken de, Emily, çalara bir No Doubt CDsi taktığında ablası bu grubu sevdiğini söylemişti. Bu bir başlangıçtı.

Emily, buz pistine baktı. Jenna'nın başına gelenlerden sonra, Alison ve o buraya her hafta sonu gelmeye başlamışlardı ve o günden bu güne, burada pek de bir şey değişmemişti. İnsanların, buz patenlerini giyerken oturdukları o mavi oturaklar, aspirin gibi tadı olan sıcak çikolatalar veren o kahve makinesi ve girişte, insanları selamlayan o dev, plastik kutup ayısı. Bütün bunlar, o kadar tuhaf bir şekilde nostaljikti ki, Emily, kayanların arasında Alison'u görse şaşmayacaktı. Gerçi bu gece, pist boştu–bir grup çocuk vardı fakat Emily'nin yaşıtı değillerdi. Muhtemelen, herkes Mona'nın partisindeydi–paralel bir dünyada, Emily'de orada olurdu.

"Becka?"

Emily ve Becka sesin geldiği yöne baktılar. Uzun boylu ve kısa, kıvırcık saçlı bir kız, elâ gözleriyle onlara doğru bakıyordu. Düz, pembe bir elbise, beyaz bir tayt giymiş, narin bir inci bileklik takmış ve pembe bir dudak parlatıcı sürmüştü. Elindeyse, gökkuşağı renkleriyle bezenmiş bağcıkları olan, bir çift beyaz buz pateni vardı.

"Wendy!" diye bağırdı Becka, ayağa kalkarak. Ona doğru gidip kucaklamak istedi ama birden kendini frenledi ve geride durdu. "Sen… buradasın!"

Wendy'nin yüzünde büyük bir gülücük vardı. "Çok… güzel görünüyorsun, Becks."

Becka, safça gülümsedi. "Sen de öyle." Wendy'yi, sanki hortlak görmüş gibi kocaman olmuş gözleriyle inceliyordu. "Saçını kestirmişsin."

Wendy, elini saçına götürdü. "Çok mu kısa olmuş?"

"Hayır!" dedi Becka hemen. "Çok tatlı olmuş."

İkisi de bir süre sırıtmaya ve kıkırdamaya devam etti. Emily, dikkat çekmek için öksürdü ve Becka ona döndü. "Ah! Bu da Emily. Ağaç Tepeleri'nden arkadaşım."

Emily, Wendy'le tokalaştı. Wendy'nin kısa tırnakları, deniz kabuğu pembesi ojeliydi ve başparmak tırnağında bir Pokémon aplikesi vardı.

Wendy, oturup patenlerini giymeye başladı. "Birlikte çok kayar mısınız?" diye sordu Emily. "Kendi patenleriniz var da."

"Eskiden kayardık," dedi Wendy, Becka'ya bakarak.

"Beraber ders almıştık. Yani… öyle de denebilir."

Becka güldü ve Emily ona baktı. Kafası karışmıştı. "Ne?"

"Hiç," dedi Becka. "Paten kiralama odasını hatırlıyor musun, Wendy?"

"Aman Tanrım." Wendy, eliyle ağzını kapadı. "O adamın yüzündeki ifade!"

Emily tekrar öksürdü ve Becka hemen gülmeyi kesti. Sanki nerede olduğunu ya da *kim* olduğunu hatırlamıştı.

Wendy patenlerini giydikten sonra, hepsi piste girdiler. Wendy ve Becka çabucak arkalarını dönüp ters kaymaya başladılar. Düz gitmeyi bile zar zor beceren Emily'se, onların yanında kendini beceriksiz hissetti.

Bir süre, hiçbiri konuşmadı. Emily, buz pateninin, buz üzerinde çıkardığı kesme seslerini dinledi. "Jeremy'le hâlâ görüşüyor musun?" diye sordu Wendy, Becka'ya.

Becka, yüz eldivenini kemiriyordu. "Pek sayılmaz."

"Jeremy kim?"diye sordu Emily, kahverengi izci üniformalı bir kızın yanından geçerken.

"Ağaç Tepeleri'nde tanıştığım bir çocuk," diye cevapladı Becka. Rahatsız olmuş bir şekilde Wendy'ye baktı. "Bir, iki ay çıktık. Olmadı."

Wendy omuz silkti ve saçlarını kulağının arkasına itti. "Ben de tarih sınıfımdan bir kızla çıkıyordum ama onunla da pek ileri gidemedik. Zaten haftaya hiç görmediğim biriyle buluşacağım ve gidip gitmeme konusunda kararsızım. Anladığım kadarıyla hip-hop seviyormuş." Dedikten sonra burnunu kırıştırdı.

Emily birden, bir *kızdan* bahsedildiğinin farkına vardı. Soru soramadan, Becka bilerek öksürdü. Gergin görünüyordu. "Ben de görmediğim biriyle buluşabilirim," dedi, alışılmadık derecede sesli bir şekilde. "Ağaç Tepeleri'nden tanıdığım bir başka çocukla."

"İyi, bol şans o zaman sana," dedi Wendy sert bir şekilde. Wendy, bunun üzerine ivme kazanmak için bir hamle yaptı ama gözleri Becka'dan ayrılmamıştı. Becka'nın gözleri de onun üzerindeydi. Becka, ona doğru yaklaştı ve sanki maksatlı bir şekilde, ona hafifçe çarptı.

Işık loşlaştı. Tavandan, yavaşça bir disko topu inmeye ve pistin etrafında rengârenk ışıklar yanmaya başladı. Çiftler dışındakiler yavaşça pisti terk etti. "Çiftler buz pateni," yazıyordu, dev hoparlörlerin yanındaki bir Isaac Hayes posterinde. "Kapın sevgilinizi."

Hoparlörlerden, Unchained Melody şarkısı yükselmeye başlayınca, üçü kenara çekildi. Alison, bir keresinde, çiftleri kayarken izlemekten bıktığını söylemişti. "Neden beraber kaymıyoruz ki, Em?" diye sormuştu, elini Emily diye sormuştu, elini Emily'e uzatarak. Emily, ellerini Alison'un beline dolamanın ona neler hissettirdiğini hiç unutamamıştı. O güzel, elmalı turta kokusunu içine çekmek, Alison dengesini kaybettiğinde elini sıkarak onu kendine doğru çekmek, kolunun istemeyerek de olsa Alison'un tenine değmesi, unutulmaz anlardı Emily için.

Emily, bu hisleri bir hafta sonra değişir mi diye düşündü. Ağaç Tepeleri programı bu duygularını, zamboni aracının buz üzerindeki izleri temizlediği gibi temizler miydi?

"Birazdan dönerim," dedi Emily ve tuvalete gitmek için, sakarca pistin kenarına doğru yaklaştı. Lavaboda Emily, elini sıcak suyun altında yıkadı ve hafif buharlı aynada ken-

dine baktı. Aynaya bakarak, *Ağaç Tepeleri'ne katılmak doğru bir karar*, dedi içinden. Aslında *tek* seçenekti. Ağaç Tepeleri bitince, Becka gibi, erkeklerle çıkmaya başlayacaktı. Değil mi?

Emily piste geri döndüğünde, Becka ve Wendy'nin oturakta olmadığını gördü. Atıştırmalık bir şeyler almaya gitmiş olabileceklerini düşünerek, oturdu ve loş ışıklı piste baktı. El ele vermiş çiftlere baktı. Bazıları, kayarken öpüşmeyi deniyorlardı. Bir çift, daha piste bile girmeden su koyuvermişti ve girişte öpüşüyorlardı. Kız, çocuğun kıvırcık saçlarına saldırmış gibiydi.

Ağır şarkı, olduğu gibi ağır bir şekilde sona erdi ve floresan lambalar, tekrar birer birer yanmaya başladı. Emily, girişin orada öpüşen çifte tekrar baktı ve hâlâ öpüşüyor olmalarına şaşırdı. Kızın başında tanıdık bir baş bandı vardı. İkisi de beyaz patenler giymişlerdi. Adamın pateninde gökkuşağı rengi bağcıklar vardı ve düz pembe bir… elbise giymişti.

Becka ve Wendy, aynı anda Emily'yle göz göze geldiler. Becka'nın ağzı utanç ve korkuyla açık kalmıştı ve Wendy başını çevirmişti. Emily titrediğini hissediyordu.

Becka, yanına geldi ve durdu. Derin bir nefes verdi. "Sanırım, bir açıklama yapmam gerekiyor, değil mi?"

Buzdan dolayı, içerisi sanki kar yağdığı zaman havada oluşan o koku gibi kokuyordu. Birisi, yan oturağın üstünde, bir tek kırmızı çocuk eldiveni unutmuştu. Pistte kayan bir çocuk, tam önlerinden geçerken, "ben bir uçağım!" diye bağırdı. Emily Becka'ya bakıyordu. Göğsünde sanki bir yumru oluşmuştu.

"Ağaç Tepeleri işe yarıyor sanıyordum," dedi Emily sessizce.

Becka saçlarıyla oynuyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm ama Wendy'yi gördükten sonra… yani, herhalde demek istediğimi anlamışsındır." Fair Isle süveterinin kollarını daha da aşağıya çekti. "Belki de gerçekten değişemeyiz."

Emily kendini bunalmış hissediyordu. Kendisi hakkında bu kadar temel bir şeyi değiştirmeyi amaçlayan bir program olan Ağaç Tepeleri fikri onu tekrar korkutmuştu. Bir kere, insan olmanın ilkelerine… çok ters düşen bir şey gibi görünüyordu bu. Böyle bir şey olamazdı. Maya ve Becka haklıydı–kim olduğunu *değiştiremezsin*.

Maya. Emily, elini saçlarına götürerek başını kaşımaya başladı. Şu anda, Maya'yla konuşması gerekiyordu. "Şey, Becka," dedi sessizce. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Becka yumuşamıştı. "Elbette."

Emily çıkışa doğru yöneldi. "Beni bir partiye bırakman lazım. Hemen şimdi. Görmem gereken biri var."

31

YASAYLA SAVAŞTILAR VE YASA KAZANDI

Spencer, başına koyduğu elmas taklidi tacını düzeltmeye çalışırken, Aria'da, bir gözünü kapatarak Sony Handycam'inin lensine bakarak çekime başlamıştı. "Hey, kızlar," dedi Spencer, deri kanepenin üzerinde duran kapaklı LG telefona bakarak. "Mesajlarını okumak ister misiniz?"

"Ben isterim," diye fısıldadı Hanna.

Emily, oturduğu koltuk kolluğundan fırladı. "Bilemiyorum…."

"Haydi ama. Kim mesaj atmış bilmek istemiyor musunuz?" diye ısrar etti Spencer. Spencer, Hanna ve Emily, Ali-

son'un cep telefonunun etrafına toplandı. Aria da, kamerasını üçayaktan çıkarıp yakınlaştı. Bunların hepsini çekmek istiyordu. Alison'un tüm sırlarını. Telefonun ekranının güzel bir açıdan görüntüsünü almak için yaklaşırken koridordan gelen bir ses duydu.

"Telefonuma mı bakıyordunuz siz?" diye bağırarak odaya girdi Alison.

"Tabi ki hayır!" dedi Hanna. Aria, bir an telefona bakakalmıştı fakat Melissa ve Ian içeri girdiklerinde, dikkatini onlara verdi.

"Selam kızlar," dedi, oturma odasına giren Ian. Spencer'a baktı. "Güzel taç."

Aria, üçayağına geri dönmüştü. Spencer, Ian ve Alison kanepede oturmuşlardı ve Spencer talk-show sunuculuğu oynamaya başlamıştı. Aniden, bir anlığına Aria, kameraya doğru yaklaştı. Teni griydi. Gözleri kara ve neon-kırmızısı ruju, dudaklarına beceriksizce sürülmüş haldeydi.

"Aria," Alison'un vücut ikizi direkt olarak lense doğru bakıyordu. "*Bak*. Cevap tam önünde."

Aria kaşlarını çattı. O sahne, aynen devam etti–Spencer, Ian'a paraşütle atlama konusunda sorular soruyordu. Aldıkları yemekleri paketlerden çıkaran Melissa gittikçe sinirleniyordu. Öteki Alison–kanepede oturan ve normal duran Alison–sıkılmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı Aria, kameranın tam önünde duran Alison'un vücut ikizine.

"Tam önünde," diye ısrar etti Alison. "Bak!"

"Tamam, tamam," dedi Aria tez bir şekilde. Odaya tekrar baktı. Ian'ın her kelimesini havada kapan Spencer, onun içine düşecek gibi duruyordu. Hanna ve Emily, Zigonun karşısında, rahatlamış bir halde kanepeye sinmişlerdi. Aria tam olarak neye bakması gerektiğini anlayamamıştı.

"Anlamıyorum," diye sızlandı.

"Ama orada!" diye çığlık attı Alison. "İşte orada!"

"Ne yapacağımı bilmiyorum!" diye bağırdı Aria çaresizce.

"Sadece *bak*!"

Aria yataktan fırladı. Oda karanlıktı. Yüzünden terler akıyordu. Boğazı acıyordu. Dönüp, yanında yatan Ezra'yı görünce tekrardan irkildi.

"Geçti," dedi Ezra çabucak ona sarılarak. "Sadece bir rüyaydı. Güvendesin."

Aria olan biteni kavramaya çalıştığı süre içerisinde sayısız kere gözlerini kırptı ve etrafına bakındı. Hastingsler'in oturma odasında değil, Ezra'nın yorganı altındaydı. Oturma odasına çok yakın bir yatak odasıydı ve Eski Hollis evleri gibi naftalin ve yaşlı kadın parfümü kokuyordu. Hafif bir meltem, şerit perdeleri hareket ettirdi ve çalışma masası üzerindeki oynar başlı Shakespeare biblosunu hareketlendirdi. Ezra'nın kolları, Aria'nın omuzlarındaydı. Çıplak ayağıysa, Aria'nın ayak bileklerini okşuyordu.

"Kötü bir rüya, ha?" diye sordu Ezra. "Çığlık atıyordun."

Aria durdu. Rüyası ona bir şey mi anlatmaya çalışıyordu? "İyiyim," dedi sonra. "Garip bir kâbus işte."

"Korkuttun beni," dedi Ezra, ona sımsıkı sarılarak.

Aria, Ezra'nın penceresinde duran balık şekilli, ahşap rüzgâr çanlarını dinleyerek, nefesinin normale dönmesini bekledi. Ardından, Ezra'nın gözlüklerinin yamuk durduğunu

fark etti. "Gözlüğünle mi uyudun?"

Ezra, işaret parmağıyla gözlüğünü düzeltti. "Sanırım," dedi safça. "Böyle çok uyuyakalırım."

Aria yaklaştı ve ona bir öpücük verdi. "Sen çok garip bir şeysin."

"Senin kadar garip değilim, çığlıkçı," diye takıldı Ezra. Onu kendine doğru çekti. "İşte şimdi bittin." Aria'yı gıdıklamaya başladı.

"Hayır!" Aria, ciyaklayarak ondan kurtulmaya çalıştı. "Yapma!"

"Öyle mi?" dedi Ezra gülerek. Daha sonra gıdıklaması, okşamaya ve öpmeye dönüştü. Aria gözlerini kapadı ve Ezra'nın ellerinin vücudunda dolaşmasına izin verdi. Ardından, Ezra başını tekrar yastığa koydu. "Keşke gidip başka bir yerde yaşasak."

"Ben İzlanda'yı çok iyi bilirim," diye öneride bulundu Aria. "Ya da Kosta Rika'ya ne dersin? Bir maymunumuz olabilir. Ya da Capri; Mavi Mağara'da takılabiliriz."

"Hep Capri'ye gitmek istemişimdir," dedi Ezra, hemen hayale dalmış gibi. "Deniz kıyısında bir yerde yaşayabilir, şiirler yazabiliriz."

"Tek bir şartla; maymunlarımız da bizimle şiir yazacak," dedi Aria.

"Elbette," dedi Ezra, Aria'yı burnundan öperek. "İstediğin kadar maymunumuz olabilir." Birden Ezra'nın yüzünde, bu konuştuklarını ciddi ciddi düşünmeye başladığını gösteren bir ifade oluştu. Yine de, Aria'nın içi içine sığmıyordu. Hiç bu kadar mutlu hissetmemişti kendini. Bu... doğru bir şey gibi geliyordu. Beraber yapabilirlerdi. Hayatının geri kalanını–Sean, A, ebeveynleri–artık yarın düşünürdü.

Aria, Ezra'ya sarıldı. Oradan oraya atlayan maymunlar ve sahiller hayal ederek uykuya dalmaya başlamıştı ki, birisi kapıya sertçe vurmaya başladı. Ezra ve Aria, ne olduğunu anlamadan kapı kırıldı ve iki polis memuru içeri daldı. Aria bir çığlık attı. Ezra doğruldu ve üzerinde yumurta, krep ve sosis resimleri olan, bel kısmında da *Lezzetli Kahvaltı!* yazan şort külodunu düzeltti. Aria, üstünü örttü–üzerinde, kalçalarını çok az kapatan, büyük bir Hollis Üniversitesi tişörtü vardı.

Polisler Ezra'nın oturma odasından geçip yatak odasına geldiler. El fenerleriyle önce Ezra'ya, ardından Aria'ya baktılar. Aria, örtüyle daha sıkı bir şekilde sarındı ve yere bakıp külodunu ve giysilerini aradı. Hiçbir yerde yoklardı.

"Sen Ezra Fitz misin?" diye sertçe sordu, Temel Reis kollu, siyah düz saçlı memur.

"Ee... evet," diye kekeledi Ezra.

"Rosewood Day'de öğretmen misin?" diye sordu Temel Reis. "Kız bu mu? *Öğrencin* mi?"

"Neler oluyor?" diye bağırdı Ezra.

"Tutuklusun." Temel Reis, kemerinden sarkan bir çift parlak, gümüş renkli kelepçeyi çıkarmaya başladı. Aria'nın, ancak domuz eti olarak tarif edebileceği derecede parlak tenli, diğer memura nispeten daha kısa ve şişman olan memursa, Ezra'yı yataktan çekip aldı. Eski püskü, gri renkli örtü de onunla beraber gitti ve Aria'nın bacakları göründü. Aria çığlık attı, dönerek yataktan inip yere oturarak kendini saklamaya çalıştı. Kaloriferin üstünde duran, ekose bir pijama gördü ve onu, yerden kalkmadan, olabildiğince hızlı bir şe-

kilde giydi.

"Konuşmama hakkına sahipsin," diye başladı domuz surat. "Söylediğin her şey, mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir."

"Bir dakika!" diye bağırdı Ezra.

Fakat polisler dinlemedi. Domuz surat, Ezra'yı çevirip, arkadan kelepçeledi. Ezra'nın yatak örtüsüne, iğrenmiş bir şekilde baktı. Ezra'nın kotu ve tişörtü buruşuk bir şekilde karyola başlığında duruyordu. Aria, Belçika'da özel diktirdiği dantelli sutyeninin, karyola direklerinden birine asılı olduğunu fark etti. Onu çabucak aldı.

Ezra'yı ite kaka oturma odasından geçirdiler ve menteşelerinden hep kopacakmış gibi sallanan kapısından dışarı çıkardılar. Aria, televizyonun yanında duran Vans ayakkabılarını giymeye bile tenezzül etmeden onların peşine düştü. "Bunu yapamazsınız!" diye bağırdı.

"Sırada sen varsın, küçük hanım," diye gürledi Temel Reis. Aria, holde durup, dışarı çıkma konusunda çekingen kaldı. Polisler, Ezra'yı sanki kahvaltılık yiyecekli külotlar giyen, sıska bir ruh hastası gibi sıkı sıkı tutmuşlardı. Domuz surat, Ezra'nın ayaklarına basıp duruyordu. Bu görüntü, Aria'nın Ezra'ya acımasını ve onu daha da sevmesini sağlıyordu.

Polisler ön bahçeye çıktıklarında, Aria, dışarıda duran bir başkasını fark etti. Ağzı açık kalmıştı.

"Sean," dedi titrek bir sesle. "Ne... ne yapıyorsun burada?"

Sean, posta kutusunun yanında durmuş, Aria'nın suratına üzgün ve kalbi kırık bir şekilde bakıyordu. "Asıl sen ne

yapıyorsun burada?" dedi, Aria'nın üzerinden her han düşecekmiş gibi duran, Ezra'nın pijamasına bakarak. Aria, çabucak pijamayı tutup düzeltti.

"Sana açıklayacaktım," diye mırıldandı Aria.

"Öyle mi?" dedi Sean ellerini beline koyarak. Nispeten daha katı ve kaba görünüyordu. Sakin ve nazik bilinen Sean değildi. "Onunla ne zamandan beri birliktesin?"

Aria ses çıkarmadan, posta kutusunun dibine düşmüş olan Acme marketinin reklam kuponuna baktı.

"Tüm eşyalarını topladım," diye söze başladı Sean, Aria'nın cevap vermesini bile beklemeden. "Ön bahçeye koydum. Bundan sonra evime hayatta giremezsin."

"Ama... Sean..." dedi Aria zayıf bir sesle. "Nereye gideceğim ben?"

"Bu benim sorunum değil," dedi Sean yüksek sesle ve arkasını dönüp gitti.

Aria sersemlemişti. Kapının dibinde duruyordu. Polislerin, Ezra'yı karga tulumba bir şekilde Rosewood Polisi devriye aracına bindirmelerini izledi. Polisler arka kapıyı kapattıktan sonra, Ezra dönüp evine baktı. Aria'ya ve Sean'a bakıp başını önüne eğdi. İhanete uğramış gibi bir yüz ifadesi vardı.

Aria, bir şeyin farkına yeni varmıştı. Sean'ın hemen peşinden gidip onu kolundan tuttu ve çekti. "Polisi *sen* aradın, değil mi?"

Sean kollarını bağdaştırıp başka yöne doğru baktı. Aria'nın başı dönüyor ve midesi bulanıyor gibiydi. Destek almak için bahçenin eski püskü çitine dayandı.

"Eh, bunu görünce..." Sean cep telefonunu çıkarıp

Aria'nın suratına doğru tuttu. Ekrandaki fotoğrafta, Aria ve Ezra, Ezra'nın ofisinde öpüşüyorlardı. Sean sağ yön tuşuna bastı ve bir sonraki fotoğraf geldi. O fotoğrafta da aynı görüntü vardı fakat biraz değişik açıdan çekilmişti. "Yetkililere, bir öğretmenin öğrencisiyle beraber olduğunu ihbar edeyim dedim." *Öğrenci* kelimesini söylerken, sanki bu iğrenç bir kelimeymiş gibi, suratı ekşimişti. "Hem de okulun içinde," diye ekledi Sean.

"Seni incitmek istemedim," dedi Aria alçak sesle. Ardından, mesajdaki resme ek olarak gelmiş yazıyı fark etti. Aria, sanki yerin dibine girmiş gibi hissetti.

Sevgili Sean, sanırım birilerinin, kız arkadaşının açıklaması gereken ÇOK şey var. –A

32

PEK DE GİZLİ OLMAYAN AŞIKLAR

"Ve resmen birbirlerini yiyorlardı!" Emily, Maya'nın gökevi barından ısmarladığı sangriasından kocaman bir yudum aldı. "Bütün bunlar olurken, sanki gerçekten beni değiştirebilirler diye korktum ama bak işte, uydurma çıktılar! Akıl danışacağım kişi eski sevgilisine döndü yani, düşün!"

Maya, Emily'ye inanmayan gözlerle bakıp onu hafifçe çimdikledi. "Cidden seni değiştirebileceklerini mi sandın?"

Emily arkasına yaslandı. "Sanırım bu *aptalca* bir düşünce, değil mi?"

"*Evet*." Emily gülümsedi. "Ama yine de uydurma çıkmasından da memnunum."

Yaklaşık bir saat önce Becka ve Wendy, Emily'yi, Mona'nın partisine götürmüşlerdi ve Emily, Maya'nın gitmiş olabileceği ya da başka biriyle olabileceği korkusuyla her yerde onu aramıştı. Emily, Maya'yı, siyah-beyaz çizgili bir elbise ve Mary Janes deri ayakkabılar giymiş halde, DJ masasının yakınlarında bulmuştu. Saçını beyaz, kelebek şekilli bir tokayla toplamıştı.

Gökevinin dışına, bahçede ücra bir köşeye çekilmişlerdi. Partinin, buzlu camlarla kaplı iki katta da tüm hızıyla devam ettiğini görebiliyorlar fakat bir şey duyamıyorlardı. Bahçe, ağaçlar, teleskoplar ve gezegen şekilleri oluşturacak şekilde budanmış çalılıklardan oluşuyordu. Bazı particiler dışarı çıkmış, onlara yakın bir çardakta oturmuş sigara içip gülüşüyorlardı ve bir çift de Satürn şeklinde budanmış, koca bir çalılığın hemen yanında öpüşüyorlardı fakat Emily ve Maya, birbirlerinden gayet ayrı duruyorlardı. Onlar öpüşmemişlerdi, sadece gökyüzünü izliyorlardı. Şimdiye kadar gece yarısı olmuş olmalıydı ki bu Emily'nin Sokak izninin sonuydu fakat bu geceliğine, annesine, Becka'da kalacağını söylemişti. Becka'da bu senaryoya uyacağına dair söz vermişti.

"Bak," dedi Emily, yıldızları göstererek. "Şu yıldızları bir çizgiyle birleştirsen, *E* harfi gibi dururlar, değil mi?"

"Hangileri?" Maya gözlerini kıstı.

Emily, Maya'yı çenesinden tutarak, onu bakması gereken yöne doğru çevirdi. "Yanındaki yıldızlar da *M* yazıyormuş gibi duruyorlar." Emily gülümsedi. "*E* ve *M*. Emily ve Maya. Bu bir işaret sanki."

"Sen ve işaretlerin," diyerek iç çekti Maya. Bir süre, hallerinden memnun bir şekilde sessiz kaldılar.

"Sana kızgındım," dedi Maya alçak sesle. "Beni ocakta öylece terk edişin. Çiçeklikte suratıma bile bakmayışın."

Emily, ellerini sıkarak takımyıldızlara baktı. Binlerce metre yukarıda, sanki yıldızların yanından geçiyormuş gibi görünen bir uçağın ışıkları yanıp sönüyordu. "Özür dilerim," dedi Emily. "Sana çok da adil davranmadığımı biliyorum."

Maya, Emily'yi dikkatle süzdü. Bronzlaştırıcı krem, alnını, yanaklarını ve burnunu parlatmıştı. Hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu bu gece. "Elini tutabilir miyim?" diye fısıldadı.

Emily, kalemlerden, fırçalardan ve tebeşirden yıpranmış, sert ve şekilsiz eline baktı. Bu el, yüzme karşılaşmalarından önce başlangıç bloklarını tutmuştu. Geçen seneki eve dönüş kutlamalarında da bir balon tutmuştu. Eski erkek arkadaşı Ben'in elini tutmuştu… hatta Maya'nın elini bile tutmuştu ama bu seferki farklıydı. Bu sefer daha resmiydi. Gerçekti.

Etrafta insanların olduğunu biliyordu. Ama Maya haklıydı–herkes zaten biliyordu. En zor kısmı geçmişlerdi. Ben'le beraberken mutsuzdu ve Toby'le de hiç inandırıcı görünmüyordu. Bu haliyle, apaçık yaşamalıydı belki de. Becka bunu söyler söylemez, haklılığını anlamıştı Emily: Kim olduğunu *değiştiremezdi*. Bu fikrin kendisi korkutucu fakat heyecan vericiydi.

Emily, Maya'nın eline dokundu. Önce çekingen bir şekilde, daha sonra da kararlı. "Seni seviyorum, Em," dedi Maya, Emily'nin elini sıkarak. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Emily, neredeyse otomatik bir şekilde. Ve gerçekten de sevdiğinin farkındaydı.

Herkesten çok, Alison'dan bile çok. Emily, Alison'u bir keresinde öpmüştü ve bir an için, Alison geri çekilmemiş, öpüşmüşlerdi. Fakat Alison, nihayetinde, iğrenmiş bir surat ifadesiyle kendini geri çekmişti. Hemen konuyu değiştirip çok hoşuna giden bir çocuktan bahsetmeye başlamıştı. O çocuğun adını Emily'ye söylemedi çünkü Emily delirip, çocuğa bir şey yapar diye korkmuştu. Şimdiyse Emily, öyle bir çocuğun *gerçekten* olup olmadığını düşünüyordu. Ya da bu, Alison'un, Emily'i gerçekten öptüğü o küçük utanç verici anı silmek için uydurduğu bir şey miydi? Bu kısaca, *Ben lezbiyen değilim. Katiyen de olmam.* Demek miydi?

Bunca zamandır, Emily, Alison' kaybolmasaydı ve o yaz arkadaşlıkları planladıkları gibi ilerleseydi nasıl olurdu diye düşünmüştü. Fakat şimdi biliyordu: Devam etmezdi. Alison kaybolmamış olsaydı, yavaş yavaş Emily'den uzaklaşır ve kopardı. Ama belki Emily, yine de Maya'yı bulurdu.

"İyi misin?" diye sordu Maya, Emily'nin bu sessizliği üzerine.

"Evet." Bir süre sessizce, el ele tutuşarak oturdular. Ardından Maya, gökevine doğru gözlerini kısarak bakıp elini kaldırdı. Emily de, Maya'nın baktığı yöne dikkatini verdi ve bir siluetin, direkt olarak onlara baktığını fark etti. Siluet çimenlere indi ve Emily irkildi.

"Kim o ya?" diye sesli düşündü Emily. Ayağa kalkmıştı.

"Her kimse," dedi Maya, hâlâ gözleri kısık bir şekilde, "arkasından bir kalabalık geliyor."

Emily'nin tüyleri, endişe ve korkudan diken diken olmuştu. *A?* Bir adım geri attı. Ardından çok tanıdık bir ses

duydu. "Emily Catherine Fields! Derhal buraya gel!"

Maya'nın ağzı açık kalmıştı. "Aman Tanrım."

Emily'nin annesi, tam da spot ışığının vurduğu yerde duruyordu. Saçları dağınıktı, makyajsızdı, rüküş bir tişörtle çıkmıştı ve ayakkabısının birinin bağcığı çözülmüştü. Bütün bu süslü püslü partici kalabalığın arasında çok sırıtıyordu. Birkaç çocuk garip bir şekilde ona bakıyorlardı.

Emily acemice ona doğru yaklaştı. "B-burada ne yapıyorsun?"

Bayan Fields, Emily'nin kolundan tuttu. "Sana *inanamıyorum*. On beş dakika önce bana, *onunla* olduğunu söyleyen biri telefon ediyor. Ve o her kimse, ona inanmıyorum! Hay, aptal kafam! Ona inanmıyorum. Yalan söylüyor diyorum!"

"Anne, açıklayabilirim!"

Bayan Fields bir an durdu ve Emily'yi kokladı. Gözleri büyüdü. "Bir de içmişsin!" diye öfkeyle bağırdı. "Sana ne *oldu* böyle, Emily?" Ardından, Maya'ya baktı. Maya, korkudan olacak ki, kaskatı kesilmiş bir şekilde oturuyordu. "Sen artık benim kızım *değilsin*."

"Anne!" diye çığlık attı Emily. Annesi sanki burgulu bir demirle onun gözlerini oymuştu. Bu cümle çok... ciddi ve resmi duruyordu. Çok katiydi.

Bayan Fields, onu bahçe arkasındaki yoldan sokağa çıkan kapının önüne doğru sürükledi. "Eve gittiğimizde Helene'yi arıyorum."

"Hayır!" Emily annesinden kurtuldu ve karşı karşıya gelip, sumo güreşçileri karşılaşma öncesi nasıl bakıyorlarsa öyle baktılar birbirlerine. "Senin kızın olmadığımı nasıl söy-

lersin?" diye hayırdı. "Beni nasıl gönderirsin oralara?"

Bayan Fields tekrardan Emily'yi tutmak için hamle yaptı fakat Emily geri çekilirken, toprağın nispeten eğik bir kısmına denk geldi ve dengesini kaybedip popo üstü yere düştü. Yere düştüğünde acıdan gözlerini kapamıştı.

Gözlerini açtığında, annesi tepesindeydi. "Kalk. Gidelim."

"Hayır!" diye gürledi Emily. Kalkmaya çalışırken annesinin tırnakları koluna battı. Emily debeleniyordu ama nafile olduğunun farkındaydı. Hâlâ hareketsiz oturan Maya'ya baktı. Maya'nın gözleri dolmuş gibiydi ve çok yalnız görünüyordu. *Onu bir daha göremeyebilirim*, diye düşündü Emily. *Bu son olabilir.*

"Bu kadar yanlış olan ne?" diye bağırdı annesine. "Farklı olmanın nesi bu kadar yanlış? Sırf bunun yüzünden benden nasıl *nefret* edersin?"

Annesi, öfkeden, burnundan soluyordu. Yumruğunu sıkıp ağzını açtı, bağırmak için hazırdı. Ama birden söndü. Arkasını döndü ve gırtlağının derinliklerinden, ağlamaklı, ince bir ses geldi. Tamamen bitmiş, korkmuş ve utanmış görünüyordu. Makyajsız ve pijamaları üstündeyken çok kırılgan duruyordu. Uzun süredir ağlıyormuş gibi, gözlerinin etrafında bir kırmızılık vardı. "Lütfen. Gidelim artık."

Emily, kalkmaktan başka çaresinin olmadığını anladı. Kalktı ve annesini park yerine kadar takip etti. Park yerine vardıklarında ile arabası Volvo onları bekliyordu. Annesi, otopark görevlisiyle göz göze geldi ve görevli ardından Emily'ye bakarak yargılayıcı bir şekilde dudak büktü.

Emily kendini ön koltuğa attı. Gözü, kapı cebinde

duran, kuşe kâğıda basılmış horoskop çemberine takıldı. Bu düzenek, burçlara göre açıklamalar içeriyordu. Emily, çemberi, kendi burcu olan Boğa'ya getirdi ve Ekim ayı tahminlerine baktı. *Aşk ilişkilerinizde doyum ve memnuniyete varacaksınız. Geçmişte, bazı insanlarla olan ilişkilerinizde sorun olmuşsa bile, bundan sonra sizin için her şey normal seyrinde olacak.*

Hah, dedi Emily içinden. Camı açıp, horoskobu dışarı attı. Burçlara artık inanmıyordu. Ya da tarot kartlarına. Ya da olmuş her şeyin bir nedeni vardır diye düşünmesini sağlayan işaretlere de. *Bunun* olma nedeni neydi o zaman?

Bunları düşünürken, bir şey fark etti ve irkildi. *On beş dakika önce bana, onunla olduğunu söyleyen biri telefon ediyor.*

Kalbi hızla atarak çantasını karıştırdı. Telefonunda bir yeni mesaj vardı. Görünüşe göre iki saat önce gelmişti.

Em, seni görebiliyorum! Ve eğer durmazsan, kimi arayacağımı biliyorsun. –A

Emily, yüzünü elleriyle kapadı. Böyle yapacağına, onu neden öldürmemişti ki A?

33

BİRİLERİ BİR POT KIRDI. HEMDE ÇOK BÜYÜK.

İlk olarak Lucas, Hanna'ya, arabasında olan, çekmiş bir Rosewood Day hırkası ve kırmızı, spor bir şort verdi. "Bir izci her zaman, her şeye hazırlıklıdır," dedi.

Sonra, Hanna'yi, üstünü değiştirebilmesi için Hollis Koleji Kütüphanesi'ne götürdü. Orası, gökevinden birkaç sokak ötedeydi. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bu yapının en büyük odası, sadece rahatlamak ve kitap okumaya adanmıştı. İçerisi pipo dumanı ve eski deri cilt kokuyordu ve kitaplar, haritalar, yerküreler, ansiklopediler, dergiler, gazeteler, satranç tahtaları, deri koltuklar ve iki kişilik, çok rahat

kanepelerle doluydu. Teknik olarak sadece kolej öğrencilerinin kullanımına açıktı fakat yan kapıdan da biraz kurnazlık yaparak girebilmeniz mümkündü.

Hanna, küçük tuvalete girdi. Yırtık elbisesini çıkarıp çöp kutusuna fırlattı ve ardından ayağıyla onu iyice dibe bastırdı. Tuvaletten bir hışımla çıktı, kendini kanepedeki Lucas'ın yanına attı ve... resmen kendini kaybetti. Haftalardır–belki de yıllardır–içinde biriktirdikleri, patlayıverdi. "Artık kimse beni sevmeyecek," dedi iki hıçkırık arasında, kendi gözyaşlarında boğuluyordu. "Ve Mona'yı da sonsuza dek kaybettim."

Lucas, onun saçını okşadı. "Bu önemli değil. O seni hak etmiyor zaten."

Hanna, göz pınarları kuruyana, boğazı düğümlenene kadar ağladı. En sonunda, başını Lucas'ın göğsüne dayadı ve göründüğünden daha sert olduğunu fark etti. Bir süre, sessizce orada öylece oturdular. Lucas'ın parmakları, Hanna'nın saçları arasında gezindi.

"Sen partiye niye geldin ki?" diye sordu Hanna bir süre sonra. "Davetli olmadığını sanıyordum."

"Davetliydim." Lucas gözlerini yere dikti. "Ama... gitmeyecektim. Kendini kötü hissetmemen ve tabi ki, seninle vakit geçirebilmek için gitmeyecektim."

Hanna, baş dönmesinin o küçük belirtilerini kendine görmeye başlamıştı. "Çok üzgünüm," dedi sessizce. "Sana verdiğim poker sözünü, Mona'nın aptal partisine tercih ettiğim için."

"Önemli değil," dedi Lucas. "O kadar önemli bir şey değildi yani."

Hanna, Lucas'a bakıyordu. Çok güzel mavi gözleri ve hayran olunası pembe dudakları vardı. Onun için aslında *önemliydi*. Sürekli mükemmeliyetçi olmak onu yemiş bitirmişti–mükemmel elbiseyi giymek, mükemmel telefon zil sesini seçmek, formunu mükemmel derecede tutmak, mükemmel kanka ve mükemmel sevgiliye sahip olmak–ama o kadar mükemmellik nereye kadardı? Belki de, değişik bir açıdan bakınca, mükemmel olan Lucas'tı. O, Hanna'yı *umursuyordu*.

Nasıl olduğunu, Hanna da tam bilmiyordu ama, yırtık derili bir iki kişilik kanepede oturuyorlardı ve Hanna, onun kucağındaydı. Tuhaf bir şekilde, Lucas'ın ayaklarını, ağırlığıyla kırabileceğini düşünmemişti. Geçen yaz, Sean'ın ailesiyle Cape Cod'a gitmeye hazırlanırken, Hanna, greyfurt ve acı biberden başka hiçbir şey yememişti ve tatildeyken mayosunu giydiğinde, Sean'ın ona dokunmasını engellemişti. Sean'ın onun etini jöleye benzemiş bulmasından korkmuştu. Lucas'layken bu tür endişeler taşımıyordu.

Yüzünü Lucas'a daha da yaklaştırmaya başladı. O da, Hanna'ya yaklaşmaya başladı. Lucas'ın dudakları Hanna'nın çenesine dokundu, ardından dudaklarının kenarına ve sonunda sadece dudaklara. Hanna'nın kalbi hızla atıyordu. Dudakları, dudaklarına değiyordu. Lucas, onu kendine çekti. Hanna'nın kalbi heyecandan o kadar hızlı atıyordu ki yerinden çıkacakmış gibiydi. Lucas, iki eliyle Hanna'nın başını kavramıştı ve onu kulak memesinden öpmeye başladı. Hanna gıdıklanarak, kıkır kıkır güldü.

"Ne?" dedi Lucas, Hanna'nın suratına bakabilmek için geri çekilerek.

"Hiç," diye cevapladı Hanna sırıtarak. "Bilmiyorum. Bu çok hoş."

Öyleydi–Sean'la geçirdiği gayet ciddi ve resmi öpüşme seansları gibi değildi bu. Lucas'ın öpüşü acemice, ıslak ve aşırı neşe doluydu sanki bir yavru Labrador gibi. Lucas, ona sık sık sarılıyordu. Bir keresinde, onu öyle gıdıklamaya başlamıştı ki, Hanna minik bir çığlık atarak kanepeden düşmüştü.

En sonunda, kanepelerin birinde uzanmışlardı. Lucas onun üzerindeydi. Elleri, onun çıplak göbeği üzerinde geziniyordu. Lucas tişörtünü çıkarıp, göğsünü onun tenine değdirdi. Bir süre sonra, durdular ve hiçbir şey söylemeden öyle ce uzandılar. Hanna'nın gözleri, kitapları, satranç tahtalarını ve ünlü yazarların büstlerini taradı. Sonra, birden doğruldu.

Birisi camdan bakıyordu.

"Lucas!" Yan kapının camında görünen silüeti işaret etti.

"Panik yapma," dedi Lucas, kanepeden sessizce inip kapıya doğru emeklemeye başladı. Çalılardan sesler geldi. Bir kapı kilidinin açılma sesi gelmeye başladı. Hanna, Lucas'ın koluna yapıştı.

A gelmişti.

"Lucas…"

"Şşş." Kilitten bir dönüş sesi daha geldi. Sesin nereden geldiği anlaşılmıyordu. Biri içeri girmek üzereydi. Lucas, daha iyi duyabilmek için başını dik tuttu. Arka holden ayak sesleri gelmeye başlamıştı. Hanna geri çekildi. Ahşap zemin gıcırdadı. Ayak sesleri yaklaşıyordu.

"Merhaba?" Lucas tişörtünü kapıp giydi. "Kim var orada?"

Cevap gelmedi. Gıcırtılar çoğaldı. Duvara bir gölge vurdu.

Hanna etrafına bakındı ve bulabildiği en büyük cismi eline aldı–1972 tarihli bir *Farmer's Yıllığını*. Birden, ışık yandı. Hanna çığlık atarak yıllığı kaldırdı. Karşılarındaysa, sakallı bir ihtiyar duruyordu. Minik, ince çerçeveli gözlükleri ve eski duran bir cekedi vardı ve teslim olduğunu gösteren bir şekilde ellerini havaya kaldırmıştı.

"Tarih bölümündenim!" dedi ihtiyar hemen. "Uykum kaçtı. Buraya kitap okumak için geldim…" Hanna'ya tuhaf bir şekilde bakıyordu. Hanna, üstündeki Lucas'ın olan hırkanın biraz yana kayık olduğunu ve omzunu ifşa ettiğini fark etti.

Hanna'nın kalp atışları yavaşlamaya başladı. Kitabı masanın üstüne bıraktı. "Özür dilerim," dedi. "Ben sandım ki–"

"Zaten gitsek iyi olur." Lucas, Hanna'yı kolundan çekip, ihtiyarın yanından geçerek, yan kapıdan dışarı çıktı. Binanın demirden ön kapısına yaklaşırken kıs kıs gülmeye başladı.

"Adamcağızın yüzündeki ifadeyi gördün mü?" dedi. "Dehşete düşmüş gibiydi!"

Hanna gülmeye çalıştı, fakat çok korkmuştu. "Gidelim," dedi titrek bir sesle. "Eve gitmek istiyorum."

Lucas ve Hanna, Mona'nın partisinin olduğu gökevine yürüdüler. Hanna, valeye Prius'unu getirmesi için bileti verdi. Araba geldiğinde, Hanna, Lucas'a arka koltukta biri saklanıyor mu diye iyice bakmasını söyledi. Arabanın güvenli

olduğu onayını aldıktan sonra içine binip kapıları kilitledi. Ardından Lucas, cama tıklayıp onu yarın arayacağını belli eden bir el jesti yaptı. Hanna, Lucas'ın gidişini izledi. Heyecanlı ve dehşet derecede rahatsız hissediyordu.

Hanna, gökevinin virajlı yolunda ilerlemeye başladı. Her on metrede bir, yeni bir sergi reklam pankartı asılıydı. Hepsinde, BÜYÜK PATLAMA yazıyordu ve posterde bunun resmedilmeye çalışıldığı, soyut bir resim vardı.

Telefonu bipliğinde, o kadar korkmuştu ki kemerinden kurtulacakmış gibi sıçradı. Otobüs şeridine geçti ve titreyen elleriyle çantasından telefonunu çıkardı. Yeni bir mesajı vardı.

Hay aksi, demek ki yağ aldırma yaptırmamış. Duyduğun her şeye inanma! –A

Hanna başını kaldırdı. Sokak çok ıssızdı. Evlerin hiçbirinde sanki hayat yoktu ve sokak bomboştu. Eski, Viktoryan tarzı bir evin bahçesinde asılı bir bayrağı ve Cadılar Bayramı balkabağına benzer bir kesilmiş çimen poşedini hareket ettiren bir rüzgâr esti.

Hanna tekrar başını eğip mesaja baktı. Bu biraz tuhaftı. A'nın çektiği mesaj, her zaman olduğu gibi, özelden gelmemişti. 610 olan Rosewood alan koduna sahipti.

Numara, ona tanıdık geliyordu fakat Hanna kimsenin telefonunu ezberlemezdi–ilk cep telefonunu yedinci sınıftayken edinmişti ve o günden itibaren hızlı arama özelliğine itimat etmişti. Bu numarada bir iş vardı ama…

Hanna, açılan ağzını eliyle kapadı. "Aman Tanrım,"

diye fısıldadı. Bunu bir kere daha düşünmüştü. *Cidden*, bu olabilir miydi?

A'nın tam olarak kim olduğu birden aklına gelmişti.

34

İŞTE TAM ÖNÜNDE DURUYOR

"Tazeleyeyim mi?" diye sordu, kızarmış peynir kokan ve suratında kocaman bir sivilce olan garson kız, elinde kahve sürahisiyle Aria'nın yanına geldiğinde.

Aria, neredeyse bitmiş olan kahvesine baktı. Ebeveynleri, muhtemelen bu kahvenin kanserojen maddelerle dolu olduğunu söylerdi ama onlar ne bilirdi ki? "Tabi," diye cevapladı.

Sonunda bu hale düşmüştü Aria. Dünyevi malları olan dizüstü bilgisayarı, bisikleti, giysileri ve kitaplarıyla, Ezra'nın Eski Hollis'teki evinin yakınlarında bir vagon lokantada da oturmuş kahve yudumluyordu. Gidecek hiçbir yeri kal-

mamıştı; Seanlar, Ezra ya da kendi evi bile. Burası şimdilik açıktı. Bir de yirmi dört saat açık olan Taco Bell vardı ki, orası esrarkeşlerin takıldığı bir yerdi.

Seçeneklerini gözden geçirerek Treo'suna bakıyordu. En sonunda, evi aradı. Telesekreter devreye girmeden, telefon altı kere çaldı. Ella'nın neşeli sesi, "Montgomeryler'i aradığınız için teşekkürler," diyordu. "Şu anda evde değiliz..."

Haydi oradan. Bir cumartesi gece yarısından sonra nerede olabilirdi ki Ella? "Anne, aç," dedi Aria, sinyal sesi gelir gelmez. "Orada olduğunu biliyorum." Hâlâ ses gelmemişti. Bir iç çekti. "Bak. Eve gelmek zorundayım. Erkek arkadaşımdan ayrıldım. Kalacak yerim yok. Derme çatma bir lokantada oturuyorum, evsiz gibi."

Ella'nın cevap vermesini bekledi. Cevap gelmedi. Aria, onun telefon başında durup dinlediğini düşünüyordu. Ya da böyle bir şey olmuyordu bile. Belki de Aria'nın sesini duyunca arkasını dönüp yatak odasına yönelmişti. "Anne, başım belada,"diye yakındı. "Şu an açıklayamam, ama sanki... başıma bir şey gelecekmiş gibi hissediyorum."

Biip. Telesekreterin teybi kesilmişti. Aria, telefonunu Formica masaya sertçe bıraktı. Tekrar arayabilirdi, ama ne olacaktı sanki? Annesinin sesi kulaklarında yankılanıyordu: *Sana şu an bakamıyorum bile.*

Bir şey düşünür gibi başını kaldırdı. Aria, usulca Treo'sunu alıp mesajlarına bakmaya başladı. Byron'ın mesajı, numarasıyla beraber hâlâ duruyordu. Derin bir nefes alarak aradı. Byron, uykulu bir ses tonuyla telefonu açtı.

"Ben Aria," dedi alçak sesle.

"Aria?" diye tekrarladı Byron. Şaşırmıştı. "Saat sabahın ikisi."

"Biliyorum." Lokantanın müzik kutusu plak değiştirdi. Garson kız, iki ketçap şişesiyle oynuyordu. Orada, Aria'dan başka oturanlar masalarından kalkıp, garson kıza el sallayıp, kapıyı iterek ayrıldılar. Kapının üstündeki zil çaldı.

Sessizliği, Byron bozdu. "Sesini duymak güzel."

Aria, dizlerini göğsüne doğru çekti. Sırrını sakladığı için bu hallere düştüğünü ona söylemek istedi fakat hiç kavga edecek takati yoktu. Hem bir yanı... özlemişti gerçekten Byron'ı. Byron onun babasıydı. Bir keresinde, Büyük Kanyon'da yaptıkları gezide, Aria'nın önüne çıkan yılanı kovmuştu. Aria, öz portresinde, kendini yeşil pullu ve çatal dilli çizdi diye ona bir veren resim öğretmeni Bay Cunningham'la konuşan oydu. "Demek ki öğretmenin post modern dışavurumculuktan anlamıyor," diyerek cekedini kapıp gitmişti. Byron, onu eskiden kucağına alır, yatağına götürüp yatırırdı. Aria bunu çok özlemişti. Buna *ihtiyacı* vardı. Ona, başının belada olduğunu söylemek istedi. Onun da; "ben seni korurum," demesini istiyordu. Korurdu, değil mi?

Ama sonra, arka planda, birisinin sesini duydu. "Her şey yolunda mı, Byron?"

Aria kabardı. *Meredith.*

"Bir saniye, geliyorum," diye seslendi Byron.

Aria hiddetlenmişti. *Bir saniye mi?* Bu telefon görüşmesine biçtiği değer bu muydu? Byron tekrar Aria'ya döndü. "Aria? ...hayırdır?"

"Boşver," dedi Aria soğuk bir ses tonuyla. "Yatağa dön, ya da her ne yapıyorsan ona dön."

"Aria–" Byron şaşkındı.

"Cidden, yat," dedi Aria sertçe. "Aradığımı da unut."

Telefonu kapatıp başını masaya koydu. Okyanus, bisiklet sürmek, atkı örmek gibi güzel ve sakinleştirici şeyler düşünmeye çalışarak derin derin nefes alıp vermeye başladı.

Birkaç dakika sonra başını kaldırıp etrafına baktığında, orada oturan tek kişi olduğunu gördü. Tezgâhın önündeki yırtık ve rengi atmış tabureler boştu. İki kahve dolu sürahi, kahve makinesinde bekliyordu. Elektronik yazarkasanın ekranında HOŞGELDİNİZ yazıyordu ama çalışanlar yok olmuştu. Ortam, ana karakterin, birden etrafındaki herkesin öldüğünü fark ettiği korku filmi sahnelerine benziyordu.

Katil düşündüğünden daha yakın.

Neden A katilin kim olduğunu *söylemiyordu* ki? Aria, Scooby-Doo'culuk oynamaktan bıkmıştı. Alison'un ona hayalet gibi göründüğü o rüyası aklına geldi. "Bak!" diye çığlık atıyordu. "Tam önünde! Orada!" Ama *neydi* orada olan? Aria'nın gözünden kaçan neydi?

Sivilceli garson kız, tezgâhın ardından göründü ve Aria'ya baktı. "Bir dilim turta ister misin? Elması tazedir. Bizden olsun."

"A-almayayım, teşekkürler," dedi Aria az da olsa kekeleyerek.

Garson kız belini tezgâha dayadı. Sürekli ıslakmış gibi görünen kıvırcık saçlara sahipti. "Sapık hakkındaki haberleri duydun mu?"

"Hı-hı," diye cevapladı Aria.

"Ne duydum biliyor musun?" dedi garson kız. "*Zengin* bir çocukmuş." Aria'dan cevap gelmeyince, temiz olan bir

masayı tekrar silmeye başladı.

Aria bir süre düşündü. *Bak*, dedi Alison'un sesi. Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve açtı. Bilgisayarın açılması ve ardından da Aria'nın bakmak istediği videoları bulması biraz vakit almıştı. Bu dosyalara girmeyeli çok olmuştu. Sonunda dosyayı bulup açtığında, içindeki videoların düzgün adlandırılmamış olduklarını gördü. "Beşimiz, #1," ya da "Alison ve Ben, #6," gibi isimleri vardı ve videoların tarihleri, bilgisayara aktarıldıkları değil, son izlendikleri tarihe ayarlıydı. Aria, basına sızdırılmış o videoyu bulmak için ne yapacağını bilemiyordu... teker teker bakmak dışında.

"Miyav!" isimli, rastgele bir videoya tıkladı. Aria, Alison ve diğerleri, Alison'un odasındalardı. Alison'un Himalaya kedisi Charlotte'a, elde dikilmiş bir süveter kıyafet giydiriyorlardı. Bir yandan kıs kıs gülerken, minik patilerini kol kısmından geçirmeye çalışıyorlardı.

"Kavga #5," isimli bir videoyu açtı fakat bu düşündüğü gibi bir şey çıkmadı. Hanna'nın mutfağında çikolatalı kurabiye yaparken, etrafa unlar saçarak yemek savaşına girişmişlerdi. Bir tanesinde de, Spencer'ın bodrum katında langırt oynuyorlardı.

"DQ" adlı bir MPEG dosyasına tıkladığında bir şey fark etti.

Alison'un saçına ve üstlerindeki yazlık kıyafetlere bakılacak olursa, bu video, Alison kaybolmadan bir ay gibi bir süre öncesine aitti. Aria, Hanna'nın canavar boy bir Dairy Queen Blizzard'ı rekor bir sürede mideye indirmesini çekmişti. Arka planda duran Alison, yapmacık kusma sesleri çıkarmaya başladı. Hanna durdu, rengi benzi atmıştı. Alison

kıkırdıyordu. Fakat hiçbiri ne olduğunun farkında değildi.

Aria bir tuhaf olmuştu. Hanna'nın kusma hastalığı sorunu olduğuyla alakalı dedikoduları daha sonradan duymuştu. Bu ancak Alison ya da A'nın bilebileceği türden bir dedikoduydu.

Başka bir tanesini açtı. Emily'nin evinde televizyon izliyorlardı. Aynı gün, Philadelphia şehrinde yapılmış Gey Yürüyüşü'nün haberi yayınlanıyordu. Aria, amaçsız bir şekilde Emily'e dönüp sırıtmıştı. "Eğlenceli görünüyor, değil mi, Em?" Emily kızarmış ve kazağının kapüşonunu başına geçirmişti. Kimse bir şey fark etmedi.

Ve bir diğerini açtı. Bu seferki, sadece on altı saniye uzunluğundaydı. Beşi, Spencer'ın havuzu etrafında dolanıyorlardı. Hepsinde kocaman Gucci güneş gözlükleri vardı. Aria ve Emily'ninkiler sahteydi. Alison doğrulup, gözlüğünü aşağıya indirdi. "Hey, Aria," dedi birdenbire. "Karşısına seksi öğrenciler filan çıkınca, ne yapıyor baban?"

Klip orada bitiyordu. Aria o günü hatırladı–Alison'la beraber, Byron ve Meredith'i, arabada öpüşürken yakalamalarından kısa bir süre sonraydı ve Alison'un, bunu millete söyleyeceğinin sinyallerini vermeye başladığı sıralardı.

Alison gerçekten, onların *tüm* sırlarını biliyor ve onlarla oynuyordu. Bunca zamandır önlerinde duruyorken fark edememişlerdi. Alison, onların tüm sırlarını biliyordu. Şimdiyse, A bu bilgilere sahipti.

Fakat… Spencer'ın sırrı neydi?

Aria, bir başka videoyu açtı. Nihayet, o bilindik sahne karşısına gelmişti. Spencer, tacını takmış, kanepede oturuyordu. "Mesajlarını okumak ister misiniz?" Alison'un, kanepe yastıklarının arasında duran LG marka telefonunu işaret ediyordu.

Telefonu açtı. "Kilitli."

"Şifresini biliyor musun?" diye soran kendi sesini duydu Aria.

"Doğum gününü dene," diye fısıldadı Hanna.

"Telefonuma mı bakıyordunuz siz?" diye bağırdı Alison.

Telefon yere düşmüştü. Tam bu sırada, Spencer'ın ablası Melissa ve erkek arkadaşı Ian, gülümseyerek kadraja giriyorlardı. "Selam kızlar," dedi Melissa. "Ne var, ne yok?"

Spencer gözlerini kaçırmıştı. Alison sıkkın görünüyordu. Kamera, onun suratına ve ardından yerdeki telefonuna yakınlaştı.

"Aa, bu haberlerde gördüğüm görüntüler," dedi Aria'nın arkasından gelen bir ses. Garson kız, Aria'nın oturduğu koltuğa dayanmış, tırnaklarını törpülüyordu.

Aria, videoyu dondurup arkasına döndü. "Pardon?"

Kız utanmıştı. "Eyvah. Dükkân böyle boş olunca şeytan dürtüyor. Bilgisayarına baktığım için özür dilerim. Ama o çocuğa da yazık ya."

Aria, gözlerini kısarak, kızın isim levhasına baktı. ALISON yazıyordu. "Hangi çocuk?" diye sordu Aria.

Alison, ekranı işaret etti. "Kimse sevgilisinden bahsetmiyor. Çok acı çekiyordur."

Aria, afallamış bir halde ekrana baktı. Kız, Ian'ı işaret etmişti. "Bu, onun sevgilisi değil ki. Mutfaktaki kızla birlikte. O kız şu an ekranda değil."

"Öyle mi?" Alison omuz silkip, tekrar masa silmeye başladı. "Oturuşlarına bakınca… öyle sandım."

Aria, ne diyeceğini bilemiyordu. Kafası karışmış bir şekilde, videoyu başa aldı. O ve arkadaşları, Alison'un telefonunun tuş kilidini açmaya çalışıyordu, Alison geliyordu, Melissa ve Ian görünüyorlardı, yerdeki telefonun sinematik çekimi yapılıyordu ve *son*.

Aria videoyu, bu sefer yarı yarıya yavaşlatılmış hızda, bir daha başlattı. Spencer, yavaşça tacını düzeltiyordu. Alison'un telefonu kadraja giriyordu. Alison, sinirli bir şekilde geri geliyordu. Normalde, aceleyle mutfağa giden Melissa, şimdi yavaşça yürüyordu. Aria birden, kameranın köşesinde bir şey fark etti: Küçük, narin bir el. Alison'un eli. Ardından, bir başka el daha göründü. Daha büyük ve erkeksiydi. Aria, görüntüyü biraz daha yavaşlattı. Büyük el ve küçük el birbirlerine dokunuyordu ve serçe parmaklar birleşiyordu.

Aria donakalmıştı.

Ardından kamera, yukarı doğru yöneldi ve kameradan başka bir yere bakan Ian'ın yüzü göründü. Sağında Spencer, ona arzulu gözlerle bakıyor, Ian ve Alison'un el ele tutuştuklarını fark etmiyordu. Zaten bu olay göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti. Fakat Aria, bunu şimdi fark etmişti ve parçalar yerine oturmaya başlamıştı.

Birisi, Alison'un olan bir şeyi istedi. Katil düşündüğünden daha yakın.

Aria, düşündükçe bitkin düşüyordu. Hepsi, Spencer'ın, Ian'ı sevdiğini biliyordu. Sürekli ondan bahsederdi: Ablasının onu hak etmediğini, ne kadar komik biri olduğunu, onlarda akşam yemeği yediği zaman ne kadar tatlı olduğunu söylerdi. Hepsi de, Alison büyük bir sır saklıyor mu acaba diye merak ederlerdi–o sır, *bu* olabilirdi. Alison, bunu Spencer'a söylemiş, Spencer da bunu kaldıramamış olabilirdi.

Aria, birkaç parçayı daha birleştirdi. Alison, Spencerlar'ın ambarından koşarak çıkmış... ve çok da uzakta bulunmamıştı, kendi arka bahçesinde bir çukura gömülmüştü. Spencer işçilerin orada çalışma yaptığını ve bu çukuru, hemen ertesi gün, betonla kapatacaklarını biliyordu. A, notunda bunu demişti: *Onun arka bahçesini, avucunuzun için gibi bilirdiniz. Ama biriniz için burası, çok daha tanıdıktı.*

Aria, bir süre hareketsiz oturdu. Sonra, telefonunu alıp, Emily'nin numarasını yazmaya başladı. Emily, altı çalıştan sonra açtı. "Alo?" Emily'nin sesi, sanki biraz önce ağlamış gibi geliyordu.

"Uyandırdım mı?" diye sordu Aria.

"Daha uyuyamadım."

Aria kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Hayır," Emily'nin sesi çatallanmıştı. Aria, onun burun çektiğini duydu. "Ailem beni uzağa gönderiyor. Yarın sabah Rosewood'tan ayrılıyorum. A'nin yüzünden."

Aria, arkasına yaslandı. "*Ne?* Neden?"

"Anlatmaya bile değmez." Emily, teslim olmuş gibiydi.

"Benimle buluşmalısın," dedi Aria. "Hemen, şimdi."

"Dediğimi duymadın mı? Cezalıyım. Hatta cezalıdan da *öteyim*."

"Gelmek zorundasın." Aria, dükkân çalışanlarından olabildiğince saklanmaya çalışarak, arkasını döndü. "Galiba, Alison'u kimin öldürdüğünü buldum."

Bir süre sessizlik oldu. "Hayır, bilmiyorsun," dedi Emily.

"Biliyorum. Hanna'yı aramalıyız."

Emily tarafından bir sürtünme sesi duydu Aria. Kısa bir

süre içinde, Emily'nin sesi duyuldu. "Aria," diye fısıldadı. "Beklemede biri var. Hanna arıyor."

Aria'nın içi titredi. "Üçlü konuşmaya al."

Bir tıklama sesi geldi ve ardından, Aria, Hanna'nın sesini duydu. "Kızlar," dedi Hanna. Nefes nefeseydi ve bağlantı da kötüydü. "Buna inanamayacaksınız. A bir hata yaptı. Yani, sanırım öyle oldu. Bana bir mesaj attı ama numara gizli değildi ve birden kimin numarası olduğunu hatırladım..."

Aria, fonda bir araba kornası duydu. "Buluşma yerine gelin," dedi Hanna. "Rosewood Day Parkı."

"Tamam," dedi Aria heyecanla. "Emily, beni Hollis Diner'dan alır mısın?"

"Olur," diye fısıldadı Emily.

"Güzel," dedi Hanna. "Acele edin."

35

MAZİNİN FISILDADIĞI SÖZLER

Spencer gözlerini kapadı. Gözlerini açtığındaysa, Arka bahçelerindeki ambarın önünde duruyordu. Etrafına bakındı. Buraya *ışınlanmış* mıydı? Uykusunda mı kalkıp gelmişti ya da?

Aniden, ambarın kapısı açıldı ve Alison dışarı fırladı. "İyi," dedi Alison, ardına bakarak. Eli kolu, kendine güveni yüksek bir şekilde sallanarak, hışımla yürüyordu. "Güle güle." Spencer'ın yanından, sanki o bir hayaletmiş gibi, kayıtsızca yürüyüp geçti.

Yine, Alison'un kaybolduğu geceyi görmeye başlamıştı. Spencer, daha hızlı nefes almaya başladı. Burada olmak

istemese bile, neler olduğunu tam olarak hatırlamak için durup izlemeliydi.

"İyi!" derken duydu kendisini, ambar kapısından çıkarken. Alison gözden uzaklaşırken, Spencer daha küçük ve kısa boylu halinin, Alison'un peşinden koştuğunu gördü. "Alison!" diye bağırdı on üç yaşındaki Spencer.

Ve sonra, on üç ve on yedi yaşlarındaki iki Spencer birleşmişti. O an hissettiklerini, birden tekrar hissetmeye başladı. Mesela, korku: Alison'u kovarak ne yapmıştı böyle? Paranoya: Alison'a, daha önce hiçbiri meydan okumamıştı. Bir de tabi ki öfke vardı. Ne yapacaktı?

"Alison!" diye çığlık attı Spencer. Bahçedeki fenerler çok az ışık sağlıyorlardı. Çalılıklarda bir şeyler hareket ediyormuş gibi görünüyordu sadece. Yıllar önce Melissa, Spencer'a, o çalılarda cinlerin yaşadığını söylemişti. O cinler, Spencer'ı sözde hiç sevmiyor, saçlarını kesmek istiyorlardı.

Spencer, arka bahçelerindeki yol ayrımına kadar gelmişti. Ya evinin önüne ve sokağa doğru giden yöne, ya da çalılıklar ve ormana doğru giden yöne sapacaktı. O an elinde bir el feneri olmasını istemişti. Bir yarasa da, oradan oraya uçuşmaktaydı. Ondan biraz uzaklaşan Spencer, ileride, cep telefonu ışığıyla aydınlanmış bir silüet gördü. Alison.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi Spencer.

Alison gözlerini kıstı. "Sizinle takılmak yerine daha iyi bir yere gidiyorum."

Spencer gerildi. "İyi," dedi onurlu görünmeye çalışarak. "Git."

Alison, hâlâ telefonuyla uğraşıyordu ve üzerinde durduğu, yorulan ayağını değiştirdi. Spencer'a cevap verene kadar, ağustos böcekleri belki yirmi kez ötmüşlerdi. "Benim olan her şeyi çalmak istiyorsun, ama bunu çalamazsın."

"Neyi?" Spencer, incecik tişörtüyle üşüyordu.

Alison pis bir kahkaha attı. "Bilmezlikten gelmeye çalışma."

Spencer, kafası karışık bir halde gözlerini kırptı. "Öyle bir şey yapmıyorum."

"Haydi ama, günlüğümde okudun değil mi?"

"Senin aptal günlüğünü okumam ki ben," diye savunmaya geçti Spencer. "Umurumda bile değil."

"Öyle mi?" Alison öne doğru bir adım attı. "*Her şey* umurundadır senin."

"Hayal görüyorsun," dedi Spencer.

"Hayır, görmüyorum," dedi Alison. "*Sen* görüyorsun."

Bir öfke dalgası aniden Spencer'ı etkisi altına aldı. Atik bir hamle yaparak, Alison'un omzunu sertçe itti. Spencer, Alison'u, çiğden dolayı kayganlaşmış taşlı yolda tökezletecek kadar kuvvetli itmişti. Spencer, bu yaptığından ürkmüştü. Alison'un yüzündeki şaşkınlık çabucak alaycılığa dönüştü. "Arkadaş, arkadaşa vurmaz."

"Eh, belki de arkadaş değilizdir artık," diye cevapladı Spencer.

"Öyle herhalde," dedi Alison. Gözleri gülüyordu. Yüz ifadesinden, dilinin altında çok cazip bir dedikodu olduğunu söylüyordu. Sanki Alison, söyleyeceklerini ince eleyip sık dokumuş gibi uzun bir aradan sonra lafa girdi. *Bekle*, dedi Spencer içinden. HATIRLA.

"Ian'la öpüşmenizin çok özel olduğunu filan mı sanıyorsun?" diye homurdandı Alison. "Bana ne dedi biliyor mu-

sun? Öpüşmeyi hiç bilmiyormuşsun."

Spencer, Alison'un yüzüne bakakaldı. "Ian... bir dakika. Ian mı dedi bunu? Ne zaman?"

"İkimiz buluştuğumuzda."

Spencer hâlâ Alison'a bakıyordu.

Alison gözlerini yuvarladı. "Çok salaksın. Hâlâ, Ian'la çıktığımı kabul etmiyorsun. Ama tabi ki etmezsin. Onu neden seviyorsun, Spencer? *Ben*, onunla beraberim diye mi? Ablan da onunla beraber diye mi?" Spencer, omuzlarını silkti. "Seni öptü, çünkü bunu yapmasını ona ben söyledim. Yapmak istemedi ama ben çok ısrar ettim."

Spencer'ın gözleri büyüdü. "*Ama neden?*"

Alison omuz silkti. "Benim için *her şeyi* yapar mı diye görmek istedim." Suratı tekrar alaycı bir ifadeye büründü. "Ah, Spencer. Gerçekten de seni *sevdiğini* mi sandın?"

Spencer, geri adım attı. Ateş böcekleri, oradan oraya uçuşuyorlardı. Alison'un yüzünde çok şeytani bir gülümseme vardı. *Yapma*, diye bağırdı Spencer içinden. *Lütfen! Önemli değil! Yapma!*

Ama olan olmuştu. Spencer, Alison'u olabildiğince güçlü bir şekilde itti. Gözleri korkudan büyüyen Alison, tökezleyip, kayarak geriye doğru düştü. Kafasını, Spencerlar'ın mülkünü çevreleyen taş duvara çarptı. Korkunç bir *çatlama* sesi geldi. Spencer, gözlerini kapattı ve arkasını döndü. Ormandan, bir baykuşun çığlığı duyuldu.

Ellerini gözlerinden çektiğinde, tekrar odasındaydı ve olayın korkunçluğundan olsa gerek, çığlık atıyordu.

Ardından doğruldu ve saate baktı. Sabahın 2:30'ydu. Beyni zonkluyordu. Işıklar yanıyordu, Spencer, nevresim-

lerinin üstünde yatıyordu ve üzerinde hâlâ, partiden kalma siyah Elsa Peretti elbisesi ve kolyesi vardı. Yatmadan önce hep yaptığı gibi, yüzünü yıkamış ya da saçlarını binlerce defa taramamıştı. Ellerini, kolları ve bacakları üzerinde gezdirdi. Kalçasında morumsu bir iz vardı. Dokunduğu zaman sızlıyordu.

Birden, az önce gördüklerini anladı. Şaşkınlık ve korkuyla, ağzını eliyle kapadı. Hepsinin bir gerçek olduğunu anladı. Alison, Ian'la *beraberdi*. Bunu tamamen unutmuştu. O gecenin kayıp parçası buydu.

Kapıya doğru gitti. Açmaya çalıştı fakat kapının kolu dönmüyordu. Birden, kalbi heyecanla atmaya başladı. "Merhaba?" diye bağırdı çekingen bir ses tonuyla. "Orada biri var mı? İçerde kilitli kalmışım."

Bir cevap gelmedi.

Spencer, nabzının yükselmeye başladığını hissetti. Bir şeyler gerçekten ters gidiyordu. Gecenin bazı bölümleri aklına gelmeye başladı. Scrabble oyunu. YALANCI S. A'nın, Melissa'ya Altın Orkide kompozisyonunun girişini yollaması. Ve... sonra? Spencer, başını kaşıdı. *Daha sonra ne oldu?*

Birdenbire, nefes alışını kontrol edememeye başladı. Çok hızlı nefes alıp veriyordu. Batan bir gemi gibi, dizlerinin üstüne çöktü. *Sakin ol*, dedi içinden. Anne karnındaki bir bebek gibi içine kapanmıştı ve nefes alıp verişini yavaşlatmaya çalışıyordu. Sanki boğuluyormuş gibi hissetti. "İmdat!" diye feryat etti.

"Spencer?" Kapının öteki tarafında duran babasının sesiydi bu. "Ne oluyor?"

Spencer hemen doğruldu ve kapıya dayandı. "Baba?

İçeride kilitli kalmışım! Çıkar beni!"

"Spencer, kendi iyiliğin için oradasın. Hepimizi çok korkuttun."

"Korkuttum mu?" diye sordu Spencer. "N-nasıl?" Spencer, kapıda asılı olan boy aynasından, kendi yansımasına baktı. Evet, bu oydu. Başka biri olarak uyanmamıştı.

"Melissa'yı hastaneye götürdük," dedi babası.

Spencer, birden dengesini kaybetmiş gibi oldu. *Melissa? Hastane? Niye?* Gözlerini kapadı ve Melissa'nın merdivenlerden aşağı düşerkenki halini gördü. Ya da düşen Alison muydu? Spencer'ın elleri titredi. *Hatırlamıyordu.* "Melissa iyi mi?"

"Bunu umuyoruz. Orada kal," dedi babası, temkinli bir ses tonuyla. Belki de babası, ondan korkuyordu. Belki de bunun için içeri girmiyordu.

Spencer, uzun bir süre boyunca, şok olmuş bir halde oturdu. Bunu nasıl hatırlamazdı? Ya birçok korkunç şey yapmış olup da beyni, Dr. Evans'ın dediği gibi, onları sildiyse?

Alison'un katili gözünün önünde, demişti A. Spencer, aynaya bakıyordu. Bu olabilir miydi?

Çalışma masasında duran cep telefonu çalmaya başladı. Spencer, yavaşça kalkıp telefonuna yaklaştı ve ekranına baktı. *Hanna.*

Spencer, telefonu açtı.

"Spencer?" diye hemen konuşmaya başladı Hanna. "Bir şey biliyorum. Benimle buluşmalısın."

Spencer'ın midesi bulanıyor ve başı dönüyordu. *Alison'un katili gözünün önünde.* Alison'u *o* öldürmüştü. Hayır, *öldürmemişti.* Papatya falına benzemişti: seviyor, sevmiyor.

Belki de Hanna'yla buluşup... itiraf etmeliydi.

Hayır. Bu doğru olamazdı. Alison, toprağa gömülü bulunmuştu. Arka bahçelerindeki duvarın dibinde değil. Bunu da yapacak kadar güçlü değildi Spencer, değil mi? Birilerine içini dökme ihtiyacı duyuyordu. Hanna, Emily ya da Aria, onlarla konuşabilirdi. Onlar, ona deli olduğunu, *Alison'u* onun *öldüremeyeceğini* söylerlerdi.

"Tamam," dedi Spencer. "Nerede?"

"Rosewood Day İlkokul Parkı'nda. Bizim yer. Olabildiğince çabuk gel."

Spencer etrafına baktı. Camını açıp, evinin dış cephesindeki çıkıntılara tutunarak inebilirdi–bu onun için tereyağından kıl çekmek kadar kolay olurdu.

"Tamam," diye fısıldadı. "Geliyorum."

36

HEPSİ GEÇECEK

Hanna'nın elleri o kadar çok titriyordu ki, arabayı zor sürüyordu. Rosewood Day İlkokulu'na giden yolun virajları, normalde hiç bu kadar karanlık ve korkutucu değildi. Bir an, önüne bir şeyin çıktığını sanarak direksiyonu kırdı ve dikiz aynasından arkaya baktığındaysa hiçbir şey göremedi. Karşı yönden hiç araba gelmemişti. Fakat aniden, arkadan gelen bir araba, peşine takılmıştı. Farları, Hanna'ya, ensesini yakacak kadar sıcakmış gibi geliyordu.

Sakin ol, dedi kendi kendine. *Seni takip etmiyor.*

Kafası sorularla doluydu. A'nin kim olduğunu *biliyordu*. Ama... nasıl? Nasıl oluyordu da A, Hanna hakkında

kimsenin bilmediği şeyleri biliyordu? Belki de o mesaj bir hataydı. Belki de A, bunu Hanna'nın dikkatini dağıtmak için yapmıştı.

Hanna, bunu dikkatlice düşünemeyecek kadar şoktaydı. Aklında yankılanan bir ses sadece şunu diyordu: *Bu çok mantıksız. Bu çok mantıksız.*

Dikiz aynasına baktı. Araba *hâlâ oradaydı*. Derin nefes aldı ve göz ucuyla telefonuna bakarak, kimi arayabileceğini düşündü. Memur Wilden? Gelir miydi? O bir polisti–mecburen gelirdi. Hanna'nın eli, telefona uzandı ve o anda, arkadaki araba selektör yaptı. Kenara çekmeli miydi? Durmalı mıydı?

Hanna, polisi aramaya hazırdı. Ardından, araba birden onu solamaya başladı. Hanna, arabanın ne marka olduğunu tam olarak anlayamadı, bir Toyota olabilirdi. Kullanan kişiyi de görememişti. Araba, sollamayı tamamlayıp, hızlanarak gözden kayboldu.

Rosewood Day İlkokulu'nun otoparkı büyüktü. Ağaçlar, çalılıklar ve sonbahar kokusu yayan kuru yapraklarla kaplı büyük yeşil alanlarla, bölümlere ayrılmıştı. Otoparkın sonundaysa bir tırmanma ipi ve yamaç maketi vardı. İkisi de, sadece bir tane floresan lambayla aydınlatılmıştı ve bu, onlara ürkütücü bir görünüm vermişti. Hanna, otoparkın güney doğu kısmında bir yere park etti–park harita tablosu ve hattı direkt olarak polise bağlı olan, polis telefon kulübesine yakın bir noktaydı. *Polis* kelimesine yakın olmak bile, onu rahatlatan bir unsurdu. Diğerleri daha gelmemişti. Bu yüzden, Hanna sürekli, gelen arabı var mı diye etrafına bakınıyordu.

Saat neredeyse sabah 03:00'tü ve Hanna, Lucas'ın süveteri içine üşüyordu. Çıplak bacaklarından gelen ürperti, tüylerini diken diken etmişti. Bir yerde okuduğuna göre, insanlar gece üçte, uykularının en derin evresinde olurlarmış. Bir gün içinde ölüme en yakın olunan zaman dilimi buymuş. Ki bu, şu anda birçok Rosewood sakininden yardım alamayacağı anlamına geliyordu. Şu an, hepsi birer ceset gibiydiler. Ortalık o kadar sessizdi ki, motorun dinlenme sesi ve kendi, 'lütfen sakin ol' nefes alışverişini duyabiliyordu. Hanna, arabasının kapısını açtı ve dışarıda, kendi park alanını belirleyen sarı çizgi üzerinde durmaya başladı. Bu onun sihirli çemberiydi. Bu çizginin içerisinde güvendeydi.

Birazdan burada olurlar, dedi kendi kendine. Birkaç dakika içinde, her şey çözümlenecek. Gerçi, Hanna'nın ne *olacağından* pek de haberi yoktu. Emin değildi. Düşünerek hareket etmemişti.

Otoparkın girişinde bir ışık belirdi ve Hanna umutlandı. Bir cipin farları, ağaçlara vurarak otoparkın içine doğru dönmüştü. Hanna gözlerini kıstı. Bu, onlar mıydı? "Merhaba?" diye seslendi sakince.

Cip, sanat binasını, öğrenci otoparkını ve hokey sahasının yanından geçerek, otoparkın kuzey bölümüne doğru gitti. Hanna, ellerini sallamaya başladı. Bu, Emily ve Aria olmalıydı. Fakat arabanın camları filmliydi.

"Merhaba?" diye bağırdı tekrar. Cevap alamadı. Sonra, başka bir arabanın yavaşça ona yaklaştığını gördü. Aria, başını yolcu koltuğu camından dışarı çıkarmıştı. Hanna'nin içi rahatlamıştı. El sallayarak onlara doğru yöneldi. Önce yürüyordu, sonra hızlandı ve en sonunda depar atarak koşmaya

başladı.

Aria'nın; "Hanna, dikkat et!" diye bağırışını duyduğunda, otoparkın ortasındaydı. Hanna başını çevirdi ve ağzı açık kaldı. Önce anlamamıştı. Cip son sürat üstüne geliyordu.

Tekerleklerde acı bir ses gelmişti. Yanık lastik kokusunu alabiliyordu. Hanna, ne yapacağını bilemeden donakaldı. "Dur!" diye bağırdı, cipin filmli camına bakarak. Araba gittikçe hızlanıyordu. *Kaç*, dedi içinden ama uzuvları kaskatı kesilmişti.

"*Hanna!*" diye feryat etti Emily. "Aman Tanrım!"

Sadece saniyeler almıştı. Hanna, arabanın ona çarptığını, havaya sıçrayana kadar anlamamıştı. Havada olduğunu da, asfalta çakılana kadar anlamadı. Bir kemiğinin kırıldığını duydu. Ardından acı geldi. Ağlamak istedi ama ağlayamadı. Sesler çok aşırı geliyordu–arabanın motoru kükredi, arkadaşlarının çığlıkları siren gibiydi, hatta kalp atışları bile kulağına ıslak geliyordu.

Hanna, başını yana yatırdı. Şampanya renkli minik el çantası, ondan birkaç metre öteye düşmüştü. İçindekiler her yere yayılmıştı. Araba, hepsinin üzerinden geçmişti: Maskarası, araba anahtarları, Chloé parfümü ve yeni BlackBerry'di ezilmişti.

"Hanna!" diye çığlık attı Aria. Yaklaşıyor gibiydi. Ama Hanna, başını ters yöne çeviremedi. Ardından, her şey kardı.

37

BU GEREKLİYDİ

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı Aria. O ve Emily, Hanna'nın yanına geldiklerinde bağırmaya başladılar. "Hanna! Aman Tanrım! *Hanna!*"

"Nefes almıyor," diye çığlık attı Emily. "Aria, *nefes almıyor!*"

"Cebin yanında mı?" diye sordu Aria. "Ambulans çağır."

Emily, cep telefonunu çıkardı fakat telefon, heyecandan titreyen ellerinden kayıverdi ve asfaltın üzerinde sekerek, Hanna'nın etrafa saçılmış eşyalarının yanına kadar gitti. Aria, ona yol boyunca her şeyi anlatmıştı–A'nın ipucu dolu

notlarından, rüyalarından, Alison ve Ian'dan, Spencer'ın Alison'u öldürmüş olabileceğinden. Emily, bu yüzden zaten paniklemiş bir haldeydi.

İlkte, Emily bunu kabul etmemişti fakat daha sonra, ona da mantıklı gelmiş ve bir korku ve şok dalgası iliklerine kadar inmişti. Emily, Alison kaybolmadan önce, biriyle görüştüğünü ona itiraf ettiğini söyledi.

"Ve Spencer'a da söylemiştir," diye cevapladı Aria. "Okul kapanmadan önceki aylarda, belki de hep bunun için tartışıyorlardı."

"911, acil durum nedir?" diye bir ses duydu Aria, Emily'nin telefonunun hoparlör modundan.

"Arkadaşıma araba çarptı!" diye bağırdı Emily. "Rosewood Day Okulu otoparkındayım! Ne yapacağımızı bilmiyoruz!"

Emily, ağlamaklı bir sesle detayları anlatırken, Aria, dudaklarını Hanna'nın ağzına götürüp ona suni teneffüs yapmaya çalıştı. Bunu, İzlanda'dayken sağlık dersinde görmüştü fakat doğru yapıp yapmadığından emin değildi. "Haydi Hanna, nefes al," diye feryat etti.

"Ambulans gelene kadar hatta kalın," dedi telefonun öbür ucundaki görevli. Emily eğilip Hanna'ya dokundu fakat ardından, sanki korkmuş gibi geri çekildi. "Aman Tanrım, lütfen ölme..." Aria'ya baktı. "Bunu kim yapmış olabilir?"

Aria etrafına baktı. Hafif esen rüzgâr salıncakları oynatıyor, gönderdeki bayrak titrek bir şekilde dalgalanıyordu. Parkın yanındaki ağaç ve çalılıklar sık ve karanlıktı. Birden Aria, bir ağacın yanında duran birini gördü. Uzun sarı saçları vardı ve kısa, siyah bir elbise giymişti. Yüzünde çok vahşi ve sinirli bir ifade vardı. Direkt olarak Aria'ya bakıyordu ve Aria, şok içinde bir adım geri attı. *Spencer.*

"Bak!" dedi Aria, ağaçları işaret ederek. Ama Emily başını kaldırır kaldırmaz, Spencer karanlıkta kayboldu.

Bir titreme sesi, Aria'yı şaşırtmıştı. Bunun, telefonundan geldiğini anlaması biraz zaman almıştı. Ardından Emily'nin telefonu da çaldı. BİR YENİ MESAJ, yazıyordu Emily'nin telefon ekranında. Aria ve Emily, aşina oldukları o rahatsız yüz ifadeleriyle birbirlerine baktılar. Yavaşça, Aria çantasından Treo'sunu çıkardı ve ekranına baktı. Emily de bakmak için eğilmişti.

"Olamaz," diye fısıldadı Emily.

Rüzgâr birdenbire dinmişti. Ağaçlar, heykeller gibi duruyordu. Uzaktan siren sesleri gelmeye başlamıştı.

"Lütfen, hayır," diye inledi Emily. Mesaj, dört ürpertici kelime uzunluğundaydı.

Çok fazla şey biliyordu. –A

DAHA SONRA NELER OLUYOR?

Ayyy! Tamam, minnacık bir hata yapmış olabilirim. Olur böyle şeyler. Ben meşgul bir insanım, işlerim ve işkence etmem gerekenler var. Küçük sevimli, eski en iyi arkadaşlarınız gibi mesela.

Evet, evet. Hanna için çok üzgünsünüz, biliyorum. Peh. Geçin artık. Ben cenazede giyeceğim kıyafeti düşünmeye başladım bile: Münasip bir şekilde hüzünlü ama biraz da parıltılı. Marinler, bizim biraz stille yas tutmamızı ister, değil mi? Ama belki de çok heyecanlanıyorumdur–Hanna'nın mazisinden ölümden dönüşler var....

Bu arada, Aria'da hiç rahat edemiyor. Ruh ikizi hapiste. Sean ondan nefret ediyor. Evsiz. Bu kız başına ne yapacak? Görünüşe göre, biraz yenilik zamanı–yeni bir ev, yeni arkadaşlar, hatta belki de yeni bir isim. Ama dikkatli ol Aria–yeni kankan her ne kadar kör olsa da, *benim* gözlerim 20/20'-

dir. Ve bilirsin ki sır tutamam.

Giyeceği HÜKÜM, Spencer'ın üniversite başvurularını ne yönde etkileyecek bilmem ama görünüşe göre Küçük Bayan Altın Orkide, yakında yeşil Lacoste polosunu, kaşındıran, turuncu bir tulumla değiştirmek zorunda kalacak. Ama ne de olsa, Spencer bu yüksek not ortalamasını birkaç numara yapmadan tutturamazdı–mesela Alison'un cinayeti için suçlanacak *başka* birini bulması gibi. Ama ne bilelim? Belki de haklıdır.

Emily'ye ne demeli? Cheerios yiyen, faziletli kuzenleriyle beraber yaşamak için Iowa'ya gidecek. Belki de o kadar kötü olmaz canım–benim gözetleyen gözlerimden uzakta, cinsel açıdan bastırılmış bir samanlıktaki, kız seven iğne olacak. Çok bekler! Benden saklanamayacağını anlayınca kafayı yiyecek. *Yiii-haa!*

Ve son olarak, Hanna ortadan kalktığına göre, bana da yeni bir kurban gerekiyor. Kim olduğunu merak ediyorsunuzdur şimdi. E meraklı tavşanlar, daha karar vermedim ki. Gerçi, çok zor bir şey değil: Bu kasabadaki herkesin saklayacak bir şeyi vardır. Hatta Rosewood'un parlak yüzeyinin altında, ben denizin kimliğinden bile daha cazip bir bilgi var. O kadar şok edici bir şey ki, söylesem inanmazsınız. Onun için hiç uğraşamayacağım. HA. Biliyor musunuz, kendim olmayı aslında seviyorum...

Kemerlerinizi bağlayın kızlar. *Hiçbir şey* göründüğü gibi değildir.

Muah!

–A